

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Abbi Waxman is both irreverent and thoughtful."
— #1 *NEW YORK TIMES* bestselling author EMILY GIFFIN

a novel

the B kish

Life of

Nina Hill

Abbi Waxman

Author of *The Garden of Small Beginnings*

Abbi Waxman'a Övgü *Ve Küçük Başlangıçların Bahçesi*

"Abbi Waxman hem saygısız hem de düşünceli."

—#1 *New York Times* çok satan yazar Emily Giffin

"Muhteşem. Tek kelimeyle harika. *Küçük Başlangıçların Bahçesi* duygusal yoğunluğu ve okuyucuyu aynı sayfada hem güldürme hem de ağlatma yeteneği açısından komik, dokunaklı ve ürkütücü ... Bu kitaba bayıldım!"

—Karen Beyaz, *New York Times* Tradd Street serisinin en çok satan yazarı

"Etle okunan bir yaz plajı... Waxman, karakterleri ve aralarındaki ilişkileri derinlemesine geliştiriyor ve araştırıyor."

— Associated Press

"Bu benim en sevdiğim kitap türüdür; komik, hüzünlü, neşeli. Güzelce yazılmış."

Eğlence. Bundan zevk almamana meydan okuyorum."

—Julia Claiborne Johnson, yazarı *Benimle Açık Ol*

"Ne bir zevk! Abbi Waxman bugün dünyanın en esprili seslerinden biri. *Küçük Başlangıçların Bahçesi* mizah, yürek ve derin içgörülerle dolu güzel bir kitap."

—Oyuncu Molly Shannon

"Komik ve dokunaklı. Güldürmek ve ağlatmak garantili. Pislik içinde oynamak ve kendinize ait yeni bir hayat kurmak istemenize neden olabilir."

—Wendy Balmumu, *Bugün Amerika* en çok satan yazar *Şimdiye Kadarki En İyi Plaj*

"Yeni favori alaycı
yazarınızla tanışın."

—Günlük Canavar

“Waxman'ın karakterizasyondaki becerisi... bu romanı başka bir 'dul kadın aşkı bulur' hikayesi olmanın çok ötesine taşıyor. Açıkça bir gözlemci olan Waxman, güzel diyalog sanatında da ustalaştı. Karakterler, Lilian'ın çoğu zaman şovu çalan iki kızına kadar doğru geliyor.

—*Kirkus Yorumları*(yıldızlı inceleme)

“Waxman, bir kadının her şeyi bir arada tutma girişiminin ve diğer herkesin kendini ön planda tutmanın sorun olmadığını öğrenmesinin bu tasvirinde okuyucuları gözyaşlarından kahkahalara götürüyor.”

—*Kitap listesi*

“Ana ve yardımcı karakterlerden (çocuklar dahil) sevimli ve gerçekçi bir kadro yarattığı için ilk yazar Waxman'ı tebrik ediyoruz. Anlatımı ve diyalogu, esprili ve saygısız mizahın bahar yağmurlarıyla dolu.

—*Kütüphane Günlüğü*(yıldızlı inceleme)

“*Küçük Başlangıçların Bahçesi*ilginç, eğlenceli ve derinlemesine düşünülmüş bir kitap.”

—HelloGiggles

"Waxman'ın sesi esprili, duygusal ve genellikle derin."

—InStyle (Birleşik Krallık)

“Bu roman, seveceğiniz ve keşke gerçek hayatta kapı komşusu olarak yaşamasaydınız diyeceğiniz karakterlerle dolu.”

Telaş

“Dört yıl sonra kocasının ölümüyle hâlâ yüzleşmeye çalışan genç dul Lilian'a aşık olmamak elde değil... 'Boşver, ben bahçıvanlık kitabı okumuyorum' diyorsan merak etme... BU BİR BAHÇE KİTABI DEĞİL! BTdır-dirancak, kendini iyi hissettiren, elinden bırakmaktan nefret eden türden bir kitap!”

—Chick Lit Central

ABBI WAXMAN TARAFINDAN BERKLEY BAŞLIKLARI

Küçük Başlangıçların Bahçesi

Diğer Halk Evleri

Nina Hill'in Kitap Gibi Yaşamı

bu
*Life Bookish
Hill Nina*
ABBEN WAXMAN

BERKLEY
New York

Bu düzeltilmemiş bir e-kitap dosyasıdır. Lütfen kopyanızı bitmiş kitapla karşılaştıran kadar yayın için alıntı yapmayın.

BERKLEY
Penguin Random House LLC 1745
Broadway, New York, NY 10019'un bir
baskısı

Telif Hakkı © 2019, Dorset Square, LLC'ye aittir.
Penguin Random House telif hakkını destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, özgür konuşmayı teşvik eder ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın onaylı bir sürümünü satın aldığınız ve izinsiz olarak herhangi bir biçimde çoğaltmayarak, taramayarak veya herhangi bir bölümünü dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesine izin veriyorsunuz.

BERKLEY ve BERKLEY & B colophon, Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Kongre Kütüphanesi Yayında Kataloglama Veri
Ekleme CIP [TK]

Birinci Basım: Temmuz 2019

Amerika Birleşik Devletleri'nde
basılmıştır 1 3 5 7 9 10 8 6 4 2

Kapak tasarımı ve çizimi Vikki Chu'ya ait
Kitap tasarımı Elke Sigal'a ait

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, iş yerleri, olaylar ya da yerler ile benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İçindekiler

[Abbi Waxman'a övgü ve *Küçük Başlangıçların Bahçesi*](#)

[Abbi Waxman'dan Berkley](#)

[başlıkları](#) [Bas sayfa](#)

[Telif hakkı](#)

[sayfası](#) [özveri](#)

[kitabe](#)

[Birinci bölüm](#)

[İkinci bölüm](#)

[Üçüncü bölüm](#)

[Bölüm dört](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Onbir On İkinci](#)

[Bölüm On](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[On Dördüncü](#)

[Bölüm](#)

[On Beşinci Bölüm](#) [On](#)
[Altıncı Bölüm](#) [On](#)
[Yedinci Bölüm](#) [On](#)
[Sekizinci Bölüm](#)
[Ondokuzuncu Bölüm](#)
[Bölüm Yirmi](#) [Bölüm](#)
[Yirmi Bir](#) [Yirmi İkinci](#)
[Bölüm](#) [Yirmi Üçüncü](#)
[Bölüm](#) [Bölüm Yirmi](#)
[Dört Yirmi Beşinci](#)
[Bölüm](#) [Yirmi Altıncı](#)
[Bölüm](#) [Yirmi Yedinci](#)
[Bölüm](#) [Yirmi Sekizinci](#)
[Bölüm](#) [Yirmi](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)
[Bölüm Otuz](#)

[teşekkürler](#) [Okuyucu](#)
[Rehberi](#)
[Tartışma için sorular](#)

Partiye geç gelen üvey babam John için,
ama temizlemek için kaldı. Seni tüm kalbimle seviyor ve saygı duyuyorum.

Ve yazarları ve okuyucuları eşit derecede önemseyen ve onları
her gün bir araya getiren tüm kitapçılar ve kütüphaneciler için.
Dünya sensiz çok daha yalnız olurdu.

Yalnızlık bağımsızlıktır.

—HERMANN HESSE

Bağımsızlık mutluluktur.

—SUSAN B. ANTHONY

Mutluluk kendi kütüphane kartına sahip olmaktır.

—SALLY KAHVERENGİ, YER FISTIĞI

Today is the day

DATE Tuesday, April 30th M T W Th F S Su

SCHEDULE

7>8
8>9
9>10 Work
10>11
11>12
12>13
13>14
14>15
15>16
16>17
17>18
18>19 Spun
19>20
20>21 TRIVIA

TO DO LIST

☐ Buy water bottle
☐ Get paperclips
☐ Stapler
☐ Car food
☐
☐
☐

○○○○○○○○

GOALS
DRINK MORE WATER!!!

NOTES

Finish Oliphant

+ BREAKFAST
Smoothie ☺

+ LUNCH
Subway?

+ DINNER

+ WORKOUT
Spun before trivia?

Bir

.....

*Kahramanımızla tanıştığımız yer
ve bir düşüncesizlik suçuna tanık olun.*

Bir kuş olduğunuzu hayal edin. Herhangi bir tür kuş olabilirsiniz, ancak devekuşu veya tavuğu seçmiş olanlarınız ayak uydurmak için mücadele edecek. Şimdi, Los Angeles semalarında süzüldüğünü, ara sıra sisin içinde öksürdüğünü hayal et. Altınızda parlak trafik şeritleri parıldıyor ve uzakta, gri bir çorabın içindeki yeşil bir lanet gibi, inanılmayacak kadar yemyeşil bir yama görüyorsunuz. Yaklaştıkça, yama eski evlerin ve sokakların kesişmesine dönüşüyor ve Larchmont'a ulaştınız. Tebrikler, tüm Angelenos'ların bile bilmediği bir sırrı keşfettiniz. Diğerleri gibi bir mahalle, ancak bir Capra filminden toptan kaldırılmış gibi görünen ve aslında hepsi 1920'lerde bir kerede dikilmiş gibi görünen yarı kıvrımlı sokaklara cömertçe dikilmiş bir ağaç ormanına sahip.

Evler büyük ama gösterişli değil, ön bahçeleri sokakları olduğundan daha geniş gösteriyor. Bugün bile, tarihi koruma ve her şeyin çok sevimli olduğu konusunda genel bir fikir birliği sayesinde evlerin çoğu her zaman sahip oldukları gibi görünüyor. Ağaçlar, türünün gerçekten güzel örnekleri haline geldi; manolyalar sokakları parfümle sürükler, sedir ağaçları onları rus iğneli halılarla kaplar ve meşe ağaçları sokak temizliğini ve yan yana park etmeyi bir zorunluluk haline getirir.

Larchmont Bulvarı, kafeler, restoranlar, butikler, çok çeşitli el işi mağazaları ile dolu Larchmont Köyü'nün lineer kalbidir.

Los Angeles'ta kalan birkaç bağımsız kitapçı. Nina Lee Hill'in çalıştığı yer orası; bu cemaatin kız kurusu ve hem kendi hayatının hem de o güzel elinde tuttuğun kitabın kahramanı.

Knight's 1940'tan beri faaliyet gösteriyor ve serveti zaman içinde yükselip alçalsa da, gerçek bir kitap sevgisi ve müşterileri hakkında kapsamlı bir bilgi sahibi olması onu işinde tuttu. Tüm iyi bağımsız kitapçıların, kitapları seven, okuyan, onlar hakkında düşünen ve aynı şekilde hisseden diğer insanlara satan insanlar tarafından sahiplenilmesi, sahiplenilmesi ve çalıştırılması gerektiği gibi. Küçük çocuklar için okuma saati var. Misafir yazarlar var. Ücretsiz yer imleri var. Sizin için cennet kağıt ve macun kokuyorsa, burası gerçekten bir yeryüzü cennetidir. Nina için öyle, ama hikayemiz başladığında, hepimizin kuş olduğu kısma mutlu bir şekilde geri döner ve önündeki kadının kafasına kakasını yapar.

Kadın, Nina'ya ancak gaddarca tanımlanabilecek bir tavırla bakıyor, geniş, kültürel açıdan uygun turkuaz mücevherlerini sallıyordu.

"Paramı geri istiyorum. Çok sıkıcı bir kitap; tek yaptıkları oturup konuşmak." Bir nefes aldı ve darbeyi yaptı. "Yöneticinin bana bunun bir klasik olduğunu neden söylediğini bilmiyorum."

Nina, suçlu taraf olan Liz Quinn'i bulmak için etrafına bakındı. Liz genç yetişkinler bölümünde yere inerken yıkanabilir ipeğin uzaktan gelen hışırtısını duyabiliyordu. Su çulluğu. Nina nefreti soludu ve sevgiyi soludu. Müşteriye gülümsedi. "Baştan sona okudun mu?"

Kadın karşılık vermedi. "Elbette." Vazgeçen değil, sadece mızızızlanan.

"Pekala, o zaman paranızı iade edemeyiz." Nina ayak parmaklarını kıvırdı kabarık çoraplar. Müşteri bunu göremedi elbette ve Nina içtenlikle sakın ve kararlı görüldüğünü umuyordu.

"Neden?" Müşteri kısa boyluydu ama kendini birkaç santim yukarı çekmeyi başardı. Tüm o Pilates sonunda işe yaradı.

Nina kararlıydı. "Çünkü sana bir kitap sattık ve sen onu okudun. Bu güzel

kitapçıların neredeyse tüm yaşam döngüsü orada. Hoşunuza gitmediyse çok üzgünüm ama bu konuda hiçbir şey yapamayız. Tezgahın üzerindeki kitaba baktı. "Gerçekten beğenmedin mi? Genellikle tüm zamanların en büyük romanlarından biri olarak kabul edilir." Nina hayali tabancasını çıkarıp kadının kafasını uçurma dürtüsüne direndi ve küçük bir mikro flaş aldı. *Terminatör 2* gümüşü kafasının ortadan ikiye ayrıldığı ve dalgalandığı yer. Liz ona her zaman müşterilere karşı daha sıcak olmasını ve çevrimiçi olup gezegendeki herhangi bir kitabı Knight'ın sipariş edebileceğinden daha hızlı satın alabileceklerini hatırlamasını söyledi. Nina'nın bunu samimi ve kişisel bir deneyim haline getirmesi gerekiyordu, bu yüzden onu mağazaya a) daha fazla para ve b) Diğer Yere vermek zorunda olduklarından daha fazla zaman verecek kadar sevdiler. Bağımsız kitapçılar, yüksek sesle söylememek için ona Nehir adını verdiler. Ancak Nina'nın sık sık düşündüğü gibi, inkar sadece Güney Amerika'da bir nehir değildir.

Kadın yüzünü buruşturdu. "Nedenini bilmiyorum; kahraman etrafta oturur ve pencereden dışarı bakar. Tüm zamanımı kışımın üzerinde oturup hayatı düşünerek geçirseydim, sizi temin ederim ki bu kadar başarılı olmazdım. Özenle gelişigüzel kumsal dalgaları olan uzun sarı saçlarını geriye attı ve aklına bir şey daha geldi. "Bir restoranda yemeği beğenmezsem, geri gönderebilir ve geri ödeme alabilirim."

"Eğer yediysen değil." Nina bu konuda kendinden emindi. "En azından bir mağaza kredisi alabilir miyim?"

Nina başını salladı. "Hayır, ama bir kütüphane kartı önerebilir miyim? Bir kütüphanede kitabı ödünç alabilir, okuyabilir ve tamamen ücretsiz olarak geri verebilirsiniz." Zorla gülümsedi. "Aslında buraya yürüme mesafesinde iki tane var." Liz'in bu müşteriyi kaybetmekten mutlu olacağından emindi. Oldukça emin.

"Yürüme?"

Nina içini çekti. "İkisinde de park yeri var." Kitabı tezgâhın karşısına kaydırды. "Bu hâlâ senin. Belki bir ara tekrar deneyebilirsin. Aslında onu yaklaşık yirmi kez okudum." (Bu çok yetersiz bir ifadeydi ama Nina müşterinin aklından geriye kalanları da mahvetmek istemedi.)

Kadın ona kaşlarını çatı. "Neden?" Nina'ya aşığı yukarı baktı, kabaca değıl, sadece birinin neden bu kadar garip bir şey yaptığını anlamaya çalışıyordu. Nina mavi bir elbisenin üzerine uçuk yeşil eski bir hırka giymişti ve yakasında bir hırka klipsi vardı. Görünüşe göre bu, müşteri için bazı şeyleri açıklığa kavuşturdu çünkü kadının ifadesi yumuşayarak sempatiye dönüştü. "Sanırım senin sıkıcı bir hayatın varsa, diğler insanların sıkıcı hayatları güven verici oluyor."

Nina kendi ayağına bastı ve kadın düşerken köpürdü *Gurur* ve *Önyargı* dikkatsizce süslü çantasına koydu, kapağını kıvırdı ve sayfaları karıştırdı.

• • •

İki dakika sonra Liz çizgi roman rafının tepesinde belirdi. "Gitti mi?"

Nina başını salladı, acımasızca bir yığın yer imini topladı ve az önce tanık olduğı duygusuz kitap muamelesini unutmaya çalıştı. "Sen korkak bir korkaksın ve on dokuzuncu yüzyılın en sevdiğin ikinci yazarını savunmak için ortaya bile çıkmıyorsun. Utanç."

Liz omuz silkti. "Hanım. Austen'ın savunmaya ihtiyacı yok. İyi iş çıkardın ve ayrıca o müşteriyle LSD ve bilincin sınırları hakkında yaptığım uzun sohbeti hiç unutmadım. Bazı kopyalarını düzeltti. *Silindir Kız*. "Tatilini sorduğumu sanıyordum ama evde kaldığı ve düşündüğünden çok daha ileri gittiğı ortaya çıktı." Gözlüğünün üzerinden Nina'ya bakmak için başını eğdi, Liz'in sahip olduğı birçok kariyere ve parçası olduğı birçok şehir ve hayata rağmen, Liz'in kısa, siyah saçlarına neredeyse hiç değmemiş griye. "Halüsinojenlerin merceğinden bakıldığında yoğurdun derin iç güzelliğı hakkında uzun bir bölüm vardı ve bu beni ömür boyu Yoplait'ten uzaklaştırdı."

Nina ona dikkatle baktı. "Bu hikayeye inanmanın neredeyse imkansız olduğunu düşünüyorum."

Liz döndü ve kurgusal olmayana doğru yürüdü. "Bunu tamamen uydurduğumu düşünürsek, umarım öyledir."

Nina aşağı baktı ve gülümsedi. Bol alaylı ve yatıştırıcı kitap sırtlarıyla Knight's'ta hissettiği kadar kendini evinde hissetmemişti. Yeryüzü cennetiydi. Şimdi, müşterilerden kurtulabilseler ve ön kapıları kilitleyebilseler, gerçekten bir şeyler bulurlardı.

Bekar bir annenin tek çocuğu olan Nina'nın doğal hali yalnızlıktı. Büyürken, babası, erkek ve kız kardeşi olan diğer insanları gördü ve eğlenceli görünüyordu, ancak genel olarak kalabalık olmadan daha iyi durumda olduğunu düşündü. Bu onu abartıyor olabilir; bazen, özellikle ortaokulda onlar için can atıyordu. Lisede ağabeyi veya kız kardeşi olan pek çok çocuk vardı ve bu çocukların çevrelerinde kıskandığı koruyucu bir parıltı vardı. Daha büyük kardeşler teneffüste el salları, hatta sohbet etmek ve büyüklük taslamak için uğrarlardı. Sonra, lisede Nina, küçük kardeşleri olan çocukların onlar hakkında şikayetlerini dinler, el salları veya yanlarına gidip sohbet ederdi. İlişkiyi, paylaşılan adresi gördü ve merak etti.

Nina'nın annesi, Google'dan önceki o garip zamanlarda (1988 BG?) tanıştığı bir adamla çok kısa bir ilişkiden sonra ona sahip oldu, burada tek yapmanız gereken birinin size şahsen söylediği şeydi. Nina, X Kuşağı'nın aldığı çılgın riskler konusunda sık sık başını salladı. Çevrimiçi sabıka kaydı veri tabanı yok, sosyal medyayı eşler ve çocuklar için kontrol etmek yok, ipuçları arayan aylarca yapılan beslemeleri okumak yok. Herhangi bir arka plan bilmeden bir yabancıyla fiziksel olarak konuşmak zorunda kalacaklardı. Eşleşen bir çevrimiçi profil oluşturma çabası olmadan, tanıştıkları herkes için tamamen yeni bir insan gibi davranabilirler; sahtekârlık ve aldatma potansiyeli şok ediciydi. Her neyse, Nina'nın annesi adamın adından bile emin değildi ve bu konuda endişelenmiyordu. O bir haber fotoğrafçısıydı; dünyayı dolaştı ve aşıklar aldı

kendilerini ne zaman sunsalar, suçluluk duymadan veya komplikasyon yaşamadan.*seni istediğimi biliyordum*, derdi Nina'ya.*Onu isteyip istemediğimi yalnızca Tanrı bilir.*

İlk başta Candice, Nina'yı her yere yanında götürmüş, onu bir koltuğunun altına almış ve otel odası çekmecelerinde yatağına yatırmıştı. Bir veya iki yıl sonra, Nina uygunsuz bir şekilde büyüüp kıvrandı, bu yüzden Candice Los Angeles'ta güzel bir daire ve daha da hoş bir dadı buldu ve büyüme işine devam etmesi için Nina'dan ayrıldı. Yılda üç ya da dört kez gelir, hediyeler, tuhaf şekerler ve havaalanları kokusu getirirdi. Candice çocuğun hayal gücünde büyük bir yer tutsa da, Nina onu hiçbir zaman gerçekten tanımamıştı. Nina ilk okuduğunda *Bale ayakkabıları*, çocukken annesinin Matthew Büyük Amca olduğunu fark etmişti.

Dadı Louise harika bir ebeveyn olmuştu; komik, ilgili ve kitapsever, sevgi dolu ve nazik. Nina için huzurlu bir hayat yaratmıştı ve Nina'nın üniversite mezuniyetine geldiğinde ona sarılmış, biraz ağlamış ve daha büyük kızlarının çocuklarını büyütmelerine yardım etmek için Güney'e dönmüştü. Nina, Louise'in gidişiyle annesine veda ettiğinden çok daha fazla yıkılmıştı. Candice yarışa başlamıştı ama Louise Nina'yı bitiş çizgisine taşımıştı.

Nina annesini, bir babası olmasını özlediği kadar özlememişti. Babaların günden güne gerçekte ne yaptıklarından tam olarak emin değildi ama onları peewee futbolunda kenarda dururken ya da okul gününün sonunda elleri ceplerinde ortaya çıkarken görmüştü. Ortaokulda tamamen görünmez hale gelmişlerdi, ama sonra lisede yeniden ortaya çıktılar, gece geç saatlerde gelen alımlar için arabayı sürdüler ve eczane vücut spreyleri kokan ve bol miktarda olgunlaşmamış göğüs dekoltesi gösteren genç kızlardan oluşan bir kalabalık içeri girdiğinde herkesin gözünden kaçtılar. Nina onları gizemli buldu. Başkalarının evlerini ziyaret ederek annelerini görüyordu -aslında çoğu zaman anneleriyle arkadaş oluyordu- ama babaların fikrini gerçekten anlamadan liseden ayrıldı. Bir havuz, sevimli bir köpek ya da cildi temizlemek için doğal bir yatıklılık gibi hoş bir ikramiyeydiler.

"Ee, bu gece ne var?" diye sordu Liz. "Hassas Hanımlar Kitap Kulübü mü? Transseksüel Destek Köprüsü Gecesi? Oymacılık Şeytanları?"

"Kendini çok komik sanıyorsun," diye yanıtladı Nina, "ama doğrusu, aklımı canlı tutmak için çok çeşitli etkinliklere sahip olmamı kıskanıyorsun."

Zihnimin cesaretlendirmeye ihtiyacı yok, dedi Liz. "Aslında, bazı beyin hücrelerini öldürmek ve beyin/vücut oyun alanını eşitlemek umuduyla sert ilaçlar alıyorum."

Bu aslında Nina için de geçerliydi. Sert ilaçlar değil, ama zihninin cesaretlendirmeye ihtiyaç duymadığı kısmı. Çocukken ona ADD, DEHB ya da başka bir kısaltma olduğu söylenmişti, ama okul kütüphanecisi sadece dilini şaklatmış ve ona hayal gücü yüksek ve yaratıcı olduğunu ve herkesin ona yetişmesini beklemesinin beklenemeyeceğini söylemişti. Nina'ya okuması için fazladan kitaplar ve kemirmesi için ansiklopediler vermeye başlamıştı. Nina artık bu yaklaşımın tıbbi olarak tavsiye edilmediğini ve matematik becerileri için hiçbir şey yapmadığını fark etti, ancak bu, liseye öğretmenler de dahil olmak üzere herkesten daha fazla okuyarak geldiği anlamına geliyordu. Aynı zamanda kitapları ilaç, sığınak ve tüm iyi şeylerin kaynağı olarak düşündüğü anlamına geliyordu. Henüz hiçbir şey onun yanıldığını kanıtlamamıştı.

Nina patronuna baktı. "Bu gece Trivia Gecesi." Liz'in trivia ekibine katılmak istediğini biliyordu, ancak gerekli geç geceler ve haftalık çalışma seansları için enerji toplayamıyordu.

"Seni daha yasaklamadılar mı? Sürekli kazandığın için seni yasaklayacaklarını sanıyordum?"

"Bizi bir yerden yasakladılar ama bizi hiç duymadıkları bir sürü bar var."

Liz kaşlarını kaldırdı. "Sen bir trivia dolandırıcısı mısın?" Nina omuz silkti. "Gangster rüyasını yaşamak."

Liz ona baktı. "Devam et. Yap."

Nina başını salladı.

"Lütfen."

Nina içini çekti. "Bana bir kategori vermelisin."

"Deniz yaşamı."

"Çok kolay. Yüz kiloluk bir ahtapot, çeri domates büyüklüğündeki bir delikten geçebilir."

"Kurt Vonnegut."

"Amerika'daki ilk Saab bayilerinden birini açtı." "Jüpiter."

"Tüm gezegenlerin en kısa gününe sahiptir. Artık durabilir miyim? "Başını ağrıtıyor mu? Şeylerin etrafında auralar görüyor musun?" "Hayır, ama beklentili ifaden beni strese sokacak kadar önemsiz."

Liz kıkırdadı ve uzaklaştı. Omzunun üzerinden, "Bu parti numarasının ne kadar eğlenceli olduğu hakkında hiçbir fikrin yok," diye ekledi. "Yarın güzel giyinmeyi unutma. Mefisto geliyor."

"TAMAM." Nina onun ardından kaşlarını çattı, sonra Jüpiter'in gününün gerçekte ne kadar uzun olduğunu hatırlamaya çalıştı. Elinde değildi; 9 saat 55 dakikaydı. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Bir şeyi hatırlayamamak, Nina için bir işkenceydi. Ağzınızın damağındaki bir kaşıntı ya da ayak parmaklarınızın arasına bir böcek ısırması gibiydi. Başa çıkmak için neredeyse çok fazla sansasyon olsa da onun peşinden gitmek zorundasınız. Liz, Nina'nın yaptığı tüm kulüplerin ve etkinliklerin sosyalleşmenin bir yolu olduğunu düşündü, ama tamamen yanılıyordu. Dikkati dağılmadan bırakıldığında, beyni raydan çıkıp onu sonsuz kıvrımlı düşünce nehirleriyle ya da cevaplarını araması gereken sürekli rahatsız edici sorularla delirtme eğilimindeydi. Trivia, okuma, kitap kulüpleri ... bunlar sadece nefsi müdafaa silahlarıydı.

İki

.....

İçinde Nina'yı rahatsız eden birkaç şey öğreniyoruz.

Nina akşam mahallesinin altın ışığında, aydınlatma yönetmenlerinin ve gece için planlarını hayal eden bekar gençlerin sevdiği büyülu saatte eve yürüdü. Etrafında insanlar işten sonra köpeklerini gezdiriyor, telefonlarıyla konuşuyor, pencerelerde ve kapı tokmaklarında parlayan eğik güneşten, pastel gökyüzünün herhangi bir kırmızı halı dizisi kadar tül gibi renklerinden habersizdi. Nina sık sık Los Angeles'ın mimari açıdan güzel bir şehir olmadığını, ancak gökyüzünün onu günde birkaç kez güzelleştirdiğini düşünürdü. Hollywood'daki her şeyde olduğu gibi, ışıklandırma yapan adam Tanrı'dır.

Örneğin, günün bu saatinde güneş onun koyu kızıl saçlarının çoğunu oluşturuyordu. Nina ne kadar güzel görüldüğünü bilseydi kendi fotoğrafını çekerdi ama ne yazık ki turşuları düşünüyordu -dilimlenmiş, bütün veya tadına bak, tartış- ve fırsatı kaçırdı. Genel olarak, sıradan kafaları çeviren türden bir kadın değildi; görünüşü edinilmiş bir zevkti ve dinlenmiş ifadesi, onu elde etmen için sana fazla şans verilmeyeceğini gösteriyordu. Ufak tefek ve narindi ve genel olarak yavru bir geyik izlenimi veriyordu, ta ki o konuşana ve siz başından beri bir tilkiye baktığınızı fark edene kadar. İyi arkadaşı Leah'nın bir keresinde söylediği gibi, o kötü biri değildi; acı verici bir şekilde doğruydı.

Nina, Windsor Bulvarı'ndaki daha büyük evlerden birinin misafırhanesini kiraladı. Ana evden tamamen ayrı, kendine ait girişı olan sevimli küçük bir yerdi. Nina için kesinlikle mükemmel. sahipleri

Nina'nın annesinin arkadaşları ve Nina üniversiteyi bitirdiğinde, bu çift mucizevi bir şekilde misafirhanelerinin tadilatını yeni bitirmişti. Cömertçe, kabul etmekten daha mutlu olamayacak olan Nina'ya kiralamayı teklif ettiler.

Kedisi Phil kapıda oturmuş onu bekliyordu. Phil, kuyruğunun ucu siyah ve beyaz ayakları olan, kahverengi ve krem renkli bir tekirdi. Kapı açıldığında aşağı atladı ve merdivenlerden yukarı ondan önce çıktı, kuyruğunun ucu yeni yürümeye başlayan bir çocuğun bisikletindeki bir işaret bayrağı gibi gösterişli bir vurgu oluşturdu. Nina onun paspasın üzerinde büyük ama çok ölü bir solucan bıraktığını fark etti. Yanında gelişigüzel bir şekilde durdu, oh evet, neredeyse unutmuştum, sana bir solucan getirdim. Özel bir şey yok, sadece kendi pençelerimle yakalayıp senin için geri getirdiğim ölümcül bir solucan. İşten sonra bir şeyler atıştırmak istersin diye düşündüm, bilirsin. (Görünüşe göre Pooh Bear'ı kanalize ediyordu.)

Nina eğildi ve onun başını okşadı. "Teşekkürler Phil. Bu inanılmaz bir solucan." Phil onun bacaklarına sürtündü, tamamen kendinden geçmişti. Diğer kediler bütün gün evde kalabilir, etrafta dolaşıp kışkılarını yalayabilirdi, ama o dışarıdaydı ve İş Bitirmek üzereydi. "Ama senin için de uygunsa, onu sonraya saklayacağım." Phil omuz silkti.

Nina kapıyı açtı ve içeri girdi, ayakkabılarını tekmeledi ve kedi bakmadığında atmak üzere solucanı gizlice mutfak tezgahına koydu. Duvardaki dev saate baktı; Trivia olayının başlamasına daha bir saat vardı. Su ısıtıcısını açtı; soğuma ve toplanma zamanı. Daire demek biraz zor olsa da dairesini seviyordu. Temelde küçük bir mutfak ve banyosu olan büyük bir odaydı, ama bolca ışık ve kitaplık vardı ve gerçekten, başka neye ihtiyaç var? Güney ve batı duvarlarındaki büyük çift pencereler mekanı güneş ve renkle dolduruyor, raflar yerden tavana kadar uzanıyordu. Duvara yaslanmış tek kişilik bir yatak, pencerenin yanında Nina'nın saatlerce oturabileceği ve kışını okuyabileceği büyük boy bir koltuk için yer bırakıyordu. İran halısı, annesinin yaptığı bir geziden hatıra olan kırmızılar, portakallar, kaplanlar ve kuşlarla kaplıydı ve Nina eşyalarını (bir yatak, bir sandalye, altı kutu kitap, bir kedi yavrusu, bir kahve makinesi ve büyük bir dolap) taşıdıktan bir iki hafta sonra ortaya çıkmıştı.

ilan panosu) in. Ekteki notta şu yazıyordu: *Hey, bunu yıllardır saklıyordum, hoşuna gider diye düşündüm. Eşyaların geri kalanını istersen bana haber ver.*

Eşyaların geri kalanı? Nina hemen annesini aramıştı. "Hey anne. Neredesin?" Bu onun standart selamlamasıydı.

"Şu anda Londra'dayım, sevgilim. Neredesin?" Annesi Avustralyalıydı, ama aksanı yıllar içinde yumuşayarak ara sıra bir imada bulunmuştu. *dediçorapAH* futbol yerine ya da şeker yerine lolipoplar, ama mantarlar sarkan bir şapkayla ortalıkta dolaşacak gibi değildi.

Nina annesinin sesini duyunca gülümsemişti, onun en aşına olduğu yanı buydu. "Dubai'deyim anne, Burç Halife'nin tepesindeyim."

"Gerçekten mi?" Annesi heyecanlı görünüyordu. "Manzara nasıl?"

Nina içini çekti. "Hayır, Los Angeles'tayım, beni bıraktığın yerdeyim."

"Ah." Annesi, Nina'nın yolculuk tutkusunu miras almadığı için açıkça hayal kırıklığına uğramıştı. Bunu pek çok kelimeyle söylemedi ama söylemek zorunda da değildi.

"Bu halının nesi var?" diye sormuştu Nina, rulo haline getirilmiş halıyı ayağıyla dürtükleyerek.

Nina annesinin çayını yudumladığını duyabiliyordu. Muhtemelen Nina'nın aramasını cevaplarırken aynı anda üç ya da dört şey yapıyordu. Bir seferde bir şey? Eğlence bunun neresinde? "Sana hamileyken Los Angeles'ta yaşıyordum, unuttun mu?"

"Elbette." Nina, herkesin bildiği gibi kendi köken hikayesini ezbere biliyordu. Annesi tam olarak bir sürtük değildi ama romantik ilişkilerle ilgilenmemişti. Nina yıllar önce ona neden kürtaj yaptırmamayı seçtiğini sormuş ve Candice her zamanki gibi gülmüştü.

"Çünkü bunun bir macera olacağını düşünmüştüm ve öyleydi." *AdvenchAH.*

"Halı muhteşem. Geri kalan şeyler nasıl?"

"Şey, bence her türlü şey var. İstersen git bak." Ona deponun yerini söylemişti ve şimdi Nina mutlu küçük evinde etrafına bakarken, bebekken üstüne işlemiş olabileceği mobilyalara bakıyordu. A

küçük kilim kanepesi, Phil'in kendisine ait olduğunu düşündüğü Rajasthan'dan bir sedir ve annesinin depodan çıkarabildiği kadar sanat koleksiyonu. Kitaplarla kaplı olmayan tek duvar fotoğraflarla kaplıydı; Ruth Orkin, Henri Cartier-Bresson, Inge Morath'ın fotoğrafları ve Nina'nın kendi çektiğini beğendiği birkaç fotoğraf; çocukluğunun TV şovlarını ve ünlülerini içeren posterler ve dergi kapakları; ilan tahtası ve takvimiyle “görselleştirme köşesi” (alay etmeyin; sadece Nina kadar düzenli olmayı dilersiniz); Nina'nın annesi ve Phil'in yavru kedi fotoğrafları. IKEA'dan tek bir Malm yatağı (bu arada, Malm'ın çoğulu sadece Malm, geyik gibi; Malms kulağa yanlış geliyor, ancak aynı zamanda kulağa lezzetli bir hatmi şekeri gibi geliyor - ah, bunlar çikolata malımları mı?) - isteğe bağlı saklama çekmeceleriyle, lütfen unutmayın - bir duvara sıkıştırılmıştı.

Postayı almak için eğilen Nina, Phil'i besledi ve kendine bir kadeh şarap doldurdu. Sonra görselleştirme köşesine gitti ve orada durdu, ilham verici görselleri, alıntıları ve aslında hiç uygulamaya koymadığı hayat tüyolarıyla ilan tahtasına kaşlarını çattı. Organize olmaktan hoşlanıyor ama her zaman daha fazlası için çok yer olduğunu hissediyordu. Renk koordinasyonlu klasörlere ve listelere sahip olmayı severdi ve her sabah yarım saatini planlayıcısını gözden geçirmek, o gün için hedeflerini ve niyetlerini belirlemek ve genel olarak kafa yormakla geçirirdi. Bu, elbette planlayıcısında bu amaç için ayırdığı zamandı. O sadece daha fazlasının olmasını diledi, bilirsin,*plan*. Bazen üstünü çizebilmek için daha önce yapmış olduğu şeylerin bir listesini yapardı, ki bu oldukça acınası ama garip bir şekilde tatmin edici olduğunu hissetmekten kendini alamadı.

UCLA'dan işe yaramaz ama ilginç bir dereceyle (Sanat Tarihi, sorduğun için teşekkürler) mezun olmuş ve artık büyüdüğü için ne yapmak istediğini düşünürken Knight's'ta işe girmişti. Sonraki birkaç yılı gerçekten büyüyerek geçirdi; kısa ömürlü aşk ilişkileri ve biraz daha uzun bir aşk ilişkisi ve ardından biraz daha kısa aşklar yaşamak ve Şekle Girmek, Vegan Olmak ve Paleo Olmak ve ardından Vazgeçmek ve Her Şeyi Yeniden Yemek. Yogaya, ardından spinning'e, ardından içsel olarak yoga ve Spin derslerinin birleşimine başladı.

Spoga, sonra dekupaj ve örgü ve şarap içip boya içtiğiniz o akşamlardan bir dizi, ama bir şekilde düşük performans gösterdiğine dair kıkırdayan bir şüphesi vardı. Elbette hayattaki amacı olabildiğince çok kitap okumak değildi?

Arkadaşlarının çoğu uzun süreli romantik ilişkiler içindeydi ama Nina bekardı. Seksi severdi; farklı bakış açılarına sahip insanlardan hoşlanırdı; çıktı. Ama Los Angeles'ta flört etmek, internetin etkin olduğu bir temas sporuydu ve kişilerarası davranışta yeni düşüşler yaratan bir düzine akşamdan sonra, Flört etmeye Ara Vermeye karar vermişti. Kafeini bırakmaya çalıştığı zamandan çok daha kolay olmuştu.

Nina, yalnız kalmayı çok sevdiğinden endişeliydi; tamamen rahatladığı tek zamandı. İnsanlar... yorucuydu. Onu endişelendirdiler. Her sabah dairesinden çıkmak, dev bir kum saatinin ters dönmesi, gece boyunca biriktirdiği zihinsel enerji tane tane aşınıyordu. Gün boyunca yalnızlık anlarını yakalayarak yakıt ikmali yaptı ve bazen hayatının sessizlik adaları arasında uzun mesafeli bir yüzme olduğunu hissetti. İnsanlardan hoşlanıyordu - gerçekten seviyordu - sadece onları homeopatik dozlarda alması gerekiyordu; zehirin birazı şifaydı.

Yalnızken hedefler koydu ve onları yaptı, kendine meydan okudu ve meydan okumayı kabul etti, hobiler edindi ve onları bıraktı ve periyodik olarak ilan tahtasını temizledi ve yeni hedefler, planlar, tarihler ve bütçeler yapıştırdıysa ve yılın ortasında yeni bir planlayıcı satın alıp baştan başladıysa, ne olmuş yani? Nina öne eğildi ve henüz tam olarak bitmemiş olmasına rağmen o günün tarihini takvimde çizdi.

Görmek? Maçtan yüzde yüz önde.

Nina'nın trivia ekibi, kendisi ve en yakın üç arkadaşından oluşuyordu ve adı Book 'Em, Danno, çünkü neden olmasın? Kitaplar üzerinde tartışılmazlardı

(Nina), tarih ve coğrafya (arkadaşı Leah), çağdaş popüler kültür (Leah'ın eski erkek arkadaşı Carter, tamamen bırakılamayacak kadar zeki ve komikti) ve güncel olaylar ve siyaset (diğer arkadaşı Lauren). Hepsi, gerçek bin yıllık modada, klasik popüler kültürde (1950–1995, Lucy Ricardo'dan Chandler Bing'e) ve uluslararası atıştırmalıkları belirlemede eşit derecede iyiydi. Nina bir futbol fanatiği olmasına rağmen, Aşıl topuğu hala spordu. Atletik bilgisini genişletmek için Nina okumaya başladı.*spor resimli*, ama şimdiye kadar tek yaptığı, adını bile telaffuz edemediği Norveçli bir snowboardcu hakkında kirli rüyalar görmektir.

Başka kimsenin kazanmasına asla izin vermediği için son normal barları Book 'Em'den atılan Danno, şimdi temkinli bir şekilde yeni bir mekanı deniyordu. Sugarlips, Silver Lake'teydi, iki aydır açıktı ve geleneksel butik biraların yanı sıra çok çeşitli gazozlar (uluslararası ve yerli) servis ediyordu. Aynı zamanda, bar atıştırmalıkları olarak kuru kahvaltılık tahıl kaseleri sunarak da bir isim yapıyordu, bu da muhtemelen adını açıklıyordu.

"Nasıl oluyor?" Lauren, Carter'ın dikenli armut sodasını denemesini izliyordu. Lauren'in koyu saçları, koyu gözleri ve diğer insanların alaycı olarak kabul edebileceği mizahtan zevk alan karanlık bir ruhu vardı. Nina'ya gerçekten iyi bir ekşi maya ekmeğini hatırlattı - dışı ktır ktır, içi yumuşak ve ödüllendirici.

Carter omuz silkti. "Biliyor musun, hiç dikenli armut aromalı başka bir şey yemedim, bu yüzden yarı yolda bir referans çerçevem olmadığını fark ettim. Ama tadı... karpuzlu sakız gibi mi? Bir yudum daha aldı. "Biraz harika, ama gerçekten zevk almak için muhtemelen sarhoş olmalıyım." Kafayı bulmuş bir adama benzemiyordu; yaşlı kadınlara karşıdan karşıya geçmesine yardım eden ve düzenli olarak Komünyon ayinine katılan türden bir adama benziyordu, ama hepimizin bildiği gibi, görünüş çok aldatıcıdır. Kolunda Asi İttifakının sembolü dövmesi vardı ve Güç ailesinde güçlüydü.

"HAYIR." Nina başını salladı. "Kafanı oyunda tut. Kuralları biliyorsun."

"Beni daha hızlı yapabilir."

Lauren birasına burnunu çekti. "Evet, çünkü bu insanların her zaman söylediği bir şey: Maksimum hız ve verimlilikle hareket etmeliyiz; potu kırım."

Bilgi yarışması başladı ve Book 'Em yaklaşık bir saat kadar ortalığı karıştırdı. Sonra olgunlarını sertleştirmek için geç bir giriş geldi.

Ah kahretsin, diye mırıldandı Carter. "Kim olmadığına bak." Nina etrafında döndü. "Kim değil?"

Lanet olsun, dedi Leah. "Sen bir Quizzard'sın, Harry."

Nina'nın yüzü asıktı ama içten içe kızmıştı. Quizzard, gerçekten de son derece küçük bir dünya olan Doğu Los Angeles bar trivia dünyasında karşılaştıkları tek zorluktu, ancak Nina rekabetçiydi.

Üç erkek ve bir kızıdan oluşan Quizzard'ın, onların tuhaf dünya versiyonu gibi, karşılarındaki bir masaya oturmasını izlediler. Takım lideri, Nina'ya gözlerini kısarak, sonra da sahte bir selamla elini kaldıran uzun boylu adamdı.

Nina bir saniye onun bakışlarını tuttu, sonra kocaman esnedi. Güzel, dedi Lauren. "Hemen göze çarpmayan."

"Beni rahatsız ediyor."

"Zekası mı yoksa spor hakkında senden çok daha fazla şey bilmesi mi?"

"O sevimli değil. Ve aptal bir sporcu olduğu için spor hakkında daha çok şey biliyor. Spor dışında hiçbir soruya cevap vermediğini fark ettin mi?"

"Bu doğru değil; birkaç hafta önce süper modeller hakkında bir soruyu yanıtladı."

"Pah, mayo sorunu," dedi Nina.

Lauren ve Leah başının üzerinden birbirlerine baktılar. Leah, "Şahsen, sevimlilik olduğunu düşünüyorum" dedi. "Sanırım ikinizin kaderinde aşık olmak ve birlikte bir trivia balayına çıkmak var."

“Hangisi nerede olacak?”

“Culver City stüdyosu *Tehlike!* çekildi mi?”

"Washington DC, Kongre Kütüphanesi'nde ineklik yapabilmek için mi?"

"Hawaii?"

Hepsi Carter'a baktı. "Hawaii'nin trivia ile ne ilgisi var?" Lauren'a sordu.

Carter omuz silktili. "Bilmiyorum. Balayı kısmına odaklanıyordum.”

Nina içini çekti. "Objektif olarak çekici ama ezici özgüveni nedeniyle öznel olarak itici."

Carter başını salladı. "Doğru, çünkü kadınlar kendine güvenen erkeklerden nefret eder. Bu yüzden Luke, Han'dan çok daha çekici."

Nina, "Alaycılık insanı kırıstırır," dedi. Gizlice Quizzard takım liderine baktı. Taranmış gibi görünen siyah saçları vardı, ki bu iyiydi ve kemikli, zayıf bir yüzü, bir noktada burnunu açıkça kırdığı için geleneksel olarak yakışıklı olmayı kaçırıyordu. "Ayrıca, kavga ediyor gibi görünüyor ve ben bir pasifistim." Bunların hiçbirisi kesinlikle doğru değildi ve Carter gözlerini devirdi.

Quizmaster mikrofona tıkladı. "Tamam, mücadeleye katılan yeni bir ekibimiz var, Sen bir Quizzard'sın, Harry. Şu anki lider Book 'Em, Danno on puan önde ama hâlâ oynayacak üç raundumuz var ve kurallara göre geç kalan takımlar fazladan kredi alamıyor, bu yüzden herkese iyi şanslar.

Nina herkesin elinde kalem ve notlar için yedek kağıt olup olmadığını kontrol etti. Elbette başka kimsenin kağıt ve kaleme ihtiyacı yoktu -cevapları dolduran oydu- ama herkesin hazırlıklı olmasını severdi. Ya aniden nöbet geçirip kalemini kırarsa? Beyni ağır çekimde yere düşüyor, kalem onun altında şaklıyor, tahta parçaları ve grafit zeminde uçuşuyor. Gerçekten sevişmeye ihtiyacı vardı; bu tür bir hayal kurma muhtemelen iyi bir işaret olamaz. Tamamen seksi ve muhtemelen bir kütük kadar aptal olduğunu kabul etmesi gereken Quizzard'a baktı. Hayır, beyin, hayır, dedi kendi kendine, beyni buna karşılık verdi.

mevcut sorundan hiçbir şekilde sorumlu değildi ve Nina'ya şikayetlerini daha düşük bir makama iletmesini önerdi.

"Dikkatini veriyor musun, Nina?" diye havladı Leah. "Test kağıtlarını dağıtıyorlar."

"Evet evet."

Kâğıdı bilgi yarışması yöneticisinden aldı, o da eğilip, "On dolar Quizzard seni alt eder," dedi.

Nina ona kaşlarını çatı. "Howard, kendine gel. Zaten bir tur öndeyiz. Yetişmeleri zor olacak."

Leah eğilip adamın göğsünü dürttü. "Hey, sırf seninle çıkmadım diye saçma sapan şeyler katmaya gerek yok. Bu onurlu insanların oynadığı onurlu bir spordur."

Carter, "Onurlu barlarda," diye bağırdı.

"Onurlu zamanlarda," diye tamamladı

Lauren.

Hepsi Howard'ı tanıyordu çünkü o bardan bara dolaşıp bilgi yarışması geceleri düzenliyordu. Kendisine Soruların Kralı diyordu ama diğer herkes tarafından QuizDick olarak anılırdı. Tüm cevaplara sahip olmasına dayanan gücünü kullanmayı seviyordu ve ekip, onları en son yerden yasaklamalarından onun sorumlu olduğundan şüpheleniyordu. "Siz sarhoşsunuz. Seninle yerleri silecekler."

Sarhoş değilim, dedi Nina. "Ben çok ayığım ve bahsinizi alacağım ve sonra paranızı alacağım."

Howard küçümsedi, ki bu senin düşündüğünden daha az çekiciydi ve ağır adımlarla uzaklaştı.

• • •

Quizzard masasında, ekibin kız üyesi Lisa, Nina'nın kütük kadar aptal olduğunu düşündüğü uzun boylu adam Tom'la dalga geçiyordu.

"O kızıdan hoşlanıyorsun, değil mi?" Başını Nina'ya doğru yarım santim eğdi.

Tom başını salladı. "Hiç de bile. Kendisiyle dolu. Ve o gerçekten kısa. Şeftali gibi bir teni, İrlanda pasörünün renginde saçları, bir köşesi diğerinden daha yüksek ağzı ve öyle incelen ayak bilekleri olduğunu söyleyebilirdi... ama bunun konumunu baltalayabileceğini düşündü.

Başka bir Quizzard olan Jack yüzünü buruşturdu. "Kıskanıyorsun çünkü o senden daha fazlasını biliyor."

"O bilmiyor."

"Evet o yapar. Her şeyi biliyor gibi görünüyor."

"Kimse her şeyi bilemez."

Quizzard ekibinin son üyesi Paul, "Bir kitapçada çalıştığımı duydum," dedi.

"Bu hile değil mi?" dedi Jack.

Tom ona baktı. Bir işe sahip olmanın kopya çekmek olduğunu düşünmüyorum Jack. Birçok insanın işi var."

"Ben değil," dedi Jack gururla. Bunun övünülecek bir şey olup olmadığını düşünürken bir duraksama oldu ama sonunda bundan rahatsız olmadığına karar verdi. "Ben bir sanatçıyım."

"Sen bir vandalsın," dedi Lisa. "Binaların kenarlarına adını yazarsın."

Jack, "Siyasi protesto hakkımı kullanıyorum," dedi.

Paul, "Kamu hizmeti yapma hakkınızı kullanacaksınız," diye yanıtladı. O bir avukattı; elinde değildi.

Tom'u liseden beri tanıyan Lisa, onun yüzünü izledi. Book 'Em takım lideri olan o kızıdan kesinlikle hoşlanıyordu. Alışılmadık ve ilginç bir şekilde gerçekten güzel olan kıza baktı ve ortak birini tanıyıp tanımadıklarını merak etti. Tom'un yeniden çıkmaya başlamasının zamanı gelmişti; yeterli

son ... felaketin üzerinden zaman geçmişti. Jack'e hangi kitapçı olduğunu sormak için not aldı.

Howard mikrofona tekrar dokundu. "Takımlar, savaş başlasın. Kalemler hazır; zaman başlıyor... şimdi."

Today is the day

DATE Wednesday May 1st M T W Th F S Su

SCHEDULE

7>8
8>9 Dress nice!!
9>10
10>11
11>12
12>13 work
13>14
14>15
15>16
16>17
17>18
18>19
19>20 Book Club
20>21

TO DO LIST

☐ spurs illustrated sub.
☐
☐ cereal
☐ popcorn
☐ marshmallows
☐ coconut
☐ milk
☐
☐
☐
☐

GOALS

Improve
spurs
knowledge

NOTES

Horse racing wiki

+ BREAKFAST

+ LUNCH

+ DINNER

+ WORKOUT

Üç

.....

*Nina'nın şaşırdığı, ille de iyi
bir şekilde değil.*

Sabahları Nina'nın evinde biraz zorlayıcıydı.

Nina'nın doğumda eline verilen hayattansa yaşamayı dilediği hayali hayatında, kalkar, sorumlu kaynaklardan elde edilen çeşitli ürünlerle yüzünü yıkar, çok başlıklı duşlardan birinde duş alırdı (yine de şampuan için eğildiğinde ne olduğunu sık sık merak ederdi... Yüzüne su fişkırttı mı? Bütün bunları takip ediyor musun? Daha sonra taze meyve, kepekli tahıllar ve kendileri için ihtiyaç duyduklarından daha fazlasına sahip olan keçilerin ücretsiz olarak bağışladığı süttten yapılan yoğurtla kahvaltı yapardı. Minnettar ve dikkatli olacak ve hiçbir şekilde kusurlu olmayacaktı.

Aslında daha çok şöyleydi: Nina ayağa kalkardı ve en az yüzde 30 sülfite içeren şarap ya da baş ağrısına neden olan her neyse onu içtiği için başı ağrırdı. Ağzı bazen sokakta gördüğün tek çoraplardan birinin içi gibi olurdu ve saçları çökük olurdu. Kahve makinesinin yanında hafifçe çömelmiş durur ve kahve bitene kadar titrerdi. Bazen donuk gözleri görselleştirme köşesine takılırdı ve gezegenin ona hiç danışmadan güneşin etrafında dönmesine içerlerdi. Günden güne, gecedten geceye, durulayın ve tekrarlayın.

Temel olarak, sistemine ilk kafein vurana kadar, esasen askıya alınmış animasyondaydı ve salya aktığı biliniyordu.

Kafein alıp duş aldığında, tamamen yeni bir insandı. O kişi büyük koltuğa ikinci bir fincan kahve alır ve ajandasını ve kalem kutusunu çıkarırdı. Ne yiyeceğine ve nasıl egzersiz yapacağına kendisi karar verirdi. Alışveriş listesi yapacaktı. Hayatının kontrol edildiğini, organize edildiğini ve doğru yönde ilerlediğini hissedecekti. Bu, gününün en tatmin edici kısmıydı.

Bugün bir kitap kulübü toplantısı vardı, ondan sonra planı eve gelip yatma saatine kadar okumaktı. Hazırlanmak için fazladan kabarık pijama pantolonları ve çoraplar çıkardı. Patlamış mısır almak için not aldı. Kakaosuna küçük şekerlemeler koymayı not etti. Sonra da kakao almak için not aldı. Ve süt. Sonra eBay'de ilginç bir eski kakao kupası aradı ama sonra saati fark etti ve her şeyi kapattı ve işe koştu.

İşe giderken Nina kendini oldukça cıvıl cıvıl hissetti ve kulaklıklarını taktı ve bir filmdeymiş gibi davrandı, yanından geçen herkese gülümsedi ve köpeklere merhaba dedi. Bu fanteziyi çok yaşadı, hayatının şöyle olduğu *Truman Şov*, dünyanın her yerinden izleyiciler onun çalma listesi ve saç stilinden kendisi kadar keyif alıyorlardı. Aydınlatma görevlisine yardım etmek için yüzünü güneşe çevirir ya da kameraya yapacak bir şey vermek için omzunun üzerinden bakardı. Toplum içinde Nina sessiz, içine kapanık biriydi; özel yaşamında, şarkı söyleyen, dans eden bir ışık ve hareket süvari alayıydı. Titreyen bir endişe topu olmadığı sürece, çünkü bu da sık sık tercih edilen bir seçenektir. Bunu saklamakta çok iyiydi, ama kaygı onun anti-süper gücü gibiydi, bir kriz anında kendiliğinden ortaya çıkan o güç. Hulk sinirlenir; Nina endişelendi. Nina, Bruce Banner'a, özellikle de Mark Ruffalo'nun oynadığı versiyona çok sempati duyuyordu ve en azından Xanax'a sahipti. Sadece Thor'u vardı.

Nina, zanaatkar şapkası ve peynir dükkânlarıyla Larchmont Bulvarı'na ulaştı (iki farklı dükkân; bu, özellikle sıcak havalarda tuhaf bir kombinasyon olurdu).

hava) ve glütensiz az yağlı kepekli kek almak için en sevdiği kafeye girdi. Şaka yapıyorum, çikolatalı kruvasandı.

Orada çalışan bir arkadaşı olan Vanessa, "Merhaba Nina," dedi. "Ne var ne yok?"

Şaşırtıcı derecede küçük, dedi Nina. "Çikolatalı kruvasan alacağım." "Şampiyonların kahvaltısı."

"Fransız

şampiyonları." Petrol

mü?

Nina, "Bence bu mantar demek," dedi. Sesi olduğundan daha güvenli geliyordu.

Vanessa omuz silkti. "Bak, sadece iki fincan kahve içtim. Zar zor hayattayım."

Nina çantasız kruvasanını aldı ve karşıdan karşıya geçerken yedi. Aynı anda çoklu görev ve çevreye duyarlı. 9 bile değilA.M. ve şimdiden gün için önde.

Liz içeri girerken başını kaldırdı. "Ooh, benim için onlardan bir tane aldın mı?" Nina döndü ve caddenin karşısına geçti.

Bir dakika sonra geri dönmüştü. "Evet, yeterince komik bir şekilde yaptım." "Çok nazıksın. Trivia olayı nasıldı?

"Kaybolduk."

Liz ona baktı. "Ne? Asla kaybetmezsin."

Nina bir kitaplığı tekmeledi. "Eh, dün gece yaptık. Eşitlik bozuldu ve konu at yarışydı ve biz kaybettik. Tüm yarış atlarının doğum günlerinin 1 Ocak'ta olduğunu biliyor muydunuz? HAYIR? Ben de yapmadım."

Liz ona kaşlarını çattı. "Kitaplığı tekmeleme. Üzgünüm, genel bilgi birikimin kralların oyununda yetersiz kalıyor, ama teçhizata zarar verirsen maaşından çıkıyor." Dilini şaklatarak uzaklaşmak için döndü ama sonra aniden geri döndü. "Ve bir yığın yapmayı unutma

Mephistopheles durumunda kitaplar. Yürüdü, sonra tekrar durdu. "Ah, ve kaybetmenin şokuyla unuttum, bir aramayı kaçırdın."

Nina süveterindeki tereyağlı kırıntıları süpürdü, hiçbirinin leke bırakacak kadar uzun süre kalmamış olmasına sevindi (ki bu ona her zaman *Simpsonlar*: "Unutmayın... kağıt şeffaflaşırsa, kilo alma pencerenizdir") ve ona kaşlarını çattı. "Bir arama? Bir müşteri?"

Liz omuz silkti ve kendi gömleğine kırıntılar ekleyerek kruvasanından ısırdı. "Bilmiyorum. Bir adam. Sen olan Nina Hill'i sordu ve mesaj bırakmak isteyip istemediğini sorduğumda geri arayacağını söyledi. Telefon çaldı. "Belki odur."

Ama değildi; tamamen başka biriydi ve Nina aramayı yapan adam birkaç saat sonra kitapçıya girdiğinde aramayı çoktan unutmuştu.

Larchmont Bulvarı'nda pek görülmeyen kesimli ve türden bir takım elbise giydiği için hemen göze çarpıyordu. Ciddi bir takım elbise. Nişastalı beyaz bir gömlek. Bir cep kare. Larchmont'taki insanların çoğu şu ya da bu yaratıcı alanda çalışıyordu ve kapüşonlu sweatshirtler ve yüksek bluzlar giyme eğilimindeydiler. Ne kadar başarılı olurlarsa, o kadar perişan görünüyorlardı. Bu adam bir uzaylıya benziyordu. Nina Tepesi mi?

Liz onu işaret etti, ancak Nina adını duyduğunda uzaktan konserve açacağını duyan bir kedi gibi başını kaldırmıştı. Yeni kurgusal olmayanları mutlu bir şekilde raflara kaldırıyor ve tam o sırada elinde solucanlar hakkında bir kitap tutuyor ve sevgiyle Phil'i ve onun cömert doğasını düşünüyordu. Adama baktı ve muhtemelen kötü bir haber olduğuna karar verdi.

Sanki tekerlek üzerindeymiş gibi süzülerek ona yaklaştı ve, "Bayan Hill? Nina Lee Tepesi?" Koşmak için çok geçti ve bildiği kadarıyla tutuklanması için bekleyen bir emir yoktu, bu yüzden başını salladı.

O gülümsedi. "Özel olarak konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

Kesinlikle kötü haber.

Knight's'daki ofis çok küçüktü ve çoğunlukla karton kutularla doluydu.

kitaplar, kitaplar için büyük boy afiş panoları reklamları ve her an devrilme ve dökülme tehlikesi taşıyan kitap yığınları. Ayarlanabilir olması gereken ama olmayan bir sandalye vardı ve adam "devam et" gibi bir hareket yaptı, bu yüzden Nina oturdu. Bunun çok tuhaf olduğu ortaya çıktı, çünkü yüzü temelde adamın kasıklarıyla aynı seviyedeydi - bakın: kırık sandalye - bu yüzden ayağa kalktı. O da oturmadı, çünkü gerçekten onu geçecek yer yoktu ve bu yüzden orada, rahat olmaları için birbirlerine yaklaşık on santim kadar yakın durdular. Nina büyük bir geri adım atmak ve muhtemelen savunma pozisyonu almak istedi ama o an geçmişti ve bunu şimdi yaparsa kabalık etmiş olurdu. Aman Tanrım, diye düşündü, bazen insan olmak zor, medenileşme baskısı küçük, sinirli bir memelinin beyinde çok ince bir şekilde yatıyor. Belki diğer insanların medeniyet katmanı onunkinden daha kalındı; onunki, soyulduktan sonra soyulan bir yüz maskesi gibiydi. Liz'in yardıma ihtiyacı olursa diye kapının kenarından havada süzüldüğünü görebiliyordu. Kendini daha iyi hissederek, dalmaya ve gülümsemeye karar verdi.

"Size nasıl yardımcı olabilirim Bay...?"

Sarkasyan. William Reynolds'un malikanesinin avukatıyım."

"TAMAM." Nina bekledi. Adamın adını hiç duymamıştı. İsmini bilmesi mi gerekiyordu?

Korkarım bazı kötü haberlerim var. Avukat durakladı.

Nina beklemeye devam etti. Gerçekten kötü bir haber olsaydı, polis gelirdi, değil mi?

"Babanın öldüğünü söylediğim için üzgünüm."

Nina'nın çifte anlam ya da dil sorunu olup olmadığını kontrol ettiği kısa bir aradan sonra başını iki yana salladı. "Üzgünüm, bir yanlışlık olmalı. Benim bir babam yok. Kulağa yanlış geliyordu. "Yani, tabii ki bir babam var ama onu hiç tanımadım. Hiçbir şekilde bağlı değiliz, demek istiyorum. Onun kim olduğunu bilmiyorum.

"O William Reynolds, daha doğrusu öyleydi." "Öyle düşünmüyorum."

Avukat başını salladı. Öyleydi. Malikanede annen Candice Hill'den, onun babalığını onaylayan ve seninle asla iletişime geçmeye çalışmaması koşuluyla onu tüm ebeveynlik yükümlülüğünden ve sorumluluğundan muaf tutan bir mektup var.

Nina sonuçta sandalyeye oturdu. "Yapmıyorum ..."

Bay Sarkassian'ın tepesi keldi ama kenarlarında ve sırtında saçlar vardı, tıpkı kenar hariç her şeyi çıkarılmış kahverengi yünlü bir şapka takmış biri gibi. Hızlı ve kararlı bir şekilde konuştu ve Nina gelirken pratik yapıp yapmadığını merak etti. Her zaman bu tür haberleri vermek zorunda olamaz, değil mi? "Bay. Reynolds, yaşamı boyunca annenin isteklerine açıkça uydu, ama yine de onun yararlanıcılar listesine dahil edildin."

Durdu, ama Nina ona cevap vermeden baktı, büyük ölçüde buna kesinlikle bir tepkisi olmadığı için.

"Aslında birkaç hafta sonra yapılacak olan vasiyetnamenin okunmasına katılmanız için sizi davet etmek için buradayım." Özür diler gibi görünüyordu. "Seni bulmam umduğumdan çok daha uzun sürdü, çünkü sen her yerde olabilirdin." Bir Fransız manşetini geri çekti ve saatine baktı. "Yarım mil ötede Los Angeles'ta olduğun ortaya çıktığında ne kadar şaşırdığımı bir düşün."

"Neden?"

Gülümsedi, sonunda paylaşacak iyi bir haber aldığı için rahatlamıştı. "Çünkü burası tabii ki ailenin geri kalanının yaşadığı yer."

Nina, Phil'in kulaklarına damla damlattığı zaman yaptığı gibi başını salladı. "Ailem?"

Avukat onun koluna vurdu ve dizginlenemeyecek kadar tuhaftı. Üzgünüm, babalığının senin için bir haber olacağını düşünmemiştim. Yüzünden bir an yargılayıcı bir ifade geçti ve Nina konuştu.

"Annem, Bay Reynolds'ın iyi bir baba olamayacağını açıkça düşünüyordu."

Sarkassian'ın yüzünden başka bir ifade geçti, ama bu daha zordu.

Okumak.

"Eh, haklı olabilir. Uzun zaman önceydi. İşte kartım - ofis adresim üzerinde - ve vasiyetnamenin okunmasıyla ilgili ayrıntılar için sizinle temasa geçeceğiz. Durdurdu. "Bu arada, korkarım kardeşlerinizden haber alıyor olabilirsiniz. Onlara senin hakkında bilgi vermek zorunda kaldım çünkü vasiyet okumanın neden beklemek zorunda olduğunu öğrenmek istiyorlardı.

Nina ona baktı. "Benim şimdi neyim?"

"Kardeşlerin."

"Benim erkek ve kız kardeşlerim var mı?"

Öksürdü. "Korkarım baban üç kez evlendi." "Sadece anneme değil."

"Sağ." Onayladı. "Ama diğer kadınlara. Aslında üç kız kardeşin ve bir erkek kardeşin, iki yeğenin ve iki yeğenin ve iki büyük yeğenin ve bir büyük yeğenin var. Artı iki üvey anne hâlâ yaşıyor, gerçi onlara ihtiyacın yok sanırım." Saatine baktı. "Yeğenlerinizden biri olan Peter Reynolds'tan sizinle temasa geçmesini ve tüm aileyi size anlatmasını istedim, çünkü bu karmaşık bir durum ve herkesin her zaman konuştuğu tek kişi o."

Nina ona baktı. "Üzgünüm ama bana hiç söylememişsin gibi davranabilir miyim? Hayatımda daha fazla insan istemiyorum. Yaklaşık otuz yıldır onlarsız gayet iyi idare ettim." Nefesinin sığlaşmaya başladığını hissetti ve hiperventilasyon yapıp yere düşmemek için kendine bunu yavaşlatmaya karar verdi.

Avukat açıkça bu seçeneği düşünmemişti ve kafası karışmış görünüyordu. "Bay. Reynolds son derece zengin bir adamdı ve sen bir hak sahibi olduğun gerçeği, muhtemelen sana değerli bir şey bıraktığı anlamına geliyor.

Nina odaklanmaya çalıştı. "Eh, hediye atın ağzına bakmak gibi olmasın ama çok para olmadığı sürece gerçekten umurumda değil. Bunun bir sürü para olup olmadığını umursadığımdan bile emin değilim.

"Elbette biliyorsun," dedi avukat. "Para herkesin umurunda."

Yine saatle. "Gitmek zorundayım. Peter kısa süre içinde sizinle iletişime geçecektir. Korkarım hiçbirisi senin hakkında bir şeyler duyunca çok heyecanlanmadı. Peter hariç."

"Gayrimeşru çocukları mı destekliyor?" Sarkassian gitmek için döndü. "O bir antropolog."

dört

.....

*Nina'nın diğer insanları
gözlemlediği ve annesiyle
konuştuğu.*

Belli ki bu tür haberlerden sonra Nina dükkândan çıkıp şoktan gözleri görmeden sokaklarda dolaştı, havayı ağıtlarla yırttı. Aslında işe geri döndü çünkü o öğleden sonra Okul Öncesi Okuma Saati vardı ve sözde yetkili oydu. Hayat size büyük zorluklar yaşatabilir, ancak nadiren ördekten fazlasını yapabilirsiniz.

Liz çocukları pek sevmezdi, onları yapışkan küçük kitapçı olarak tanımlardı, bu yüzden mağazanın çocuk aktiviteleri programını Nina yönetecekti. Bunu ciddiye aldı ve epeyce bir program geliştirdi:

Bebek ve Ebeveyn Okuma Saati:Haftada üç sabah gerçekleşen bu etkinlikte, ebeveynler yoksul bir genç oyuncunun onlara okuduğu kitabı dinlerken, yeni doğanlar ve kucak bebekleri sümüklüböcek gibi yatıyordu. Adil olmak gerekirse, bu ebeveynlerin çoğu temelde gözleri açık uyuyorlardı ve bebekler genellikle kucaklarından aşağı yuvarlanıyorlardı.*Okumak Güzeldir* kilim. Oyuncu genellikle ebeveynlerden en az birinin ajan falan olmasını umuyordu ve bir okuyucu, gerçekten bir yere giden bir pilotta bilinmezlikten seçildiğinden beri, okunacak bir bekleme listesi vardı. Nina işleri adil tutmak için elinden gelenin en iyisini yaptı, ancak rüşvete yenik düştüğü biliniyordu (Merak ediyorsanız, Şekerler onun zayıf noktasıydı).

Okul Öncesi Okuma Saati:Üç ila beş yaşındakiler ve dadılar, etrafa kitap fırlatırlar (dadılar değil çocuklar), okumayı dadılar yapar ve son derece popülerdir. Birincisi, dadılar biraz rahatlayıp sohbet edebildikleri için ve ikincisi, ebeveynler, ah, dadı Patlıcan ve Salamander'i her gün okuma saatine götürüyor ve işte çatal kullanmayı bilen insanlarla olmayı tercih etme konusunda daha iyi hissedebildikleri için. Her gün, üç buçukta.

İlköğretim Kitap Kulübü:Bu, Nina'nın gözde projesiydi. Larchmont, çocuklarla dolu bir mahalleydi ve özellikle kızlar Kitaplarda Çok Büyüktü. Oğlanlar da öyleydi; onlar sadece onlar hakkında konuşmamayı tercih ederken, kızlar gevezelikten ibaretti. Bu küçük kızlar, çoğunlukla, büyüdükları zaman ve yer nedeniyle ve ergenlik henüz kafalarına bir şaplak atmadığı için güçlü ve kendinden emindi. Periler, cadılar ve kurtarılmaya ihtiyaç duymayan kadın kahramanlar hakkında özür dilemeden ve açgözlülükle kitaplar okudular ve kontrol etmek için bir kitap açıp bir saat sonra ebeveynleri yeniden ortaya çıktığında hala orada dikilip okuyorlardı. Bir çocuğun kaçınılmaz olarak farklı bir dünyaya çekilmesini izlemek harikaydı.

Nina bu çocuklara karşı özel bir sevgi geliştirmişti, çünkü dünyanın yakında onlara başka şeylerin kafalarının içindekilerden daha önemli olduğunu söylemeye başlayacağını biliyordu. Böylece ilkokul kitap kulübüne başladı ve ayda bir, dükkân yedide kapandıktan sonra, orada sekiz ila on iki yaşlarında bir grup kızla oturup bir saat kitaplar hakkında konuşurdu. Bu, onların yaşındayken sahip olmayı dilediği kulüptü ve ara sıra orada oturup arkadaşlık bileziği yapıyor ve hakkında konuşuyordu.*Mango Şeklinde Bir Alanon* yaşındakilerden bile daha fazla hevesle, ne demek istiyorsun?

Genç Yetişkin Kitap Kulübü:Bunların hepsi Liz'di. Esmer bir genci seviyordu.

Düzenli, yetişkinlere yönelik bir kitap kulübü başlatma konusunda bazı tartışmalar olmuştu, ancak Nina'nın zamanı yoktu, çünkü zaten haftalık yetişkin kitap kulüplerine üyeydi - daha sonraları - ve bu bağlılık, temel kitap kulübü, egzersiz rejimi (ara sıra egzersiz dersleri ve bir rejimi daha iyi yapmak için hararetli vaatler diyebilirsiniz) ve tabii ki trivia ekibi, boş zamanı olmadığı anlamına geliyordu. Liz bunu yapmayı reddetti ve orada çalışan yarı zamanlı kız Polly okumaktan nefret ediyordu. Neden bir kitapçıda çalışıyor, soruyorsunuz? Uzun Hikaye.

Her neyse.

Kendi çocuğu olmamasına rağmen Nina, diğer insanların ebeveynliğin beklenmedik sorumluluklarını üstlenmelerini izlemekten keyif alıyordu. Görünüşe göre bebek en büyük sorun değildi; diğer ebeveynlerdi. İlk birkaç yılda kesin bir öğrenme eğrisi vardı ve Nina'nın kenarda bir koltuğu vardı, çünkü Larchmont'un ebeveynlerinin çoğu Dust-Jacketed Ciltli Kilise Kilisesi'nde cemaat üyesiydi ve her zaman çocuklarını getiriyordu. Düzinelerce küçük çocuğun okuldan mezun olmasını izlemişti.*iyi geceler ayileFrances için uyku zamanıileHaziran B. Jones*YA dizisi trend olan her şeye ve onlarla birlikte mahalle ve okulun karmaşık sosyal ağlarında gezinmeyi öğrenen ebeveynleri gitti.

Okuma saatinde mağazada iki anne buluştuğunda çekin. Standart okul-anne angajman kuralları uygulandı: Çocuklarınız arkadaşsa ve ikiniz de ayaktaiken tanışmışsanız, elbette sarılırsınız. Eğer biriniz zaten yerde oturuyorsa ve çocuklarınızı*ziyi*arkadaşları, gökkuşağı rengindeki minik kemerlerinin altında gerçek, okul dışı bir oyun randevusu ile, oturan kişi ayağa kalkmaya başlarken, diğeri ona sırtını sallar ve belden yarı kucaklamak için eğilirdi. senin çocukların olsaydı*Gerçekten*iyi arkadaşlar, birden fazla oyun randevusu ve ortak geçmişlerinde belki bir yatıya kalma, sonra oturan kişi diğeri yer açmak için eğilir ve ikisi de yere düştüğünde kucaklaşırlardı. Nina okudu

bu şeyler, çünkü ona doğal gelmiyorlardı. Ve insanların amaçsızca kitaplara bakarak dolaştığı bir mağazada çalışmak, ona gözlem yapması için bolca fırsat verdi.

Nina'nın özel favorisi, insanların tanıtımlarla uğraşmasını izlemektir. Olay şu şekilde gelişti: Bir kadın dükkânda geziniyor, belli belirsiz pornografik bir şey alacak cesareti olup olmadığına veya değerli bir şeye bağlı kalması gerekip gerekmediğine karar vermeye çalışıyordu (not: burası çevrimiçi kitapçının gerçekten zafer kazandığı, gizli satın almanın yapıldığı yer) ve tanıdığı birinin geldiğini fark ediyor. , kesinlikle onu henüz görmediler veya korsan kılığına girdi).

Gözleri buluştu ve şimdi merhaba deyip göz atmaya devam mı yoksa gerçekten yaklaşip selam mı vereceğine karar vermesi gerekiyor. Gerçekten selam vermeden kaçamayacağına karar verir, ama sonra diğer kadının yanında başka birinin, belli belirsiz tanıdık gelen ama nedenini hatırlayamayan birinin olduğunu fark eder. Nina bu senaryoyu o kadar sık görmüştü ki, bir kadının gözlerindeki panik parıltısına alışmıştı ve umutsuzca öyle olmamayı diliyordu. Çok komikti, ama sadece sen olmadığında. Her neyse, artık arkadaş da kararlı, beğense de beğenmese de hey diyor, asıl kadın hey diyor, sarılma kuralları daha önce anlatıldığı gibi geçerli. Sonra arkadaş der ki, adın her neyse, bu Bindy Macaroon, bence siz ikiniz zaten birbirinizi tanıyor olabilirsiniz. (Belirli bir yaştaki anneler, çeşitli kanallar aracılığıyla düzinelerce ve düzinelerce insanı tanırlar, bu nedenle, lanet olasıca zaman boyunca köpek kışını koklamanın bu insan eşdeğerini yapmak zorundalar.)

ORİJİNAL KADIN: Merhaba Bindy. *Yapmak* birbirimizi tanıyor muyuz? (Burada, arkadaşça açıklık ve kendini aşağılama arasında gidip gelen, bağlantı netleşene kadar güvenli oynayan birçok baş hareketi ve yüz ifadesi olacaktır. Eğer ortaya çıkarsa, birbirlerini tanıyorlar çünkü

biri diğzerinin üniversitede erkek arkadaşıyla yattı, o zaman, bilirsın, garip.)

BAĞLAYICI: Bence yapıyoruz! Çok tanıdık geliyorsun! (Benzer baş sallama ve beden diline yaklaşma/geri çekilme.) Bayan Dikdörtgen'in sınıfında bir çocuğunuz var mı?

ORİJİNAL: Hayır... Kızım Elephantine (tabii ki Fransız usulü telaffuz edilir), Bay Elevator'ın sınıfında. Çocuğunuz YMCA'da Profesör Bubbles ile yüzüyor mu?

BAĞLAYICI: Hayır ... Brushlicious'ta cumartesi günleri resim dersi mi?

ORİJİNAL: Hayır ... Okul öncesi? Harmony Sevgi ve Nezaket Evi'ndeydik, ya siz?

BAĞLAYICI: Hayır, Urethra Mandarin Immersion Budist Çakra Anaokuluna gitti. Vadide.

Ve bununla pes edip omuz silkecekler ve birbirlerini tanıdıklarını asla ama asla fark etmeyeceklerdi çünkü bir keresinde trafikte arabalara çarptılar ve sigorta bilgilerini değış tokuş etmek için on dakika sokakta durdular.

O gün öğle yemeğinden sonra kitapçıya girmiş olsaydınız, Nina'nın tezgâhın üzerine size tehlikeli derecede dengesiz gelebilecek bir yığın kitap hazırladığını ve öğleden sonra ikiden kısa bir süre önce aniden kitabı yere devirdiğini görürdünüz. İnanılmaz bir ses çıkardı.

Az önce kapıdan giren adam duraksadı ve gözlerini kıstı.

ona

"Liz burada mı?"

Bay Meffo onların ev sahibiydi. Larchmont Bulvarı genel olarak üç veya dört kişiye aitti. Bulvarın bir bölümünde 60'lardan beri büyük bir ailenin mülkleri vardı ve bunlar genellikle yumuşak ve çok seviliyordu. Başka bir ev sahibi, çoğunlukla bunun dışında kalan bir yatırım bankasıydı. Üçüncüsü de Bay Meffo'ydu. Bulvarda popüler bir caniydi, ama tabii ki o sadece kar elde etmeye çalışan sıradan bir iş adamıydı, ki bu işin asıl amacı bu olurdu. Koyun çiftçisi olsaydı, kuzu taşır ve bone takardı ama ev sahibi olduğu için iPad ve cep telefonu taşıyordu.

Ne yazık ki, kira hızla yükselmişti ve işler aynı şeyi yapmamıştı, bu yüzden Liz ne zaman gelse saklanmaya başlamıştı. Kirayı aşağı yukarı ödedi; uzay ve zamandan cömertçe yararlandı. Ayrıca zavallı adama Mephistopheles adını verdi ki bu hiç hoş değildi.

"Üzgünüm Bay Meffo, az önce gitti." Nina kitabın düşüşünün yeterli bir uyarı olduğunu umdu. Bir keresinde Mephistopheles içeri girdiğinde Liz bir müşteriyle kapana kısılmıştı ve kirayı zamanında ödemek zorunda kalmıştı.

Bay Meffo içini çekti. O kötü bir adam değildi; o sadece iyi bir iş adamıydı. "Ona beni aramasını söyler misin lütfen? Kira gecikti."

Nina başını salladı ve gülümsedi, güzel, profesyonel bir kıyafet giydiği için memnundu. Liz ona başarılı görünmeleri gerektiğini, bu yüzden Meffo'nun kira kontratını iptal etmeyi düşünmediğini söylemişti. "Eminim biliyordur, Bay Meffo. Son zamanlarda birçok müşteriyle çok meşguldük."

Boş dükkâna baktı. "Gerçekten mi?" "Ah evet, az önce aceleyi kaçırdın."

"Yaptım mı?" Şüpheyle Nina'ya baktı. "Pekala, Liz'e mağazayla ilgili birkaç soru aldığımı ve bir veya iki alıcının ilgilendiğini ve bunun çekici olduğunu söyle." İçini çekti. "Ev sahibi olmak sandığınız kadar eğlenceli değil."

Ev sahibi olmanın eğlenceli olacağını hiç düşünmemiş olan Nina hiçbir şey söylemedi.

O gitti ve Nina, Liz ofis kapısının arkasından bakana kadar on ya da yirmi dakika bekledi.

"O gitti mi?"

Nina başını salladı. "Kirayı ödemek zorundasın," dedi. "Kirayı ödeyemem," diye yanıtladı Liz.

"Kirayı ödemelisin," diye ısrar etti Nina.

"Kirayı ödeyemem," dedi Liz yine.

Nina bir Dudley Do-Right sesine büründü. "Kirayı ödeyeceğim!" ve Liz içini çekti, "Kahramanım!" ve sonra günlerine devam ettiler.

O günün ilerleyen saatlerinde Nina nihayet annesine ulaştı. Çoğu zaman olduğu gibi telefonunu da ihmal etmediği zamanlarda annesini yakalayabilmek için zamanlamayı doğru yapması gerekiyordu. Candice Hill, 1980'lerin Avustralya'nın en karanlık vahşi doğasında büyümüştü, söylendiğine göre, kadınlar parıldar ve erkekler yağmalardı ama kimsenin cep telefonu yoktu. Bu günlerde, kendisinininkini açma konusunda oldukça düşüncesizdi. Sanki binlerce mil uzakta olmak yetmiyormuş gibi, "Kendimi bulması çok kolay olmak istemiyorum sevgilim," derdi.

Nina karar vermişti 7A.M. Çin'de oldukça iyi bir bahisti, bu yüzden liseli çocuklar çizgi romanların etrafında dolanıp rafların üzerinden birbirlerini gözetlemeden önce, öğleden sonra dörtten biraz önce kitapçının ofisine girdi. Telefon çaldı, çaldı ve annesi telefonu açtığında Nina alaycı bir sesli mesaj bırakmaya hazırlanıyordu.

Tabii ki, modern telekomünikasyon, caddenin karşısındaymış gibi görünmesini sağladı. "Günaydın tatlım!" diye bağırdı Candice, sık sık yaptığı gibi. "Her şey yolunda?"

Eh, çoğunlukla, diye yanıtladı Nina.

"Senin için ne yapabilirim aşkım? Bir saat içinde işte olmam gerekiyor. Tükür. Mandarin dilinde bir emir verdi, her zamanki gibi çoklu görev.

"William Reynolds öldü."

Bir duraksama oldu, ardından annesinin nefesini veren sesi. Yine de bir şans verdi. Pardon, kim o zaman?

"Babam, William Reynolds."

Candice, Nina'nın kızgın olduğunu söyleyebilirdi ama yine de bıkkındı çünkü o şekilde doğmuştu. "Ah, O William Reynolds. Evet... Onun hakkında hiçbir şey öğrenmeyeceğinizi umuyordum.

Nina'nın annesi hakkında gerçekten sevdiği şeylerden biri de buydu. Yalan söyler ya da saçmalık uydurur ve sonra onu yakalarsanız, yenilgiyi kabul edin ve yolunuza devam edin. Herhangi bir biçimde utanç ya da pişmanlık duymuyor gibiydi.

Annesi ne kadar sevimli olursa olsun, Nina ona karşı katı davranıyordu. "Eh, yaptım, peki beni bilgilendirsen nasıl olur? Neden bana bir babam olduğunu söylemedin? Merak ettiğimi biliyordun. Neden bizi ayrı tutmanın iyi bir fikir olduğunu düşündün? Benim erkek ve kız kardeşlerim var!"

"Siz yapıyorsunuz? Bu güzel."

Nina'nın sesi bir oktav yükseldi. "Anne, benimle aynı şehirde yaşayan yarım düzineden fazla akrabam var! Kaçırdığım tüm oyun günlerini ve doğum günü partilerini bir düşün.

Annesi güldü. "Oynamak için kimseye ihtiyacın yoktu; iyiydin Diğer insanlar abartılıyor."

"Genellikle aynı fikirdeyim anne ama seçeneği sevseydim." Nina diğer elinin sıkıca sıkıldığını fark etti ve bir kaleme uzandı. Bir parti numarasına dönüştürdüğü gergin bir alışkanlık olarak parmaklarının arasında ileri geri döndürdü. Kalem çevirmenin etkileyici olacağı türden bir partide olduğunu varsayarsak.

Annesi duraksadı, sonra savunmaya geçerek, O iyi bir baba olamazdı, Nina, dedi. O bir oyuncuydu, kendi halindeydi, bir karısı vardı."

"Eş bir karakter özelliği değildir anne. Peki ya sen, evli bir adamla mı yatıyorsun? Ne oluyor be? Peki ya kankalardan önceki fahişeler, ahbap?

"Affınıza sığınırım? Nina Lee Hill, az önce bana fahişe mi dedin?

Nina aniden güldü ve kalemmini fırlattı. Annesi her zaman işleri daha hafif gösterirdi. Bu kısmen onun Avustralya aksanı ve her şeye genel "hadi devam edelim ve yaygara yapmayı bırakalım" yaklaşımı ve kısmen de kişiliği idi. Candice Hill'in dramaya ya da abartılı duygulara sabrı yoktu, aslında hiçbir türden. Bu, Nina gibi, tüm hayatınızın bir yalan olduğunu keşfetmek gibi duygusal konular hakkında sohbet etmek istemeniz, ancak aynı zamanda her şeyin tekrar perspektif haline gelmesi onu yüzeysel ve sinir bozucu yapıyordu.

"Hayır anne, sana orospu demedim ama lütfen bunun bana nasıl hissettireceğini bir düşün."

Candice dilini şaklattı. "Nina, bunların hepsi yaklaşık otuz yıl önce oldu. Baban çok yakışıklıydı; bir tür fotoğraf çekiminde tanışmıştık, hatırlamıyorum bile; uzun bir hafta sonu benim dairemde kaldık; ve sonra, yanlış hatırlamıyorsam o sırada gerçekten hamile olan bir karısı olduğunu öğrendim; bu yüzden onu kestim ve yoluma devam ettim. İki ay sonra hamile olduğumu öğrendim ve seni tutmaya karar verdim. Başlangıçta terli kırk sekiz saat dışında hiçbirinin parçası değildi.

Nina kulaklarını kapatıp la la la demek istedi ama telefonu tutuyordu.

Candice devam etti, "Seninle ilgilenecek kadar param ve zamanım vardı ve bu işe karışmasını istemedim çünkü onu hiç tanımıyordum ve zaten karısını aldatarak kötü kararlar vermişti, bu yüzden ona seni rahat bırakacağına dair bir söz imzalattım ve hepsi bu kadardı. Onu bir daha hiç görmedim. Adımı bile hatırlamasına şaşırdım."

"Adil olmak gerekirse anne, senin adın onun gerçek bir çocuğu olduğu gerçeğinden biraz daha az akılda kalabilirdi. Bunu unutmak biraz daha zor." *Herkes bunu senin kadar kolay bulmuyor.*

"Ne kadar da baş belası. Kötü haber olduğunu biliyordum.

"Hiç haber yapmasaydı daha iyi olurdu. Sürprizlerden nefret ederim; bunu biliyorsun."

"Evet, biliyorum, bu sana ondan miras kalmış olmalı, çünkü sürprizleri severim."

Nina gözlerini devirdi. "Benden bahsediyorduk."

"Gitmek zorundayım. Burada işimiz bitti mi?"

"Evet. "Üzgünüm Nina, haklısın, seni bu ani şoka hazırlamalıyım" deme ihtimalin var mı?"

Annesi boğuk bir ses çıkardı. "Hiçbiri. Otuz yıl sonra sözünü bozacağını beklemiyordum. Sana bir özür borcu olan varsa, odur."

"Eh, o öldü."

"Ona iyi hizmet ediyor." Candice içini çekti. Kaybeden biri olduğu için üzgünüm, Nina. Ama artık büyük bir kızsın; bununla başa çıkabilirsin. Ve bununla telefonu kapattı.

Nina içini çekti ve kendisinin bir gün anne olup olmayacağını ve eğer öyleyse, bunda kendi annesinden daha iyi olup olmayacağını merak etti. Nina çocukken annesinin orada olmamasına üzülmüştü çünkü diğer herkes bunun üzgün olduğunu düşünmüştü. Sonra ergenlik çağında annesine kızmış, kendi kaygısı ve utangaçlığından onu sorumlu tutmuştu. Şimdi, bir yetişkin olarak, annesinin her zaman uzakta olmasının muhtemelen bir lütuf olduğu sonucuna varmıştı. Dadı Louise harika bir anneydi ve annesi harika bir fotoğrafçıydı. Biyoloji kader değildir ve aşk, paylaşılan DNA ile orantılı değildir. Tabii ki, diye düşündü, telefonu kapatıp dükkana döndüğünde, bu konuda tamamen yanılıyor olabilirdi. Pek çok konuda yanılıyordu.

Beş

.....

*Nina'nın bir kitap kulübü toplantısına
katıldığı ve bir e-posta aldığı.*

Nina işten sonra eve gitti ve William Reynolds'un saçmalıklarını Google'da arattı. Bu yaygın bir isimdi, ama onun yirminci yüzyılın başlarında profesyonel bir tenisçi ya da on yedinci yüzyılda bir İngiliz lordu olamayacağına ve o bir iki hafta önce ölene kadar Los Angeles'ta yaşayan bir avukat olma ihtimalinin daha yüksek olduğuna karar verdi. Cenazeyi kaçırdığını tahmin etti. Diğer her şeyi kaçırdığına göre, bu bir acı değildi. Ölüm ilanının söylediği tek şey, yetmiş sekiz yaşında olduğu ve bir dul kadın ile genç bir kızı tarafından hayatta kaldığıydı. Aslında kaç tane çocuk olduğunu çoktan unutmuş olmasına rağmen, son kısmın doğru olmadığını biliyordu. İnternette onun birkaç fotoğrafını buldu, genellikle bir tür hayır kurumuna katılırken, her zaman smokinle. Adam ona kendisini hatırlatmıyordu, ama dürüst olmak gerekirse, o koyu kırmızı saçlı ve çilli, yirmi dokuz yaşında ince bir kadındı ve o da beyaz saçlı ve kırışıklı, yuvarlak yaşlı bir adamdı, bu yüzden tam olarak elmalar elma değildi. Daha çok üzümünden kuru üzüme benziyor.

Nina, kendisinin ve kardeşlerinin birbirlerinden hoşlanıp hoşlanmayacağını ve birbirlerine düşkünlük gibi ortak noktalarının olup olmayacağını merak etti.*Simpsonlar* ve sandviçler. Belki iyi arkadaş olacaklardı ya da belki bir TV realite şovu gibi bir aile kavgası başlatacaklardı. Bir an için başlık dizileri yaratarak uzaklaştı.*Reynolds Hill'e Karşı: Kardeş Savaşları*, nedense 80'lerin ortasındaki sentezleyici tema müziğine ve yandan fışkıran türden jeneriğe sahipti.

Kendisi gibi mi görünecek yoksa daha telejenik biri tarafından mı oynanacak? İyi fotoğraf çekemiyordu ki bu, kendi kuşağı için önceki kuşaklardan daha büyük bir sorundu. Tamamen Kişisel Bir Marka Yaratmakla ilgilenen arkadaşı Leah, ona daha sık kalmasını söylemişti.

"Yüzün çok hareketli," diye açıklamıştı.

"Konuşuyorum, gülüyorum ve Aktif Dinleyici oluyorum," diye yanıtlamıştı Nina. "Pekala, bırak, çünkü her yerine iğne batmış gibi görünüyorsun.

resim." Amacını açıklamak için bazı yüzler çizmişti.

Ben öyle görünmüyorum, diye itiraz etti Nina.

"Siz yapıyorsunuz. Fotoğraflı kanıtım var. Bir seferde yalnızca birkaç saniye böyle görünebilirsin, ama o zaman deklanşör tıklandı, tabiri caizse, yani çevrimiçi böyle görünüyorsun.

"Pekala, harika, onu ilk savunma hattı olarak kullanabilirim. Bir erkek acılı ifademini ötesine bakıp gerçek, acısız beni görmüyorsa, benimle çıkacak kadar iyi değil demektir."

Leah omuz silkmişti. "Ya da sıradan erkekleri eleyip kadınları acı içinde görmekten hoşlananlarla kalırsın, o zaman kim üzülür?"

Şimdi bu konuşmayı hatırlayan Nina, William Reynolds'ın da benzer bir tavsiyede bulunmuş olması gerektiğine karar verdi, çünkü hayatında bir kez gülümsediyse, güldüyse ya da aktif bir şekilde dinlemişse, fotoğrafçı bunu asla yakalayamazdı.

Nina'nın Los Angeles eyaleti kitap kulüplerini araştırması epey zamanını almıştı ve aylarca süren çalışmanın ardından, her biri ayda bir toplanan dört farklı kulüp yerine, her hafta farklı bir türü tartışan bir kulüp kurmaya karar vermişti.

Her ayın ilk Çarşambası Kitap Kaltaklarıydı (çağdaş kurgu).

İkinci Çarşamba Sinsi Kız Kuruculardı (Altın Çağ gizemleri). Üçüncü Çarşamba, Bölge Sıfırdı (genç yetişkin kurgusu).

Dördüncü Çarşamba, Elektrikli Koyun Otlatma Kulübü'ydü (bilim kurgu).

Ayın beşinci çarşambası olsaydı, onu kaçırdı çünkü tehlikeli yaşamayı severdi. Kitap inekleri, bildiğiniz gibi gözüpek kişilerdir.

Nina bir klasik edebiyat kulübü ve bir aşk kulübü de isterdi, ama Tanrı günün sınırlı sayıda saatini ve haftanın günlerini sunmayı uygun gördü ve tabiri caizse kitaplarını diğer etkinliklerle dengelemesi gerekiyordu.

Kitap kulübünün geniş çapta reklamını yaptığı için üyelikler çeşitlilik gösteriyordu, ancak temelde kitaplar için yaşayan ve her hafta farklı bir türü tartışmak isteyecek kadar eklektik inek olan kadınlardan oluşan güvenilir bir çekirdek ekipti. Kitap kulübü aracılığıyla takım arkadaşları Leah ve Lauren ile tanışmıştı ve Larchmont'taki kafeden arkadaşı Vanessa da katılmıştı. Diğer güvenilir ekip üyesi Daisy, büyük bir zincir kitabevinde çalışıyordu ve genellikle kendi kafelerinden arta kalanları getiriyordu, bu da bir artıydı. Beşi tamamen kararlıydı ve her hafta sırayla ev sahipliği yapmak için geldiler ve atıştırmalıklar için yeni standartlar belirlemeye çalıştılar. Nadiren, yeni bir üye veya ziyaretçi gelirdi ve o zaman gerçekten kitap hakkında konuşmaları ve tamamen odaklanmaları gerekirdi.

O akşamki kulüp, çağdaş kurgu olan Book Bitches'di ve ekip, Man Booker Ödülü için kısa listeye girmeye değer bir kitabı tartışıyordu. Ancak hanımlar konudan sapmışlardı.

"Gerçekten mi? Gerçek bir fotoğraf çekimi mi?" Nina şüpheliydi.

"Evet gerçekten." Vanessa telefonuyla uğraşıyordu. "Bir değil beş tane. Birkaç farklı açıdan, farklı aydınlatma, karamsar siyah ve beyaz, güneş parlaması filtresi, tüm dokuz yarda.

Yarda mı? Umarım inç demek istiyorsun, çünkü dokuz yarda bir penis..." Nina pes etti.

Lauren kaşlarını çatı. "Yine bir avluda kaç santim var?"

Herkes Nina'ya baktı. Hafızasına aşınaydılar.

"Otuz altı. Bir yarda üç ayaktır." Durdu. Durmak istedi ama yapamadı. "Aslen İngiltere'deki fiziksel bir metal çubuğa dayanan ve kendisi de bir inek derisinin dörtte biri boyutuna dayanan emperyal bir ölçü birimi." Nefes aldı ama bir tavşan deliğinin ne zaman keşfedileceğini görebilen Lauren elini kaldırdı.

"Bu yeterli. Devam edersen, gerçekten de bakmaya değer olan yirmi yedi fitlik bir penisin zihinsel görüntüsünü unutacağız.

Leah homurdandı. "Her ne kadar hepsini tek bir çerçeveye sığdırmak muhtemelen daha zor olsa da."

Nina kıkırdadı ve ölçü birimleri hakkında bildiği diğer gerçekleri unutmaya çalışarak şarabını yudumladı ("an"ın aslında bir buçuk dakikalık bir ortaçağ terimi olduğunu biliyor muydunuz?). Kitap kulübünde olmayı çok seviyordu çünkü kitaplar, hikâyeler, yazarlar ve okuyucular hakkında konuşmalarına rağmen başka ilginç şeyler hakkında da sohbet ediyorlardı. Örneğin, Dick resimleri veya Los Angeles'taki bekar kadınların flört hayatı (ikisi ne yazık ki ilişkilidir).

"İşte olay şu," dedi iki düzine cake pop getirmiş olan ve şeker konusunda uçuk gibi uçmuş olabilecek Daisy. "Birinin erkekleri bir kenara çekip kulağına 'Arkadaşlar, penisiniz sizin en fotojenik yanınız değil' diye fısıldaması gerekiyor. Dürüst olalım: Bağlam dışı penis çekici bir öge değil. Bere takan çıplak bir köstebek faresi."

"Evet. Gece mutfığa girip ışığı yaksam ve yerde yatan bir penis görsem kesinlikle çığlık atıp süpürgeyle vururum. En azından yuvarlanana kadar bir sandalyeye tırmanırdım. Vanessa açıkça bu konuyu biraz düşünmüştü.

Nina itiraz etti. "Ama bu herhangi bir vücut parçası için geçerli değil mi? Işığı yaktıysanız ve orada bir bacak yatıyorsa, siz de paniğe kapılırsınız."

"Evet," diye onayladı Vanessa, "ama en azından onun bir bacak olduğunu anlarsın. Bedensiz bir penis olsaydı, onu hemen yerleştirmeniz gerekmezdi." Vanessa öfkeyle ellerini kaldırdı. "*Ne olduğundan emin değilim ama tek gözü*

bana bakıyor ve rulo yapılmış bir gazeteyle ezilemeyecek kadar büyük... Ah, bir dakika, bir dakika, tanıdık gelmeye başladı..."

Nina hala buna inanmıyordu. "Etrafta dolaşan birinin penisi eksik olması seni daha çok endişelendirmez mi?"

"Hayır," diye yanıtladı Vanessa. "O kadar ileri gideceğimi sanmıyorum. Cümleyi mazur görürseniz, sanırım penise takılıp kalırım."

Leah daha pratikti. "Neden erkekler bana köpek yavrusu tutarken bir resim göndermiyor? Bununla çok daha fazla ilgilenirdim. Ya da gülümsemeleri, kolları veya bana ıslak olup olmadığımı sormayan esprili bir mesaj.

"Bu da sorulacak iyi bir soru değil." Nina bununla birkaç kez uğraşmıştı. "Çünkü alay için çok fazla fırsat sunuyor: 'Islak mıyım? Bana vasat erkek etinin kötü hazırlanmış bir resmini gönderdiğin için mi? Hayır, ıslak değilim. Kenarlarda hafif nemli bile değilim. Ben gerçek bir tiksinti Sahrasıyım.'" Daisy'ye döndü. "Lezbiyenler bunu yapar mı?"

"Sik resimleri gönderilsin mi?" Daisy kaşlarını kaldırdı. Daisy'nin tüm estetiği ellili yılların retro resimleriydi ve kaşları kalkmak için mükemmeldi. "Yalnızca birinden ayrılıyorsak ve numaramızı sonsuza kadar bloke ettiğinden emin olmak istiyorsak."

"Ee, her neyse, fotoğraf çeken sik adama ne dedin?" Nina omuz silken Vanessa'ya döndü.

"Bir randevuya zaten evet demiştim, bu yüzden bana ürünleri gösterdikten sonra iptal etmek beni kötü hissettirdi." yüzünü buruşturdu. "Bir filme evet dediğimi biliyorum ama artık o canavarlığın pantolonunun içinde olduğunu biliyorum, artık ilgilenmiyorum.' Çok incitici."

"Sana görsel olarak hakaret ederken neden onun duygularına saygı duyuyordun?"

"Çünkü ben korkunç bir insan değilim." Vanessa, üzerinde çalışmasına rağmen ara sıra fazla iyiydi. "Ama penislerin erkek bakış açısından tamamen farklı görünüp görünmediğini merak ediyorum. Etrafında bir aura ya da başka bir şey ya da küçük bir hale var mı? 'Vay canına, bu çok yakışıklı' diye düşünüyorlar mı?"

penis; sadece görünüşü beni azdırıyor. Bu kıza bir fotoğrafını göndereyim, onu da azgın yapar'?"

Kadınlar topluca iç çekti. Lauren, "Onlar basit yaratıklar," dedi. "Bir şeyi beğenirlerse, herkesin de beğeneceğini düşünürler."

"Demek onunla çıkıyorsun?" Nina orijinal konuya bağlı kalıyordu. Vanessa başını salladı. "Evet gidiyoruz *Uzaylılar*de tarama Birkaç hafta içinde ArcLight. Karşılaştığı umutlarda bolca zaman bıraktım bu arada başka biri."

"O gösterimde olacağım!" dedi Nina. "Ona gelip penisinin siyah beyazda çok güzel görüldüğünü duyduğumu söyleyeyim mi?"

"Lütfen yapma." Vanessa duraksadı. "Film sırasında çıkarırsa, yardım için sana mesaj atacağıma söz veriyorum."

Leah homurdandı. "Bu kesinlikle sikini çıkarmak isteyeceğin son film. İnsanların midelerinden fırlayan şeylere çok fazla benziyor. Aletini yanlış zamanda çıkar ve kapıların izdihamına neden olabilirsin."

"Aman Tanrım, bu harika bir Cadılar Bayramı kostümü olurdu; ilk filmdeki John Hurt gibi giyinebilir ve tişörtündeki kanlı bir delikten kendi aletinin çıkmasını sağlayabilirsin. Tamamen ikna edici." Nina yeniden düşündü. "Dikkat et, her zaman sert ve tehditkar görünmen gerekecek, bu Ekim sonunda zor olabilir."

"Kitaba geri dönebilir miyiz?" diye sordu Daisy, kıkırdayarak ama kendini tutmaya çalışarak. "Zamanımız neredeyse tükeniyor."

"kime gidiyorsun *Uzaylılar*ile?" Vanessa, Nina'ya sordu.

Nina, Leah ve Lauren'e başını salladı. "Bu iki zavallı artı Carter."

"Şu anda biriyle görüşüyor musun?"

Nina başını salladı.

Lauren öksürdü. "Bilgi yarışmasında bir adamdan hoşlanıyor ama onunla konuşamayacak kadar korkak."

Nina kaşlarını çattı ve başını salladı. "Sevimli ama konuşmaya değmeyebilir. Spor hakkında çok şey biliyor. Muhtemelen okumuyor bile."

Lauren ekledi, "Ve görünüşe göre bu onun anlaşmasını bozuyor." Nina etrafına bakındı. "Herkesin değil mi?"

Lauren başını salladı. "Benim değil. Dikkat et, ben bir kitapçı çalışanı değilim, bu yüzden okumayanlar geçimimi tehdit etmiyor.

Daisy sarı buklelerini kulağının arkasına sıkıştırarak, "Benim de değil ve ben bir kitapçıda çalışıyorum," dedi. "Hayvan sevmeyenlere sınır çiziyorum. Veya umumi tuvalete gittikten sonra gösterişli bir şekilde el dezenfektanı kullanan kızlar. Sabun ve su yeterli olmalıdır. Seksten sonra ne yapacaklar, tüm vücut ovma ve kimyasal peeling?

Leah, "Görüşmemizden sonraki ilk iki saat içinde siyaset hakkında konuşan biriyle çıkmayacağım," dedi. "Eskiden iyi bir filtreydi, ama şimdi herkes siyasetten bahsediyor, bu yüzden belki de çok ince bir ağ. Hariç tutma penceremi düşürmem gerekebilir.

Vanessa, "Garsonlara karşı kabalık, tamamen veto," diye katkıda bulundu.

"Geriye dönük şapkalar ya da aslında herhangi bir şapka. Şapkalardan nefret ederim." Leah kararlı görünüyordu. "Bana soyadıyla hitap eden adamlar. Lise spor salonum olmadıkça

Koç, bu hiç hoş değil."

"Kamış ambalajlarını toplum içinde havaya uçuran insanlar."

"Ben de gelebilir miyim?' diyenler tam bir cümleymiş gibi." "Sodaya 'sody pop' demek."

"Bir restoranda buzsuz su istemek." "Amcıklara Fısıldayanlar."

Sessizlik vardı. "Üzgünüm?" Lauren'a sordu.

Vanessa kızardı. "Bilirsiniz, bir adam tabiri caizse oraya inip 'Merhaba, muhteşem' veya 'Beğendin mi bebeğim?' gibi şeyler söylediğinde, bilirsin,ove sen değil. Duraklat. "Onun

Bir erkeğin ilgilendiğini düşündüğün ama onun sadece senin daha ateşli arkadaşına ulaşmaya çalıştığı ortaya çıktığı zaman olduğu gibi.

"Kendi kapma işini mi kısıkanıyorsun?"

Vanessa artık parlak kırmızıydı. "Hayır, ama bana vajinamla ilgili düşüncelerini söylersen, onların iletiltiğinden emin olurum, tamam mı? Biz aynı kişiyiz.

Bütün kadınlar bir an ona baktı, sonra Nina, "Neden nefret ettiğimi biliyor musun? Kadın zanneden erkekler örümcekte korkar. Ve fareler. Ve yılanlar."

"Hoşlanan erkekler *Yıldız Savaşları* Ama değil *Yıldız Savaşları* veya tam tersi. Sanki inanılmaz derecede farklılarmış gibi. Ya da sadece orijinali sevenler *Yıldız Savaşları*"

"Ya da 'kanon' kelimesini çizgi romanlardan bahsederken ironi olmadan kullananlar."

"Hey, Nina'nın aşk hayatına ve sonra da tartışmamız gereken kitaba geri dönebilir miyiz?" Daisy programa uymayı gerçekten severdi.

"Aşk hayatım hakkında tartışılacak bir şey yok. Kendimi kitap okumayan biriyle çıkarken göremiyorum. Ne hakkında konuşacağız?" Nina da kitaba geri dönmeye hazırды.

"Gerçek dünyada vakit geçiren insanlarla çıkmanın iyi olduğunu düşünüyorum." Herkes amcık fısıldama kısmından hâlâ biraz kızarmakta olan Vanessa'ya bakmak için döndü. "Bak, geçen yıl gerçekten resim asabilen bir adamla çıktım."

"Gerçekten mi?" Lauren

şaşırmıştı. "Evet. Yağın kendi

değiştirmiş." "Zeytin mi,

otomobil mi?"

"Araba yağı. O pişirdi. Aslında bir şeyler yapmak için eğittiği bir köpeği vardı.

Adamın sırtından atlayıp frizbi yakalamak gibi etkileyici şeyler."

"Ha." Nina ilgilendi. "Ama okumadı mı?"

Vanessa başını salladı. "HAYIR. Fazla açık havadaydı. Uzun süre hareketsiz oturmayı sevmiyordu, biliyor musun?"

"Ve bu işe yaradı mı?"

Vanessa aniden biraz üzgün görünerek başını salladı. "Evet, gerçekten oldu. Daha az açık havada olmamı umursamadı. O gitti ve işini yaptı ve ben gidip kitap okudum ve sorun yoktu.

Bir duraksama oldu ve ardından Leah bariz soruyu sordu. "Peki ne oldu?"

Vanessa omuz silkti. "Benden ayrıldı ve çılgın engelli parkurları yaptıkları o yarışmada yarışan bir kişisel antrenörle çıkmaya başladı."

Sessizlik.

"İp duvarına sekiz saniyede tırmanabilir." Sessizlik.

"Bahse girerim hayal gücü yoktu," dedi Nina teselli ederek.

"Evet," diye yanıtladı Vanessa. "Kitaba dönelim mi?"

Öyle yaptılar. Çünkü, Neil Gaiman'ın bir zamanlar unutulmaz bir şekilde dediği gibi, "Kitaplar zaten diğer insanlardan daha güvenliydi."

Nina kitap kulübünden eve geldiğinde Peter Reynolds'tan bir e-posta aldı.

"Merhaba," diye başladı. "Bunu söylemek garip ama ben senin yeğeninim ve yakın zamana kadar hiçbirimiz diğerinin varlığından haberdar değildik. Bunun için üzgünüm. Sarkassian, size miras kalan aileyi anlamanıza yardımcı olabileceğimi düşündü ve kesinlikle denemekten mutluluk duyarım. Kahve falan içmek ister misin? Bana bildirin. Küçük yeğenin Peter, ha ha."

Uzun süre baktı. Her zaman görmezden gelebilirdi. Şu anda gerçekten bir şeyleri bir arada tutuyordu; yenisine ihtiyacı yoktu

komplifikasyonlar. Peki ya yeni ailesinin Quizzard'ı alt etmesine yardım edebilecek çok sportif bir üyesi varsa? Ve o adam, iri, yakışıklı budala neden onun derisinin altına bu kadar çok giriyordu? Kitap kulübündeki arkadaşlarının haklı olduğuna karar verdi: Onun hakkında biraz Lizzy Bennet gibi davranıyordu. Tek bir incir bile umurumda değil, dedi kendi kendine kararlı bir şekilde. Hiçbir şekilde ilgimi çekmiyor. Ayrıca, düşünecek çok şeyim var.

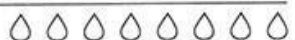
"Sevgili Peter," diye yazdı. "Bütün bunların biraz şok olduğunu kabul etmeliyim ve az önce ne olduğuna dair gerçek bir kavrayışa sahip değilim. Her şeyi anlayan biriyle kafamı karıştırmak muhtemelen yardımcı olacaktır. Numaram burada. Cuma öğle yemeği vakti senin için uygunsa neden bana mesaj atmıyorsun? Sevgiler, Nina Teyze, yazması bile çok komik." Sonra şaka yaptığını anlaması için gülen bir surat koydu ve gönder tuşuna bastı.

Görmek? Adam tarafından hiçbir şekilde dikkati dağılmadı. Tamamen daha önemli şeylere odaklanmak. Yüzde yüz onu düşünmüyor. Ya da elleri. Hiç de bile.

today is the day

DATE Friday May 3rd

M T W Th F S Su

SCHEDULE

7>8
8>9
9>10 work
10>11
11>12
12>13 LACMA lunch
13>14
14>15
15>16 work
16>17
17>18
18>19
19>20
20>21

TO DO LIST

- ☐ Order birth certificate
- ☐ humans
- ☐ carrots
- ☐ chocolate
- ☐ bread
- ☐ fruit pebbles
- ☐ BRAN BUDS!
- ☐
- ☐
- ☐
- ☐

GOALS

No!
Move!
Surprises!!

NOTES

Research William
Keynolds

+ BREAKFAST

Smoothy

+ LUNCH

lacma

+ DINNER

Chipotle?

+ WORKOUT

spin class?

Altı

.....

*Nina'nın kendini daha az yalnız
hissettiği, ancak ille de iyi bir
şekilde değil.*

Peter Reynolds ondan birkaç yaş büyük çıktı, bu da teyzesi olmayı daha da tuhaf hissettiriyordu. Öğle yemeği için, katranla dolu gölete sıkışmış rahatsız edici mamut modelleriyle, Wilshire'ın ortasındaki Katran Çukurları'nın hemen yanındaki modern sanat müzesi olan Los Angeles İlçe Sanat Müzesi'nde buluşmayı kabul etmişlerdi. Nina, çocukken göletin etrafındaki çitin yanında durup yavru mamut için ıstırap çektiğini hatırladı. O (ya da o; 15 metreden bir mamutun cinsiyetini belirlemek zordu, muhtemelen diğer mamutlar için bile) anne babasının anlayamadığı bir sorunu olduğu için göletin kenarında durmuş paniğe kapılmıştı. Nina zengin bir hayal gücüne ve çok fazla empatiye sahip bir çocuktur, bu yüzden birkaç ağlamaklı ziyaretten sonra dadı Louise onu getirmeyi bırakmıştı.

"Bu sadece bir model, bebeğim," diye açıklamıştı. "Bu gerçek değil."

"Biliyorum," diye feryat etti sekiz yaşındaki Nina. "Ama gerçek olabilir, değil mi? Mamutlar katrana takıldı. Bu yüzden bütün kemikleri burada, değil mi?"

Louise başını sallamıştı.

"Peki o zaman," diye bağırdı Nina. "Bu bir model, ama aynı zamanda Gerçek Hayat ve gerçek bir bebek mamut, anne babasının dışarı çıkamadıkları ve günler ve günler geçtiği için sıkışıp kaldıkları ve aç kaldıkları için izlemiş olabilir ve onlar anlatmaya devam ederlerdi."

yiyecek ya da güvenli bir yere gidecekti ve o, 'Hayır anne, katrandan çık' diyecekti ve sonra 'Yapamam bebeğim' diyecekti ve ağlayacaktı ve o ağlayacaktı ya da belki kötü bir dinozor gelip onu yemişti ve annesi yardım edemeyecekti ve bu korkunç olurdu..." Ve sonra, dinozorlarla mamutların aynı zamanda yaşamadıklarını belirtmenin zamanı olduğunu düşünmeyen Louise, bunun farkına vardı. gerçekten berbat olurdu ve sonra Katran Çukurları onun için de mahvoldu.

Nina'nın yaşadığı her şeyde aynı şekildeydi; kurgusal karakterler onun için her gün tanıştığı ve dokunduğu insanlar kadar gerçektir. Sonunda, daha sert bir cilt ve edebiyatı daha eleştirel bir şekilde takdir etti, ancak yine de sonlarda, mutlu ya da üzgün, ağladı. Bazı kitaplar silinmez bir izlenim bırakmıştı ve Liz, romanın olay örgüsünü açıkladığı olayı unutmamasına asla izin vermedi. *Algernon'a Çiçekler* ve dükkânın ortasında ağlamaya başlamıştı. Nina'nın hatırlatmaya ihtiyacı olduğundan değil.

Peter Reynolds'la olan randevusuna biraz erken gelmiş ve kapıyı gözetleyebileceği bir masa tutmuştu. Kahvesini yudumlarken kapıya yaklaşan insanları inceledi. Her gelişinde tanıdık tavırlar olup olmadığı dikkatlice incelendi, yürüyüşler incelendi ve tabii ki gerçek yeğenini tamamen özledi. Bir adam yüzünde geniş bir sırıtişla masasına yaklaştı.

Aman Tanrım, sen Nina olmalısın. Tamamen aynı saçlara sahibiz. Sesi, bir paket Pokémon kartını açıp en sevdiklerini bulan bir çocuk kadar sersem gibiydi.

Nina ona baktı. Çok uzun boylu ve yakışıklıydı ve giydiği tüvit ceket ve siyah boğazlı kazağı tarif edecek tek kelime güler yüzlüydü. Yine de doğrudu: Saçları onunkiyle aynı renkti ama onunki kesinlikle daha şık bir kesime sahipti.

Başıyla onayladı ve ayağa kalkmaya başladı. Ellerini ona salladı.

Kalkma. La Brea'dan yürüdüm ve oturmazsam gideceğim

düşmek. Gerçekten forma girmem gerekiyor.” Gülümsedi ve oturdu, elini sıkmak için masanın üzerinden uzandı. "Peter Reynolds, muhteşem eşcinsel yeğeniniz ve bu ne kadar tuhaf?"

Nina sırtıtarak elini sıktı. Eşcinsel erkeklerin arkadaşlığından her zaman keyif almıştı ve bir eşcinselle akraba olduğunu öğrenmek, dürüst olmak gerekirse, biraz ikramiyeydi. Ben Nina, heteroseksüel teyzen, ki bu pek mümkün görünmüyor.

"Tek parça mı yoksa heteroseksüel kısım mı?" "Teyze kısmı."

Avuç içlerini yukarı kaldırdı. "Ama açıklaması kolay olan tek kısım bu. Heteroseksüellik konusunda elbette bir şey yapamazsınız ve tek parça muhtemelen kendi seçiminizdir, çünkü çok güzelsiniz, ama belki de berbat bir kişiliğiniz var... Öyle mi?"

"Korkunç," dedi Nina.

"Tamam, peki, eğer arkadaş olacaksak bunun üzerinde çalışman gerekecek, çünkü insanları rahatsız etmeye karşı çok düşük bir toleransım vardır."

"Ben de."

Memnun görünüyordu. "Ah! Başka bir benzerlik. Bayıldım. Genetik çok büyüleyici."

Nina kahvesine uzandı. "Bekle, bir şeyler yemek ister misin? Ne de olsa bir kafedeyiz."

"Elbette," diye haykırdı. "O kadar heyecanlandım ki unuttum. Hemen döneceğim." Kalktı ve yiyecek getirmeye gitti. Nina, kasa görevlisi kızı, sırada yanında olduğu yaşlı turist çifti ve muhtemelen birini bekleyen gey erkeği cezbetmesini izledi. Peter'da sadece... açık olan bir şeyler vardı, bir bakıma onda değildi. Geri döndüğünde kendini ona gülümserken buldu.

"Çok heyecanlı değil misin?" Kendine sarıldı. "Heyecanımın ötesindeyim. Sarky aradığında Noel olduğunu sandım. Tamamen benim müfredatıma giriyorsun."

"Alaylı? Avukat Sarkassian

mı?" "Evet, ona öyle diyoruz."

"Onu çok görüyor musun?"

"Düşündüğünden daha fazla. Korkarım daha tuhaf aile düzenlerinden birini miras aldın. Yedin mi? Tüm zihinsel yeteneklerine ihtiyacın olacak.

Ah, dedi Nina hafifçe. Kahvesine uzandı. "Aç değildim." "Al, paninimin yarısını al. Kimsenin bütün bir paniniye ihtiyacı yok. Baktı odanın etrafında ve ona daha önce gülümseyen adamı gördü. "Bence o adam seni kontrol ediyor.

"Hayır," dedi Nina, "seni kontrol ediyor." Sandviçinin yarısını aldı ve ısırıldı. Pesto çenesinden aşağı koştı ve Peter ona bir peçete uzattı.

"O değil ama önemli değil. Benim için

konusuluyor. Nina kıkırdadı. "Sen?"

Peter başını salladı.

"Nişanlıyım." "Ne kadar eski

kafalısın."

"İşte olay şu," dedi yeğeni. "Ben genç bir yaşlı adamım ve bununla yüzleşelim, muhteşem bir adamın vücudu. Elli altı doğdum. Genç olmak benim için çok zordu. Ondan nefret ettim. Daha yeni, olmam gereken kişi, dirsek yamalı orta yaşlı bir Antropoloji profesörü haline geldiğimi hissediyorum.

Nina ceketine baktı ve kaşlarını kaldırdı.

Yüzünü ona çevirdi. "Tamam, o halde bu cekte yok ama olan bir tane bulacağım ya da ekleyebileceğim yamalar falan bulacağım. Asıl mesele bu değil; Mecazi olarak konuşursak, çıplak olsam bile dirseklerime her zaman yamalar takıyorum. Omuz silkti. "Profesör kısmı iyi - UCLA'da fakültedeyim; ve yaş kısmı gayet iyi - otuz üç yaşındayım. Olumsuz

henüz en iyisiyim ama oraya geliyorum. Birden endişeli göründü. "Ne demek istediğimi anlıyor musun yoksa tamamen delirmiş gibi mi konuşuyorum?"

Nina ona başını salladı. "Hayır, kesinlikle anlıyorum. Sanırım on dokuzuncu yüzyılda ya da belki Edward dönemi İngiltere'sinde doğmam gerekiyordu. Yüksek belli çay elbiseleri giymeli ve bir pencere koltuğunda oturup arabaları izlemeliydim.

"Kaç yaşındasın?"

"Yirmi dokuz. Ben senin halanım ama senden küçüğüm; bu nasıl mümkün olabilir?" Peter ona baktı, sonra kaşlarını çattı. "Doğum günün ne zaman?"

"30 Haziran."

Alçak bir ısıklık çaldı. "Kahretsin. Bu, işleri daha kolay hale getirmeyecek." Eğildi ve ağır kullanılmış gibi görünen büyük kahverengi deri postacı çantası olan evrak çantasını karıştırmaya başladı. Sonunda aradığını buldu ve masanın üzerine açtı: bir tür diyagramla kaplı uzun, lamine bir kağıt parçası. Oldukça karmaşıktı.

"Lamine ettin mi?" diye sordu Nina. Laminasyon makinesini sevmediğinden değil, gerçekten seviyordu; sık sık yer imi olarak kullanmak için güzel kumaş veya kağıt parçalarını rastgele lamine ederken bulunabilirdi. "Marjlarınız gerçekten eşit."

"Teşekkürler," dedi. "Daha önce kimse marjlarımı fark etmemişti."

"Harika kenar boşlukların var," diye gülümsedi Nina. "Ama neden lamine edildiğinden hala emin değilim." Durdu. Ne olduğundan tam olarak emin değilim.

Peter şaşırmış görünüyordu. "Bu biziz. Yani bizim ailemiz. Katmanlı çünkü sınıfta akrabalık diyagramının nasıl oluşturulacağını açıklamak için kullanıyorum.

"Bir akrabalık diyagramı mı?"

"Batı'da buna soy ağacı diyoruz, ancak birçok kültürde akrabalık dereceleri, birinci dereceden ve hatta ikincil ailenin çok ötesine uzanır."

"Ah," dedi Nina buna bir yanıt vermeyerek.

"Ancak," dedi Peter, tablonun bölümlerini işaret ederek, "bizim tablomuz aslında

nispeten sığ ama çok geniş, bu da onu ilginç kılıyor.” Onun şaşkın ifadesini fark etti. "Belki sadece benim için. Ailemiz evlilik açısından son derece geniş, bu nedenle kişiler arası ilişkilerin yasal statüdeki değişikliklerden nasıl etkilendiğinin iyi bir göstergesi. Omuz silktilti. "Ya da duruma göre değil."

Bu konuda açıkça ciddiymi ama sonra ona baktı ve sırıttı. "Ve şimdi her şeyi yeniden yapıp seni ekleyeceğim ve gayri meşru olduğun için -alınma, bu daha da iyi. Noktalı çizgiler kullanacağım!"

"Alınan suç yok. Bana geniş bir genel bakış verebilir misiniz? Hala tüm aile kısmını anlamıyorum. Nina not kağıdı getirmiş olmayı dilemeye başlıyordu. "İnanmakta güçlük çekiyorum."

Peter başını salladı, kahvesini bitirdi ve "Biraz şok olduğunu tahmin edebiliyorum" dedi. Sonra çantasından kuru silinebilir bir keçeli kalem çıkardı.

Nina, "Bende o marka var," dedi. "Çok daha az çizgi çektiklerini görüyorum."

"Gerçekten öyleler ve bunu tartıştığımıza inanamıyorum. Düşünsene, kaliteli ofis malzemelerine olan sevgimizle akraba olmasak bile arkadaş olurduk."

Öne doğru eğildi ve kalemini haritasının üstüne soktu. "Tamam, işte üstte William ve burada da soldan sağa sıralanmış üç karısı var. Ailenin bu kadar geniş olmasının asıl sebebi, ilk evliliğini yirmi, son evliliğini altmışında yapması ve her seferinde çocuk sahibi olması ve bu büyük zaman boşluklarının üç kuşak doğurmasına izin verdiği belli."

Nina'nın neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama başını salladı. "Açıkça."

Peter, öğrencilerin onu anlıyormuş gibi davranmasına açıkça alışkın olduğundan, ona dikkatle baktı. İç çekti ve tekrar çantasına uzandı. "İşte, onun yerine bunu deneyelim. Bazen yardımcı olur."

Ona bir kağıt parçası kaydırıldı ve ona bir kalem verdi. Bunun bir FriXion olduğunu gördüğüne memnun oldu ve sonra fark ettiği için biraz utandı.

"William'ı en üste koyun ve ardından tüm yol boyunca yatay bir çizgi çizin."

karşısında."

Öyle yaptı.

"Şimdi, soldan sağa, boşluk bırakarak Alice'i, sonra Rosie'yi, sonra da annenin adını yaz... bu arada, ne?"

Candice.

"TAMAM." Küçük bir çocuk gibi, dilinin ucu mutlu bir şekilde dışarı çıkarken, lamine edilmiş çizelgesine bir not aldı. "Sonunda Eliza. Bunu yaptın mı? Baktı ve başını salladı. "Tamam, şimdi adlarının altına başka bir yatay çizgi çiz ve en sola büyük bir BİR koy."

Nina öyle yaptı, artık kağıtla uğraşırken kendini tanıdık bir zeminde hissediyordu.

"Yazılarını beğendim," dedi Peter. "Şimdi, Alice'in altına Becky ve Katherine yaz. Rosie'nin altına Archie yaz. Candice'in altına Nina yazın ve Eliza'nın altına Millie yazın. Ardından başka bir yatay çizgi koyun."

Arkasına yaslandı ve nefesini üfledi. "Bu senin neslin. Bunlar senin kardeşlerin ve en büyükleri elli dokuz yaşındaki annem Becky'den en küçüğü on yaşındaki Millie'ye kadar uzanıyorlar."

Nina ona baktı. "Mümkün değil." "Yol."

"Ama... bu nasıl mümkün olabilir?"

Felsefi bir şekilde omuz silkti. "Olabilir, çünkü erkekler gerçekten yaşlanana kadar babalık yapabilirler ve bir nedenden dolayı -ki bunu açıklamak pek kolay değil- baban o kadar çekiciydi ki üç kadını onunla evlenmeye ve bildiğimiz en az birini de onunla yatmaya ikna etti. Dikkat et, diye ekledi sağduyulu bir tavırla, onu sadece yaşlı bir adam olarak tanıyordum; gençliğinde oldukça yakışıklıydı."

Nina kuru bir sesle, "Sanırım tek annem değilmiş," dedi.

Peter başını salladı. "Haklı olduğumu tahmin ediyorum ama şu ana kadar hakkında bilgi sahibi olduğumuz evlilik dışı tek çocuk sensin." Bir an ciddi göründü. "Ama sorun şu: Archie otuz yaşında ve doğum günü Ocak'ta."

Nina kafası karışmış bir şekilde ona baktı. "Bu yüzden?"

"Demek babası hala annesiyle evliyken doğdun. Aslında, doğum gününüze bakılırsa, karısı Rosie Archie'ye hamileyken William annenizle yattı.

"Ah." Annesi haklıydı. Bununla ilgili pek bir şey hatırlamadığın için çok fazla.

Peter başını salladı. "‘Oh’ doğru. Ve ne yazık ki Rosie öldü. Kanserden. On yıl önce. Ve William ve o birlikte çok mutlu görünüyorlardı ve başından beri hikaye buydu, Rosie hayatının aşkıydı, evli kalacaklardı ve daha fazla çocukları olacaktı ve hepsi büyük bir trajediydi. Ve şimdi onu aldattığı ortaya çıktı ve elimizde canlı fiziksel kanıt var. Hangisisin?"

"Mükemmel."

"Evet," dedi Peter. "Archie'nin bu konuda ne hissedeceğinden tam olarak emin değilim ama bunu değiştirmek için yapabileceğimiz pek bir şey yok."

Nina sessizdi.

"Devam edelim mi?" diye sordu. "Daha iki nesil var" Başını salladı. "Biraz daha kahve ve belki bir çeşit çörek alayım." "Mükemmel bir fikir.

Oradayken bana şişmanlatıcı bir şeyler getir Will.

Sen?"

Nina gidip tezgahda durdu. Yeni bir şey hissediyordu, ölçmekte zorlandığı bir şey. Döndü ve telefonuna mesaj atan ve bir şeye gülümseyen Peter'a baktı. Onu şimdiden o kadar çok seviyordu ki, "Acaba arkadaş olur muyuz?" anlamında değil, ama... bunun ne olduğundan emin değildi. İki latte ve iki çikolatalı ekler aldı.

"Ah, iyi seçim. Genetiğin hala lehimize çalıştığını görebiliyorum. Üzerine kalın bir parça çikolata sosu koyarak iyileştirilmeyen hiçbir şey - hiçbir şey - yoktur.

Nina başını salladı ve ne olduğunu anladı. Akıabaydılar. Daha önce annesinden başka bir akrabası olmamıştı ve Candice bu role hiçbir zaman gerçekten ısınmamıştı. Muhtemelen, o ve Peter birbirlerinden ilk bakışta nefret etselerdi, bu berbat olurdu, ama o zaten onların sonsuza kadar bağı kalacaklarını biliyordu. Karışıklık, potansiyel çekim, zaman sınırı yoktu. Anlayabileceğı ve güvenebileceğı bir ilişkiydi. Kendini... rahatlamış hissetti. Bu da onu biraz endişelendirmişti. Birinden hoşlanmak bu kadar kolay olmamalı değil mi?

"Devam edelim mi?" Tüm isimlerin biraz altına üçüncü bir yatay çizgi çizdi ve yan tarafa büyük bir iki koydu.

"Ne kadar mükemmel bir öğrencisin," dedi Peter, bir ağız dolusu ekler arasında. "Tamam, yani Becky Jennifer'a ve sonra ben, Peter'a sahip oldu." Aralarında iki metre mesafe olmasına rağmen kendine el salladı. Katherine'in Lydia'sı vardı ki bu biraz şaşırtıcı çünkü Katherine teyzem tam bir iş parçası. Kocasını yemiş olabilir; tamamen ortadan kayboldu. Anneme göre bir gün oradaymış, ertesi gün gitmiş, bütün dünyevi malını ve arabanın anahtarlarını geride bırakmış."

"Bu tuhaf."

"Evet." Durdurdu. "Yine de köpeğı aldı." Nina başını salladı. "O halde tam bir kayıp sayılmaz."

Peter devam etti, "Büyükannem Alice tam bir kabus. Dickens'taki Bayan Havisham'a benziyor ama bir Coppola filminden fırlamış gibi konuşuyor. Annem harika, genetiğın her şey olmadığını kanıtlıyor, ama Katherine Teyze garip bir şekilde giyinmiş bir cinayet manyağı olmaya devam ediyor.

"Vay canına, kendini tutma. Gerçekten ne düşündüğünü söyle."

"Göreceksin. Kız kardeşim Jennifer harika biri - onu seveceksin - ama kuzenim Lydia bir dahi olmasına rağmen insan kılığına girmiş bir şeytan. Ya da belki de bir dahi olduğu için. Annesi kadar kötü değil ama ona meydan okuyan diyelim. Tamam, tabloya geçelim. Arka plan için yıllarımız var. Parmaklarındaki son çikolatayı da yaladı. "Ama unutma, yaklaşma

bakacak parlak bir kalkanı olmayan büyükannem. Tek bir doğrudan bakış ve yol boyunca duvarcılık.

"Lanet etmek."

"Gerçek hikaye. Her neyse, basalım. Başka bir çizgi çiz ve üç koy." Nina öyle yaptı.

Peter onun kağıt parçasını görmek için başını çevirdi. "Dersimi kesinlikle alabilirsin. Tamam, neredeyse bitirdik. Artık grubuma ulaştınız; ben, kız kardeşim ve Archie'nin iki yaşındaki küçük oğlu Henry. Kimsenin çocuğu yok, yani yeğenler ve yeğenler için bu kadar.

"Harika." Nina kağıdı itti ama Peter geri itti.

"Ah hayır, bitirmedin. Başka bir yatay çizgiye ihtiyacınız var. Benim çocuğum yok ama ablam Jennifer'ın üç çocuğu var, Küçük Alice, JoJo ve Louie. Neredeyse ergenlik çağındalar ve onlar - davul çalın lütfen - sizin büyük yeğenleriniz ve büyük yeğenleriniz."

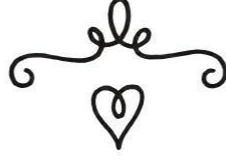
Nina ona baktı. "Bekle, ben birinin Büyük Halası Nina mıyım?"

Peter güldü. "Evet. Sen onların Büyük Teyzesi Nina'sın. Kendilerinden daha genç olan Archie Büyük Amcaları ve Millie Büyük Teyzeleri olmasaydı, bu onlar için eğlenceli olurdu. Parmağını ona doğrulttu. "Ve BU benim için bile alışılmadık bir şey." Sonra bardağını ve tabağını itti ve tabloyu yuvarlamaya başladı. "Çok yoruldum. Hediyeelik eşya dükkanına gidelim mi? Duyduğuma göre tavşan şeklinde ataşlar ve içinde tüm renkler üst üste olan eski moda kalemler varmış."

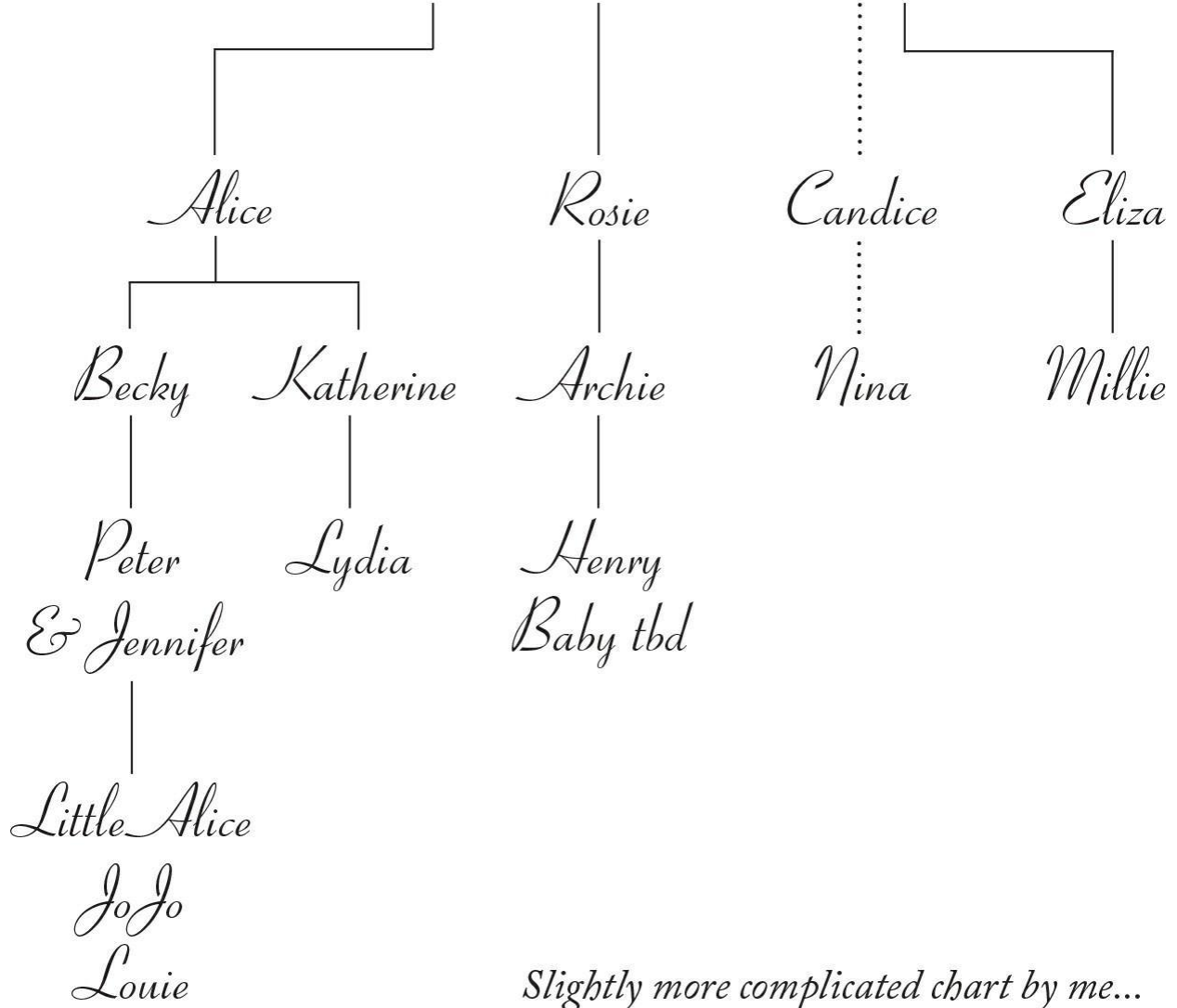
Demek yaptıkları buydu.

William

	<u>Alice</u>	<u>Rosie</u>	<u>Condre</u>	<u>Eliza</u>
1	Becky Kathene	Archie	Nina	Millie
2	Jennifer Peter Lydia	Henny		
3	Little Alice JoJo Louie			Peter's Chant ♡

William Married

Alışveriş bittikten sonra Nina, Peter ile telefon numaralarını değiş tokuş etti ve eve gitti. Henüz tanışmadığı potansiyel olarak öfkeli bir erkek kardeşi için endişeliydi ve kendi hatası olmaksızın her şeyi mahvetmiş olduğundan endişeleniyordu.

başkasının hayatı. Tamamen yeni bir gariplik seviyesiydi ve o, garipliğe oldukça aşina olan biriydi. Bir arkadaşının düğününü ararken yanlışlıkla bir Bar Mitzvah'a katıldığı ve yanlış sinagoga girdiği (Merak ettiyseniz Beth EL, Beth AM ile aynı değildir) önceki rekorunu kırmış ve onu tamamen mahvetmişti. Liz'in hoşuna giden bir kelimeyi kullanırsak, sanki milyonlarca ses aniden haykırmış gibiydi - hayır, bekle, bu *Yıldız Savaşları*. Kalp nakli geçirmiş gibi hissediyordu. Normalde göğsünde sabit hissedilen, kendi yolunu çizen ve yalnızca ara sıra bir vuruş atlayan (merhaba, Michael Fassbender) orijinal organı, doğru şekilde takılmış gibi hissetmeyen bir şeyle değiştirilmişti.

Nina kedi Phil'e her şeyi anlattı ve o dehşete kapıldı. "Baban Richard Chamberlain değil. *Diken Kuşları*?"

Başını okşadı ve kendi başını salladı.

"Ya da Magnum, P.I.?"

Nina duvarına baktı. Phil bunların hiçbirini gerçekten söylemiyordu elbette çünkü o bir kedi ve kediler konuşmaz ama onun kafasındaki ses hayallerindeki babaları listeliyordu. Duvarında hepsinin vesikalık fotoğrafları vardı; hem televizyondaki yıldız çalışmalarına hem de bir zamanlar olduğu umutlu ve yaratıcı küçük kıza bir övgü. Bahsettiği iki kişi de oradaydı, ama aynı zamanda gerçek adını hiçbir zaman öğrenemediği Komutan Riker da... hayır, bir dakika, Jonathan Frakes; Bruce Willis (*ek iş*, Olumsuz *Zor Ölüm*); alan alda *PÜRE*.; ve kişisel favorisi, Mark Harmon *başka yerde St.*, ancak karakteri o zamanlar biraz büyük bir darbe olan AIDS'ten öldü. Onun için, onun için değil.

Nina'nın çocukluğu boyunca kitaplardan sonra ikinci en iyi arkadaşı televizyon olmuştu ve dadı Louise'in izlediği şeyleri izlemişti, bu da sayılmazsa çoğunlukla 70'ler ve 80'ler anlamına geliyordu. *Uzay Yolu: TNG* çünkü Louise ölümsüz bir Trekkie idi. O bile beğendi *Derin Uzay Dokuz*.

Nina on yaşlarındayken, küçük kafasına şunu sokmuştu:

belki de bu karakterlerden biri babasıydı ve bu bir tür oyun haline geldi. Zaten buna bir oyun demeyi seviyordu, çünkü söz konusu potansiyel babaların, hamile kaldığında Los Angeles'ta olup olmadıklarını araştırmak için ne kadar çaba sarf ettiğini gerçekten düşünseydi, bu tuhaf olurdu. Öyle olduklarını netleştirdikten sonra, resimlerini keser ve bu amaçla sahip olduğu bir kutuya yapıştırırdı. Nina endişeli bir çocuk olduğundan ve sık sık yere oturup günlük deneyiminin dışındaki olasılıkları hayal etmeye ihtiyaç duyduğundan, Baba Kutusu bir süre için bir Şey haline gelmişti.

Günlük deneyiminin korkunç olduğundan değil; Bering Boğazı'nda buzda balık tutuyor ya da terk edilmiş elektrikli ürünlerden lehim almak için minik çocuk parmaklarını kullanıyor değildi, ama bazen ilkokulun koridorlarında yürümek ürkütücüydü. Çok paniğe kapılmıştı ve Louise'in annesini arayıp onunla bu konuda alçak sesle konuştuğu zamanı hâlâ hatırlıyordu. Sonra telefonu kapatmış, Nina'ya dönmüş ve, Annen bir kese kağıdına nefes al ve sertçe çıkar diyor, demişti. Sonra Louise oturup Nina'yı kucağına almış ve Nina ağlamıştı -Louise değil, küçük Nina- ve birkaç gün sonra Louise gidip bir laminasyon makinesi satın almış ve babaları lamine etmişti. Nina her gün bir tanesini okula götürürdü, hiçbiri üzülmessin diye öğrenci listesi arasında dönerdi, ama her neyse, mesele bu değil. Mesele şu ki, bu esprili, kibar, şefkatli adamların hiçbiri onun babası değildi. Babası tam bir erkeklik organı gibi görünen bir adamdı.

Phil, babaların günahlarının çocuğun günahları olmadığına dikkat çekti ve Nina, elmanın ağaçtan uzağa düşmediğini söyledi, sonra ikisi de kanepede uyuyakaldı. Zor bir gün olmuştu.

Today is the day

DATE Saturday May 4th M T W Th F S Su

SCHEDULE

7>8
8>9
9>10
10>11 work
11>12
12>13
13>14
14>15
15>16
16>17
17>18
18>19 work on mood board
19>20
20>21

TO DO LIST

- ☐ order book on genetics
- ☐
- ☐ ICE CREAM
- ☐ red vines
- ☐ tampans
- ☐ adn!
- ☐ socks
- ☐ bacon
- ☐
- ☐
- ☐

GOALS

Make new goals :

NOTES

wiki hereditary conditions

+ BREAKFAST

bacon

+ LUNCH

Pizza

+ DINNER

ICE CREAM

+ WORKOUT

NO.

Yedi

.....

Nina'nın bir erkek kardeşle tanıştığı yer.

Çoğu zaman olduğu gibi, Liz ayrıntılara takılmıştı.

Hayatlarının tüm planını rayından çıkaracak aşk çocuğu sen misin? Nina başını salladı. "Korkarım ki öyle. Bunu bilerek yapmadım."

"Tabii ki hayır, ama ne sıklıkla Jon Snow olma şansı yakalanır?" "Bu hiçbir şey bilmediğim anlamına mı geliyor?"

"Bence durum her zaman böyleydi; gayrimeşruluğunun hiçbir önemi yok. Güldü. "Ama belki sana bir milyon dolar miras kalır ve biz de Mephistopheles'in borcunu ödeyebiliriz." Parmağıyla Nina'yı işaret etti. "Küçük Lord Fauntleroy gibi olabilirsiniz. Kitaplardaki karakterlere her zaman bir servet miras kalır."

"Genelde iyi bitmez. Charlie Kane'i düşünün*Vatandaş Kane*. Veya Isabel Archer*Bir Hanımın Portresi*"

Liz omuz silkti. "Gelmiş geçmiş en büyük mirasçı ailesini, Beverly Hillbillies'i unutuyorsun. Elly May Clampett'in hayatı neşeyle doluydu. Neşe ve bol pötikareli." Nina'ya tepeden tırnağa baktı. "Tamamen kaldırabilirsin."

Nina, "Bay Meffo'ya gerçekten bir milyon dolar borcumuz var mı?" diye sordu. Olmamasını umuyordu; mağazadaki işini seviyordu. Aslında mağazayla ilgili her şeyi sevdim.

Liz başını salladı. "Hayır, sadece öyle hissettiriyor."

Hala oldukça erkendi. Mağaza açıldı, ancak sahip oldukları tek müşteri, yakınlarda yaşayan ve bir tür gelişimsel engeli olan bir adamdı.

Adı Jim'di ve çok tatlı bir gülümsemesi vardı ve sık sık doğa tarihi bölümünde hayvan resimlerine bakarak saatlerce takılırdı. Bulvardaki herkes onu tanırıdı, ona göz kulak olur ve selam verirdi ve Nina'nın bildiği kadarıyla, onun köylüleri kontrol etmek için ara sıra tımarhanesini ziyaret eden bir prens olduğunu sanıyordu.

Dükkanın kapısı açıldı ve Polly içeri girdi. Liz dönüp ona kaşlarını çattı.

"İyi günler Polly."

Polly sırtıttı. Liz, saat dokuz buçuk. Mağazada ikiniz ve Jim dışında kimse yok ve Jim yeterince sık burada oluyor ki bir acele olsaydı - ki asla ve asla olmaz - benim yerimi doldurabilirdi.

Liz dilini şaklattı ama Polly'nin gelip ona abartılı bir şekilde sarılmasına izin verdi, sonra gülümsemesini gizleyerek uzaklaştı. Polly, bu cemaatin Knight's'ta çalışan diğer kız kurusuydu, ancak evde kalmış kız onun hakkında Nina kadar doğru bir tanım değildi. Polly bir aktristi. Knight's'ta filmlere olan tutkusunu hem içinde bulunarak hem de izleyerek gerçekten desteklemenin bir yolu olarak çalıştı.

Los Angeles'a on dokuz yaşındayken, çok karizması ve hatta daha fazla yeteneği olan güzel ve umutlu bir kız olarak gelmiş ve on yılını orada geçirmişti. *neredeyse* gerçekleştirmek. Hiç bir yere varamamış olsaydı vazgeçebilir ve bir şans vermekle yetinebilirdi. Bununla birlikte, diğer binlerce kişi gibi, Polly de ara sıra bir reklamda veya bir pilotta rol alırdı. Her zaman seçmelere katılıyor ve geri aranıyor ve sık sık "boşuna" olurdu (yani, bir şey için kısa listeye alındı ve iki veya üç kız arasında son bir seçim yaparken programını bir iki gün kadar boş tutmak zorunda kaldı). Gerçek bir bağımlıyı yapan şey, ara sıra elde edilen bu başarıdır. Atılım her zaman yakındı; her zaman bir şeyler olmak üzereydi. Umut parıltıları arasındaki loş boşluklarda hayatınızı yaratırsınız.

Polly bir yıldan biraz fazla bir süredir Knight's'ta çalışıyordu ve Polly'nin hiç kitap okumamasına ve Nina'yla arkadaş olmalarına rağmen,

sadece filmlerdeki olay örgüsünü biliyordu. Örneğin,*Harry Potter*dizi, poltergeist Peeves'in var olduğu veya Ludo Bagman'ın bir bagaj çıkışı olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu, çünkü bu karakterler filmlerden tamamen çıkarıldı. Bir drama aşığı olan Polly, Nina'nın ani aile durumu karşısında derinden eğlenmişti.

"Aman Tanrım, bir senaryo yazmalısın!" Yüksek sesle güldü. "Kimse ekran süresini bu kadar çok insanla paylaşmazdı. Oyuncu kadrosunu küçültmek zorunda kalacaksın.

Nina kuru bir sesle, "Bütün mesele onların çokluğu," dedi. "Sayısallık mı?"

"Orada oldukça fazla var." Polly başını salladı.

"Evet var. Oldukça harika olmasına rağmen onlardan sadece biriyle tanıştım. Polly'ye Peter'dan bahsetti.

"Şanslı," dedi Polly. "Komşularımızdan bir eşcinsel akrabamı ödünç almak zorunda kaldım." Gözleri buğulandı. "Beni balo için alışverişe götürdü." Aklına başka bir düşünce geldi. "Bu yeni aile üyelerinden yakışıklı bekar erkekler var mı?"

"Hiçbir fikrim yok. Peter'a sorup haritama bakmam gerekecek." "Tablo var mı?"

Nina başını salladı. "Lamine edilmiş."

"Peki, en azından babanı Google'da aradın mı?" Cevap beklemeden telefonunu çıkardı ve işe koyuldu. Nina ona alışmıştı ve o sabah gelen kitap dağıtımlarını açmaya devam etti. Polly'ye zaten internete baktığını söylemenin bir anlamı yoktu ve ayrıca Polly arama konusunda bir dahiydi.

Sabrı ödüllendirildi. "Vay canına," dedi Polly, filmdeki en sonunda olay örgüsünün tüm parçalarını birbirine bağlayacak olan ve o zamana kadar bunu reddetmesi ya komik yanlış anlamalara ya da ölümcül bir tehlikeye yol açan o adamın havasıyla. "Baban William Reynolds çok sosyal bir kelebektir."

Nina başını salladı. "Böylece üç eş."

"Artı muhtemelen sayısız kız arkadaşı?"

Nina ellerini kaldırdı, ikisi de kitap tutuyordu. "Kanıtlanmamış ama şüpheli."

"Kanıtla."

"Önünüzde yerde oturuyor."

Polly, Nina ile yüzleşmek için telefonunu çevirdi. "Bu arada, en son eşi burada. Gerçek dul. Daldı. "Biriyle evli değilseniz ve o ölürse, eski dul musunuz?"

"Sanmıyorum," dedi Nina, Polly'nin telefonundaki resme bakarak. "Onun adı ne? Buradan okuyamıyorum. O çizelgeyi ezberlemem gerektiğini biliyordum."

Polly, "Ben Eliza," dedi. "William ve Eliza Reynolds filan filan katılıyor" diye okudu. Eliza güzeldi ve Nina'nın sandığı kadar genç ve fahişe değildi. Neden bir fahişe hayal etmişti? kendini azarladı. Dürüst olmak gerekirse, feminizm ona hiçbir şey öğretmemiş miydi? Neden genç bir kadın yaşlı bir adama aşık olmasın? Muazzam servetine ve başarısına rağmen mi?

Polly, "Babanı neden daha fazla merak etmediğini anlamıyorum," dedi. "İnternet tam da bu yüzden icat edildi."

"Babaları araştırmak için mi?" "Evet."

Nina içini çekti. "Ona baktım; Orada o kadar çok şey yoktu. O bir seri dolandırıcı ve çocukları terk eden biriydi. Daha ne bilmem gerekiyor?"

Polly omuz silkti. "Belki de kayakta gerçekten iyiydi ve sen bunu hiç denemedin bile ve bütün bir Olimpiyat kariyerine sahip olabilirdin çünkü doğal olarak kayakta iyi olmaya yatkınsın." Polly büyüleyiciydi ama gerçekliğe çok da bağlı değildi. "Ya da," dedi, "ya kalıtsal bir hastalığı varsa?"

"Bunu düşündüm ama erkek tipi kellik beni endişelendiren bir şey değil."

Peki ya hemofili?

"Öncelikle, hemofili kadınlar tarafından taşınır ve yalnızca erkekler için tehlikelidir, bu yüzden benim için sorun olmaz..."

"Çocuklarını düşün!"

"... ve şimdiye kadar önemli bir şeyin ortaya çıkacağını düşünürdünüz." "Ve işte burada yanılıyorsun. Bence hepsiyle konuşmalısın.

Dikkatli ol ve sana nasıl bir el dağıtıldığını gör."

"Bence sen delisin."

Polly omuz silkti. "Bu doğru olabilir ama bu yanıldığım anlamına gelmez."

• • •

Görünüşe göre Polly, Kader'le ikisinin de düşündüğünden daha fazla etkilenmişti çünkü o öğleden sonra o ve Nina başlarını kaldırdılar ve inanılmaz derecede yakışıklı bir adamın kapıdan girip büyük bir amaçla ikisine de yaklaştığını gördüler.

Hepsi birbirine baktı ve sonra adam Nina'ya, "Sen Nina Hill olmalısın," dedi.

Polly sesli bir şekilde tısladı ama Nina onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı. Siklerden önce civcivler. "Evet, öyleyim ve bu da Polly Culligan."

Ona baktı ve dürüst olmak gerekirse yarım saniye duraksadı ama sonra Nina'ya geri döndü.

"Ben senin erkek kardeşinim. Archie Reynolds. Annem bana hamileyken babamız senin annenle yattı."

Bir yerlerde birinin böyle bir ifadeye nasıl yanıt verileceğine dair inandırıcı tavsiyeler yazmış olması muhtemeldir, ama varsa bile Nina bunu hiç okumamıştır. Bu yüzden elini uzattı ve "Tanıştığımıza memnun oldum" dedi. Sonra, "Zamirlerdeki ustalığın etkileyici," dedi ve pişman oldu. İyileşmek için mücadele eden,

"Sadakatsizlik olayı için üzgünüm ama biliyorsun, o sırada orada değildim."

Onayladı. "Onu anlıyorum. Muhtemelen birkaç gün kadar sonra geldin."

"Doğum uzmanı mısın?" diye sordu Polly merakla. "Üzgünüm?" dedi Archie.

"Eh," Polly omuz silkti, "gebe kalmanın hızından bahsediyor gibiyiz ve ben de senin biraz uzmanlığın falan olduğunu düşündüm, çünkü bilirsin, daha yeni tanıştık ve erkekler genellikle bebek yapmaktan bahsetmeden önce kızları akşam yemeğine çıkarmayı severler."

Bir duraklama oldu. Nina kendini bir şey hayal etmekten alıkoyamamıştı. *Okul Kayası*/tarzı sperm ve yumurta animasyonu, bu yüzden söyleyecek bir şeyi yoktu, ama erkek kardeşi güldü ve kızarma nezaketini gösterdi. Saçları Nina'nınki gibi çok koyu kırmızıydı ve onun gibi iyice kızardı.

"Haklısın, inanılmaz kaba davranıyorum." Birdenbire halka açık bir yerde olduğunu fark etmiş gibi etrafına bakındı, ama neyse ki dükkân boştu. "Nerede çalıştığını yeni öğrendim ve..." Sustu. "Üzgünüm, öyle girmemeliydim."

Nina omuz silkti. "Muhtemelen ben de aynısını yapardım."

"Ama yapmadın," dedi. "Gelip bir fincan kahve falan içebilir misin?"

Liz, sık sık yaptığı gibi Cisimlenmişti. Dürüst olmak gerekirse, McGonagall'ın kız kardeşi olabilir. Devam et, Nina, dedi. "Sensiz de mücadele edeceğiz. Zor olacak ama deneyeceğiz."

Nina ona suratını buruşturdu ve tezgahın altından telefon/cüzdan kombinasyonu şeysine uzandı.

Archie ve Nina caddenin karşısındaki Belçika restoranına gittiler ve Vanessa onlara menüleri uzatırken Nina'ya sııttı.

Nina balonunu patlattı. "Vanessa, bu benim üvey kardeşim Archie."

Koyu gözleri onu içine aldı ve bir saniye sonra başını salladı. "Kasabada ailen olduğunu bilmiyordum."

"Bu üç kişiyiz," dedi, Nina'ya fırsat bulamadan. Gözlerini kıstı; repliklerini çalan bir erkek kardeş, düşünmediği bir şeydi. İkisi de aynı şeyi sipariş ettiler, sonra orada oturdular ve açık bir merakla birbirlerine baktılar.

Bana benziyorsun, dedi Nina bir dakika sonra. "Açıkçası bir erkek versiyonu."

"Açıklığa kavuşturduğun için teşekkürler," dedi kuru bir sesle, "ve aslında sen bana benziyorsun. Ben birkaç ay daha büyüğüm, unuttun mu?" Telefonunu çıkarıp galeriye girdi. Ve dürüst olmak gerekirse, ikimiz de babamıza benziyoruz. Telefonu ona verdi. Görünüşe göre babaları, kolunu daha genç bir Archie'nin omzuna atmış, kameraya proforma bir şekilde gülümsüyor: işaret et, gülümse, tıkla, uzaklaş, gülümsemeyi bırak, yapman gereken önemli şey neyse onu yap. Gülümsemeyi biliyorsun. William Reynolds yakışıklıydı; saçları kalındı ve onun ve Archie'ninkiyle aynı renkti ama gözlerini okumak zordu. Belki şahsen daha kolaydı ama Nina bunu asla öğrenemeyecekti.

O, "Onu hiç tanımıyorum. Hiç resim görmedim, adını hiç duymadım, babamın Amerikalı olduğunu bile bilmiyordum." Yiyecekleri geldi. "Her şey benim minik aklımı başımdan alıyor." Peçetesini silkeledi, kokusuyla ağzı sulandı.*kroque madam*. Herhangi bir biçimde ızgara peynir onun ruh hayvanıydı.

Archie bir marul yaprağını daldı ve düşünceli bir şekilde çiğnedi. "Evet ben de.

Sana anneni sorabilir miyim?"

Nina da çiğneyerek başını salladı. Yeni erkek kardeşini izledi ve aralarında ek benzerlikler fark etti: elmacık kemikleri, kirpikler. Birdenbire bir erkek kardeşe sahip olmak ne garip. Bir arkadaşını hatırladı

lisede bir ağabeyi vardı ve bu onun ve tüm arkadaşları için ne kadar harika olmuştu. Kendilerinden bir ya da iki yaş büyük olan sürekli bir erkek çocuk teftiş için evin içinde geçit töreni yaptı. Kahretsin, buna sahip olmak güzel olurdu; belki bekaretini kaybetmesi bu kadar uzun sürmezdi.

Archie suyunu yudumladı. "Annen nasıl biri?" Durdurdu. "Yuvayı yıkan."

Nina ona kaşlarını çattı. "Adil değil; evinizi hiç mahvetmedi. Aslında, babanın evli olduğunu öğrendiğinde onunla hiçbir ilgisi kalmamıştı.

"Doğru. Evi yıkan yorumu geri çekiyorum. Ama o nasıl biri?"

Nina bunu düşündü. "O havalı. Tanınmış bir fotoğrafçıdır; ona internetten bakabilirsin Candice Tepesi. Genelde nerede olduğunu ve neyin peşinde olduğunu bu şekilde öğrenirim. O Avustralyalı ve her yeri geziyor, bu yüzden babamın nereden geldiğini asla bilemedim. Kim olduğundan emin olmadığını söylemek dışında ondan asla ve asla bahsetmedi. Görünüşe göre, benim için babamı tanımamdansa, onun gelişigüzel olduğunu düşünmem tercih ediliyordu ki bu garip bir seçim.

Çocukken onu pek görmedim ve şimdi onu daha da az görüyorum. Sanırım beni seviyordu ama meşguldü. Nina ondan bir ısırık aldı *kroque madam*ve çiğnerken utanmadan konuştu. "Ben bir somun ekmek kadarken beni her yere taşırdı, ama düzenli öğünlere ihtiyacım olduğunda ve bir otel çekmecesinde uyuyamayacak kadar büyüdüğümde, burada bir daire buldu ve Louise'i tuttu."

"Louise?"

"Dünyadaki en büyük dadı. Kendi çocukları üniversitedeydi ve kocası onu rahatsız etti, bu yüzden bana bakmak için dairemize taşındı. Üniversiteye gittiğimde torunlarına daha yakın olmak için Georgia'ya taşındı. O benim ailem, düzenli kadro üyem. Annem daha çok bir konuk yıldız gibi."

"Ve şimdi babamız diğerlerinin bahsettiği bir karakter gibi."

"Doğru, ama asla ortaya çıkmayan bir tane. O Godot'dur. Veya Guffman. "Charlie içeri*Çarli'nin Melekleri*"

"Norm'un karısı*Şerefe*"

Archie gülümsedi. "Eh, ben küçükken hep yanımdaydı. Çok çalıştı ama oradayken gerçekten oradaydı. Sana dünyadaki tek insan olduğunu hissettirecek bir yolu vardı. Onun tam karşısında olduğun sürece."

"O bir avukattı, değil mi?" Nina bunu internette görmüştü ama doğru hatırladığından emin değildi.

"Evet, eğlence avukatı. O ve bu kasabadaki diğer on bin adam. Ailesinden miras kaldı, sonra çok daha fazlasını kazandı, partiler verdi, partilere gitti, çok içti, göz kamaştırdı, her zamanki gibi. Hayattan daha büyüktü ve gerçekten akıllıydı. Onu sevdim. Annem öldüğünde yıkılmıştı." Kaşlarını çattı. "Ama şimdi tek düşünebildiğim, sana nasıl sahip olduğu ve sana hiç aldırış etmediği."

"Sanırım bu annemin işiydi, onun değil." Nina duraksadı. "Annenin beni bildiğini mi sanıyorsun? Sence birine söyledi mi?"

"Pekala, Sarkassian'a söyledi çünkü seni vasiyete koydu. Seni düşünmüş olmalı. Oldukça ilikliydi; aklını kaçırmış olman pek olası değil."

Nina, Vanessa'ya el salladı ve buzlu kahve ısmarladı. Archie de yaptı. Benimle aynı şeyi kasten mi sipariş ediyorsun?

Kafasını salladı. "Hayır, sanırım aynı şeyleri seviyoruz. Ayrı büyümüş ama ikisinin de Darla adında bir kadınla evlenmiş olduğu ortaya çıkan ikizlere baktıkları o ikiz çalışmalarından biri gibiyiz."

"Umarım aynı kadın değildir."

"Hayır, bu gerçekten fazla tesadüf olur. Mutlu bir çocuk muydun? İyi bir çocukluk geçirdin mi?"

Nina omuz silkti. "Az çok. Ben utangaçtım. hala utangacım iyi değilim

arkadaş edinmek. Çok endişelendim. Dürüst olmak gerekirse, o zamanlar kız kardeşlere, erkek kardeşlere ve kuzenlere falan sahip olmak güzel olurdu. İlk kez bir aileye sahip olmak güzel hissettirse de şimdi seninle ne yapacağımdan gerçekten emin değilim. Ona düşünceli bir şekilde baktı. "Ama belki de gerçekten senin bir parçan olmam için çok geç."

Omuz silkti. "Evlenirsen birine katılırsın."

"Doğru." Nina bunu düşündü. "Tabiri caizse, her zaman seninle evliymişim gibi davranabilirim."

"Bir düğün düzenleyebiliriz." O güldü. "Ailemiz için söylenebilecek bir şey, bir düğünü, doğum gününü ya da bir parti için gerçekten herhangi bir bahaneyi sevdiğimizizdir. Çoğunlukla sosyal bir grubuz."

Nina fake ürperdi. Ya da en azından sahte bir ürperti taklidi yaptı, çünkü aslında içten içe ürperiyordu. "Ben parti insanı değilim. Ben içe dönük biriyim."

"Endişelenme," diye yanıtladı Archie. "Her zaman hayır diyebilirsin."

Nina, çocukluğuyla ilgili sorusuna geri döndü. "Biliyor musun, çocukken kendimi çok yalnız hissettim ama aynı zamanda yalnız olmayı da çok sevdim, yani, bilirsin, sorun değildi. Kitap okuyarak ve oturma odasındaki halının üzerinde uzanarak TV izleyerek çok zaman geçirdim. Senden ne haber?" Buzlu kahve geldi ve içgüdüsel olarak birbirlerine kadeh kaldırdılar.

Archie bir yudum aldı ve içini çekti. "İlk başta mutluydu. Annemle ve mahalledeki çocuklarla çok takıldığımı hatırlıyorum ama sonra annem hastalandı ve üzüldü. Hâlâ oldukça gençtim ama kendimi kötü hissedecek kadar yaşlıydım, yardım etmek için daha fazlasını yapamazdım. Çay yapmakta ustayım. Ayak ovma konusunda iyiyim." Masaya baktı. "Karımı ve oğlumu çok sevmeme rağmen, o dönemde başka birine o zamandan beri yaptığımdan daha fazla fiziksel bakım yaptığımı düşünüyorum." Tekrar göz göze geldi. "Bunun benim hakkımda ne söylediğinden emin değilim."

Bunu düşünmek için durdular, sonra Nina devam etti. Peki ya üvey annen ve şimdi de dul olan Eliza?

Archie omuz silkti. "Gerçekten hepimiz -hepimiz- sadece tatillerde, genellikle babamızın teşvikiyle bir araya gelirdik, bu yüzden artık bunu yapar mıyız bilmiyorum. Onu çok iyi tanımıyorum; şehrin diğer tarafında yaşıyorlar."

"Santa Monica?"

"Daha da kötüsü:

Malibu."

"Mars da olabilir." İkisi de başını salladı. Herkesin bildiği gibi Los Angeles büyük bir şehir ama Batı yakası ile Doğu yakası arasında daha da büyük bir ayırım var. Doğudan batıya gitmek için 405 otoyolunun altından geçmeniz gerekiyor. Hemen önünüzde 405'i görebileceğiniz bir Olimpiyat Bulvarı uzantısı var, köprü şeklinde bir park yeri var, burada bir veya iki blok gitmeniz bir saatten fazla sürebilir çünkü trafiğin bir kısmı otoyola çıkmak için rampadan yukarı çıkıyor ve diğer herkes için yolu kapatıyor. İnsanlar bu esnada çıldırdı.

Nina ne zaman orada sıkışıp kalsa, ki bu nadiren olurdu, çünkü Batı yakasına gitmektense kulaklarını yanan köpek kakasıyla doldurmayı tercih ederdi, aklına o Andrew Wyeth tablosu gelirdi. *Christina'nın Dünyası*, genç kadının yamaçta uzandığı, kendini uzaktaki bir ahıra doğru sürüklediği yer. Aynı çaresizlik, mücadele ve gönülsüz kabullenme duygusu, şehrin o bölgesindeki havanın ta kendisine nüfuz eder. Araftır. Ya da belirsizlik. Sartre cehennemin başka insanlar olduğunu söyledi ama bunun tek nedeni 405'in henüz inşa edilmemiş olmasıydı.

"Ne kadar süredir evliler?" Nina muhtemelen bu kadınla tanışmak zorunda kalacağını fark etti; onun hakkında daha çok şey biliyor olabilir.

Ah, uzun zaman oldu. 2000'den beri, belki? Millie on yaşında ve düğünden birkaç yıl sonra doğdu. Omuz silkti. "Üzgünüm, randevularda pek iyi değilim."

"Millie bizim üvey kardeşimiz mi?"

O güldü. "Buna alışırsın. Sonunda herkesin adını kullanıyoruz ve birisi sormadıkça tam olarak nasıl akraba olduklarına aldırış etmiyoruz."

"İnsanlar soruyor mu?"

"Bazen. İnsanlar, bu senin oğlun mu, yoksa bu senin baban mı diyecekler ve sen de hayır, küçük olan benim kardeşim, büyük olan da yeğenim diyeceksin. Çoğu insan bunu görmezden gelir, ancak bazıları bir dakika düşünür ve ya tam bir açıklama ister ki bu bir acıdır ya da bunun babanın hiç uzun süre evli kalmadığı anlamına geldiğini anlar ve bu garipleşir."

Nina ona baktı. "Şimdiki gibi mi demek istiyorsun?" Aslında garip gelmiyordu; Peter'la olduğu gibiydi. Birini zaten tanımanın garip bir hissi; çekici bir erkek üzerinde hissedeceği olağan baskının tamamen yokluğu; bir nevi rahatlık.

Archie'nin ifadesi soğudu. "Evet. Ne yazık ki bu, babamın karanlık tarafıydı. Komik, yakışıklı ve çekiciydi ama aynı zamanda narsist bir ezikti. Evlendi ve üç eş bıraktı ve bunların hiçbirisi yüzünden bir gece uykusu kaçmış gibi görünmüyordu.

"Annemi bırakmadı. Ve Eliza'dan ayrılmadı.

Ama annemi aldattı ve Eliza'yı kim bilir. Senin var olman, bizden daha fazla olabileceğimiz anlamına geliyor." Archie omuz silkti. "Her zaman çok sevecen görünüyordu, ama sanki iki kişi gibiydi: önünüzde olan ve odadan çıktığı anda dönüştüğü kişi."

"Karşındaki seni sevdi en azından." "Evet, ama sonunda hep diğer adam kazandı." Elini kaldırıp hesabı istedi.

O gece dairesine döndüğünde, Nina ilan panosunun önüne oturdu ve ona baktı. Pinterest'te diğer insanların görselleştirme ve düzenleme uygulamalarına baktı ve kendisinininkinin ne yazık ki güncellenmesi gerektiğini fark etti. En azından artık farklı bir sosyal varlıktı, ailesi olan biri.

Örneğin, daha fazla doğum günü yazması gerekebilecek biri. Veya reddetmek için daha fazla davetiyeniz olsun.

Endişeli bir şekilde, yeni, daha geniş çevresi için bunun daha iyi işe yarayıp yaramadığını görmek için mermi günlüklerine bakmaya başladı. Dürüst olmak gerekirse, internete bir dakika bile sırtınızı dönemezsiniz. Daha fazlası için bir günlük planlayıcı düzenlemenin bir yolu olan bullet journaling hakkında yaklaşık on dört bin raptiye vardı. Daha mı güzel? Daha verimli? Nina sırtını duvara yasladı ve hayal kurmaya başladı. Bütün bunlar nasıl oldu? Bullet Gazeteci Sıfır kimdi? Kim geleneksel günlük tutma yöntemlerini kullanarak (bunlar... listeler? takvimler?) hayatlarıyla ilgili her şeyi yakalamak ve özetlemek için mücadele ediyor ve hey, dur, bunun Bunun Yerine Bu Şekilde yapalım diye düşündü ve dünya çapında bir fenomen yarattı?

Nina genç bir kadın hayal etti, hadi ona Brooke diyelim, Nina'nın hem hor gördüğü hem de imrendiği türden Temel Kız, şekillendirme ve vurgulamadan anlayan ve Instagram'da örneğin konturlama ve vurgulama gibi küçük niş dikeyleri tutkuyla önemseyen ve üç husky yavrusu ve ateşli, konturlu, düzenli kız arkadaşıyla çılgın hayatı hakkında bir YouTube kanalı olan bir erkek arkadaşı olan insanları takip eden bir kadın. Hayali Brooke kendini bir Patron olarak görüyordu ama aynı zamanda hayatın kız gibi şeylerinden, minderlerden, mumlardan, vücut parıltısından ve popüler Starbucks içeceğinden keyif alıyordu.

Bullet günlük tutma kavramını yaratan Brooke, sanatını mükemmelleştirmek, harika yeni kaligrafi stilleri öğrenmek, harika fotoğraflar çekip yayınlamak ve İnternetin geri kalanının onun fikrini alıp onunla çalışmasını izlemek için aylar harcadı. Son olarak, takipçilerinin Brooke onaylı bir tasarım çerçevesi içinde kendilerine özgü, benzersiz bir şekilde mermi günlüğü yapabilmeleri için boş defterler, Japon kalemleri, küçük çıkartmalar ve şablonlar satan bir şirket kuracaktı. BrookeCo sonradan görme bir yayın ağında koca bir yaşam tarzı kanalı oluşturacaktı ve Brooke kırk yaşında Husky Guy'la evlenip boşanarak emekli olacaktı (ki o, görünüşe göre sadece genç köpekleri gerçekten seviyordu) ve

Anlam, Neşe ve Anlamlı Neşe Dolu Aksesuarlarla dolu bir hayat yaşayın. Nina ondan nefret ediyordu.

Brooke'u icat edip ondan kurtulan Nina, birlikte olduğu kişiyi sevmeye ve normal bir ilan panosuna bağlı kalmaya karar verdi. Hedeflerini düşünerek bir saniye orada oturdu.

Tamam beyin, basit tut. Daha az şarap ve daha çok su içmek istiyordu. Nina bunu not etti, sonra kadehini yeniden doldurdu. Bebek adımları.

Daha fazla egzersiz yapmak istedi. Bu kolay, diye düşündü; Görünüşe göre birçok hedefim var. Couch to 5K planlarına baktı ve bir tanesinin çıktısını alıp panosuna iğneledi. Yeni koşu ayakkabıları almayı düşündü. Sonra yürümenin koşmak kadar iyi olduğunu ve tasarruf etmenin iyi hissettirdiğini söyleyen bir makale buldu.

Koşu ayakkabısı almayarak 100 dolar.

Daha fazla sebze yemek istedi, bu yüzden bir brokoli resmi bastırdı ve yapıştırdı. Brokoli neden tüm sebzelerin poster çocuğuydu? İyi bir ajanı falan olmalı, çünkü onu her yerde gördü. Büyük dev kafalar. Küçük zıplayan çiçekler. Kale, son birkaç yıldır parasının karşılığını alıyordu, ancak brokoli işine odaklandı ve markasını korudu. Bunun için iyi. Nina brokoli resmine daha güzel bir raptiye koydu ve kendisini destekleyici hissetti.

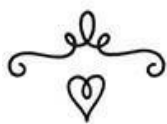
Quizzard'daki adamla çıkmak istiyordu.

Şarabını içti ve bunu düşündü. Bunun kendi başına bir hedef olduğunun farkına varmamıştı, ta ki o ana kadar, ki bu da ruh hali tahtalarının bir şeye iyi geldiğini kanıtladı, nefret edenler kahretsinsin. Sonra "Los Angeles'ın Doğu yakasındaki iyi ilk buluşma restoranları"nı aradı ve çıktısını aldı. Sonra onu çöpe attı ve bir yavru penguen resmi bastırdı. Sonra birinin elinde oturan bir bebek Rus cüce hamsterının resmini ekledi, çünkü bu onun "sıkmasına" neden oldu. Sonra, küçük memelilerin ve genel olarak yavru hayvanların fotoğraflarına bakarak dolu dolu bir yirmi dakika geçirdi, ardından kendisini ağlatan, savaştan köpeklerine dönen askerlerin videolarına sürüklendi. Sonra diğerlerini vampirleştirdiğini fark etti.

insanların duyguları ve bu onun kendisi hakkında kötü hissetmesine neden oldu ve aniden tüm ruh hali panosu onu ağılattı ve o da yatağı gitti.

Zaten tek başına bir akşamı zar zor atlatabilecekken neden o adamla çıkmak istiyordu? Bir erkek arkadaş, ihtiyacı olan son şeydi. Terapi ihtiyacı olan şeydi. Terapi ve belki bir Boston teriyeri. Ya da bir Fransız buldozer. Çirkin ama sevimli köpeklerden biri.

Yarın daha iyi olurdu. En azından yarın farklı olurdu.

Today is the day

DATE *Saturday May 11th*

M T W Th F S Su

SCHEDULE

7>8
8>9
9>10
10>11 *work*
11>12
12>13
13>14
14>15
15>16
16>17
17>18
18>19 *anth's night*
19>20
20>21 *movie*

TO DO LIST

☐ *Broccoli*
☐ *Fruit*
☐ *Kale*
☐ *nuts*
☐
☐
☐
☐
☐
☐
☐

GOALS

VEGGIES 🥕

NOTES

Don't forget tickets!

+ BREAKFAST

Smoothy

+ LUNCH

Unclear

+ DINNER

even less clear

+ WORKOUT

does a movie count?

Sekiz

*Nina'nın diğerk insanların içindeki hayvanları
gördüğü, ardından safariye çıktığı.*

Sonraki hafta olaysız geçti, ki bu Larchmont Bulvarı'nda normalde hakim olan yüksek enerji seviyesini hafife almaz. Üçüncü bir meyve suyu barı açıldı. Şapkacıda bere indirimi vardı. Rite Aid, sezonluk gösterisini tavşanlar ve civcivler olarak değiştirdi. Tam olarak hiç bitmeyen bir ışık ve hareket süvari alayı değildi, ama değişimdi.

Bununla birlikte, en yüksek nokta kesinlikle Cumartesi gecesi Knight's'ta Yazarın Akşamıydı. Yazarın geceleri, bir sürü sandalyeyi yerleştirmek anlamına geliyordu, bu da kitaplıkların taşınması ve sıcak beyaz şarap veya kraker ve terli peynir tabaklarıyla dolu plastik bardakların çıkarılması ve ardından yazarın imzalayabilmesi için yazarın kitaplarının birden fazla kopyasını satmaya hazır olması anlamına geliyordu. Zor değildi ve bazen yazarlar eğleneliydi ama bazen Nina'nın havasında değildi ve bu o akşamlardan biriydi.

Personelin şarabı içmemesinin bir faydası olmadı ama o gece Nina o kadar huysuzdu ki Liz ondan kendi kuralını çiğnemesini istedi. "Hap gibi davranıyorsun, Nina," dedi. "Bir şeyler iç ve rahatla. Bu kitap eğleneli, umarım yazar da eğlenelidir ve Ruanda'da bir çocuk asker değilsiniz, o yüzden kendinizi kontrol edin."

Liz haklıydı elbette. Elinde çeşitli karşılaştırmalar vardı: Çocuk asker dışında, Nina on ikinci yüzyılda Katolik bir şehit de değildi; Açlık Oyunları, İzci

Cadılar Bayramı jambon kostümü ve ilki adadan ayrıldı. Liz'le tetikte olmak zorundaydın; sana herhangi bir sayıda gönderme yapabilirdi ve onlar için hazır olman gerekiyordu.

Nina kendini toplamaya çalıştı. Bütün hafta sinirliydi. Ya regl dönemi yaklaşıyordu ya da beyninde bir tümör vardı ve o anda tümör daha çekici geldi, bu da muhtemelen onun regl olduğu anlamına geliyordu. "Tamam sen haklısın. Yine kitap nedir?"

Liz bunu burada söyledi. "*İçindeki Hayvanı Serbest Bırak* Theodore Edwards tarafından." "Teddy Edwards mı? İçindeki hayvan muhtemelen doldurulmuş bir ayı mı?"

Liz çalışanına baktı ve gözlerini kıstı. "Bir içki, Nina." Theodore Edwards'ın en az sevimli görünen Teddy olduğu ortaya çıktı.

Nina'nın şimdiye kadar gördüğü: uzun ve köşeli, küçük bir keçi sakalı ve gerçek bir çift

uzun saplı pince-nez. Bir saniye, bu onları uzunlamasına yapabilir - bir dakika, evet, kulplu olanlardır. Her neyse, onda bir çift sakal ve daha önce bahsedilen küçük sakal vardı ve genel etki, kafanı ısırıp çenesini bir mendille silmeden önce sana yakından bakan, oldukça etkilenmiş bir peygamberdevesiydi. Sen onun hakkında böyle hissetmemiş olabilirsin ama Nina'nın para harcamamasını telafi edecek zengin bir hayal gücü vardı.

Kalabalık içeri süzölmeye başladığında, Nina onların çoğunlukla yaşlı kadınlar olduğunu fark etti ve daha yaşlı derken ellili ve yukarısını kastetmişti. Farkında olmadan ya da olmayarak bir sonraki kişi kadar önyargılıydı ve bunun sakın bir akşam olacağı varsayımında bulundu. Etrafına bakınıp Liz'i aradı, onun bir müşteriyle dalgın bir şekilde konuştuğunu gördü ve ikinci bir kadeh şarap içti. Nina ürperdi, çünkü gerçekten çışsız ve sıcaktı, bardağı çöpe attı ve kendini tepsinin geri kalanıyla birlikte dolaşmakla meşgul etti. Herkes kendine yardım etti ve atmosfer ısındı. İnsanlar birbirini tanıyor gibiydi. Bir sürü sarılma ve göz büyütme vardı.

Liz saatine baktı, sonra Theodore Edwards'ın bir tabureye tünemiş antenlerini temizlediği odanın önüne çıktı.

Gerçekten değil, sadece şaka. Antenleri zaten temizdi. Nina kendini kıkırdamak isterken buldu ve bir kadeh şarapla yetinmesi gerektiğini fark etti.

Liz, "Kitabı Theodore Edwards'ı takdim etmek benim için bir zevktir. *İçindeki Hayvanı Serbest Bırak* vur *New York Times* bu hafta en çok satanlar listesi." Herkes alkışladı ve Nina kitaba daha yakından baktı. Kurgusal olmayan, kendi kendine yardım türü bir şey gibi görünüyordu. Onu yere koydu ve yapması gerektiği gibi dikkatini verdi.

Theodore boğazını temizledi. Sesi şaşırtıcı derecede derin ve çekiciydi ve onu peygamber devesinden çok peygamber devesi gibi giyinmiş bir ayıya ya da başka bir şeye benzetiyordu.

"Hoş geldiniz hayvan dostlarım" dedi. "İçinize bakmaya ve gizli hayvanınızı dışarı çıkıp özgür olmaya teşvik etmeye hazır bu kadar çok kişiyi burada görmek ne büyük bir zevk."

Nina boş yere çöp tepsisi koymalı mıydı diye düşündü.

Teddy sunumunu hızlandırdı. "Uygarlık çoğumuzu ezdi ve doğal dünyadaki yerimizden uzaklaştırdı. Yaşamın büyük varlık zincirinin bir parçası olan, yırtıcılardan korkan, avımıza aç, hemcinslerimize şehvet düşkünü memeliler olduğumuzu hatırlamak bile zor."

Nina, Liz'e baktı. Kaşları hafifçe çatılmıştı ve Nina, tıpkı kendisi gibi, açıklamayı okumak için kitabın nüshasına baktığını gördü. Theodore devam etti.

"Umduğum gibi, insanlar hem kitabı hem de içlerindeki canavarları kucaklıyorlar ve ülkenin dört bir yanında, benim onlara verdiğim adla, vahşi yanlarıyla yeniden tanışmak için insan-hayvan sürüleri türedi."

Aman Tanrım. Nina'nın içinde bu konuda kötü bir his vardı.

"Birbirimizi düzgün bir şekilde selamlamak için biraz zaman ayıralım, olur mu?" Ve bununla birlikte, başka bir uyarıda bulunmadan, başını geriye attı ve bir aslan gibi kükredi. Liz ve Nina donup kaldılar, tüm oda homurdanmalar, kükremeler ve etkileyici bir şekilde inandırıcı balina şarkılarıyla dolunca ağızları açık kaldı.

Nina çılgınca en yakındakine karşı geri adım atan Liz'e baktı.

kitaplık. Nina ile göz göze geldi ve ağzını açtı. *Kurtar beni*, ama genç kadının yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Theodore kükremeyi bıraktı ve elini kulağına götürerek okuyucularını (Deli Tapınağı'ndaki istekli yardımcıları) daha yüksek sesle bağırmaya teşvik etti. Onlar uydular. Nina kulaklarını kapattı ve kontrolsüz bir şekilde kıkırdamaya başladı. İnsanlar sokakta duruyorlardı; kapının dışında bir kalabalık oluşuyordu. Daha fazla sandalye koymamış olması üzücü.

Ve sonra, “İnsanlar! Hadi zıplayalım!” Theodore taburesinden fırladı ve etrafta dolaşmaya başladı ve ahşap katlanır sandalyelerin yankılanan sesiyle seyirciler de onu takip etti.

Oradan oldukça yokuş aşağı oldu.

• • •

Hayvanlar gittikten sonra sandalyeler katlanmış ve arka odaya dönmüştü ve Liz dört Tylenol almış, Nina'nın gitmesine izin verilmişti.

"Cumartesi gecesi," dedi Nina'ya. "Ben kalp krizi geçirmeden koşmalısın ve bütün geceyi acil serviste harcamak zorundasın."

"Gerçekten yapabileceğini düşünüyor musun?" Nina duraksadı. Liz yaşlı değildi ama biraz zorlayıcı bir Yazar Akşamı olmuştu.

"Şüpheliyim. Koş, küçük köpek." Ellerini salladı. “Genç yetişkin bölümünde birinin peynirleri çiğneyerek halıya sürdüğünü görüyorum ve tırnaklarımla kazmak rahatlatıcı olacak. Sen git.” Nina bunun için ara verdi.

Cumartesi geceleri Nina'nın bir ritüeli vardı: Eve gitti, Phil'i besledi, duş aldı, giyindi ve bulabildiği bakirelerin boynuna dişlerini geçirmek için gecenin karanlığına doğru yola çıktı. Açıkçası, bu doğru değil: Dışarıda bakire yok

Los Angeles'ta Cumartesi gecesi. Hayır, Nina kamerasını alır ve fotoğraf çekmeye giderdi.

Nina'nın annesiyle ilgili ilk birkaç hatırasından biri, Candice'in ona fotoğrafını çekmeye değer bir anı tanımayı öğrettiği zamandı. Kalabalık bir yerde yan yana oturmuşlardı ve Candice etraflarındaki insanların modellerinde ara sıra ortaya çıkan görüntülere dikkat çekmişti. Hoş bir anıydı ve Candice savaş bölgelerinin, aç çocukların veya zehirli kimyasallarla kaplı madencilerin fotoğraflarını çekme eğiliminde olsa da, Nina memleketinin fotoğraflarını çekmeyi tercih etti. Los Angeles, sarhoş edici isyanlar ve kırmızı halı karışımıyla ünlüydü ama gördüğü şehir çok farklıydı.

Unutmayın, Los Angeles doğal olmayan bir vahadır. Pasifik Okyanusu'na doğru doğudan batıya hafifçe eğimli uzun bir dağ vadisinin çöl zemininde ve içinde inşa edilmiştir. Kızılderili kabileleri vadiye yedi bin yıl önce yerleşti ve İspanyollar ortaya çıkıp her şeyi mahvedene kadar görece barış içinde yaşadılar. Sonunda, Doğu Sahili'nde filmle ilgili her şeyde tekel sahibi olan ve bunu sürdürmek için birkaç ayağını kırmaya karşı olmayan Thomas "Grabby" Edison tarafından yönlendirilen film endüstrisi geldi. Film işi gerçekten tuttu. Eski çekimlerde sarsıntılı karıncalar gibi hareket eden o insanlar stüdyolar, evler ve daha büyük evler ve ardından yüzme havuzları inşa ettiler ve siz farkına bile varmadan... Kardashians.

Bu, yüzyılı aşkın bir gelişimin bariz bir basitleştirilmesi ve sıkıştırılmasıdır, ancak asıl mesele şu ki, insanlar temelde geldiler ve güzel ama biraz şaşırmış bir doğal dünyanın tepesine bir asfalt ve çöp halısı döşediler. İşaret edemeyecek kadar kibar olan doğa, işini yapmaya devam etti ve bizim onu büyük ölçüde görmezden geldiğimiz gibi bizi de görmezden geldi. Ama yine de, olduğu gibi deneyimli eski sanatçı gibi çalışıyor.

Örneğin, ilkbaharda Griffith Park'a doğru yürüyüş yapın ve birdenbire kendinizi, günlerini geride bırakan ve yemek sonrası bir brendi ya da kuşların keyif aldığı her neyse onu içerken gevezelik eden dört squillion kuştan ayrı bulacaksınız. Çiy ile dolu bir düğün çiçeği mi? Balla doldurulmuş yarım meşe palamudu? Bir Coors Light kutusunun buruşuk kenarından yağmur suyu yudumluyor olmaları daha olasıdır.

ama her ne ise, dünyalarını sallıyor,       tüylü küçük k   larını söylüyorlar. Bazen, çok hareketsiz oturuyorsa, Nina bir rakun, bir  akal veya bir tav an görürdü, hepsi de onu fark ettiklerinde donup kalmamaya çalışırdı, sonra Homer Simpson'ın  ite geri kayması gibi eriyip giderdi.

Işık azaldıkça, palmiye ağaçları ve uzaktaki binalar inanılmaz derecede pembe bir zemin üzerinde siyah sil etlere d n  ecekti. Kaliforniya'da gün batımları çok güzeldir, gökyüzünün peygamber çiçeği mavisi, ışık bir genç kızın pastel oje paletine dönüşürken seyrelir. Big Bold Daytime LA'ya, k r edici güneşe,  ortlu ve tekerlekli patenli kızlara, trafi e tüm dünya a ınadır. Nighttime Glamorous LA'yı da biliyorlar, ba ır  ları ve fla larıyla paparazzileri, göğüs dekolterileri ve topuklarıyla yıldız adaylarını da biliyorlar. Ancak Los Angeles'ı uyanıp yatağa girerken yalnızca Angelenos görebiliyor ve birçok güzel kadın gibi o da en iyi makyajsız görünüyor.

O ak am Nina, jakarandaların her zamanki ba  döndürücü etkisini sergilediğini görebiliyordu: Her Mayıs ayında, jakaranda ağaçları beklenmedik bir şekilde rengarenk bir gösteriyle  i ek açardı. Derin mordan soluk menek e rengine kadar, önceden belirlenmiş bir programa göre birlikte  i ek açarlar, böylece bir gece Angelenos Kansas'ta yatar ve Oz'da uyanır.  ehrin her yerinde yüzlercesi var ama  i ek a ana kadar tamamen dikkat çekici değiller. Filmlerdeki düzinelerce dönüşüm sahnesi gibi *Benim Adil Leydimile Kötü Kızlar*, jakarandalar, aniden makyaj yapan ve herkesin kafasını çevirmek için muzaffer bir şekilde ortaya çıkan, daha önce sade olan kızdır. Uzun s rmezler ama oradayken insanlar daha çok g l ms r. Daha çok flört ediyorlar. Baharı adımlarında, yazı i   ama ırlarında hissederler.

Nina kamerasının arkasına saklandı ve insanların bir su birikintisinin etrafında toplanmış herhangi bir sürü gibi gözlerinin ucuyla birbirlerine bakarak, fark edip görerek ve görmezden gelerek sokakta tek ba larına dola masını izledi. Görmekten, fotoğraf çekmekten ve görünmez olmaktan hiç bu kadar memnun olmamıştı. Bayku ların da aynı şekilde hissedebilece ini düşündü ama başını 270 derece  eviremiyordu ki bu tam bir serseriydi.

Her neyse, ışık söndüğünde, bu mutlu huzur ve amaç duygusunu sinemaya götürür, orada üzerine iyice tereyağlı patlamış mısır serper ve ardından tüm filmi dişlerinin arasından seçerek geçirirdi.

ArcLight bir Hollywood kurumuydu, harika koltukları ve harika sesi olan bir sinema salonu ve ayrıca her zamanki sağlıklı sağlıksız film atıştırmalıkları yelpazesi. Cumartesi geceleri her zaman kalabalık olmasına rağmen Nina sinemaya tek başına gitmeyi severdi.

Anlaşılan Fate'i çeken Polly değil, Nina'ydı, çünkü sinema salonunun lobisine girerken gördüğü ilk kişi You're a Quizzard, Harry'deki adamdı.

Hayır, dedi kendi kendine. Onu görmezden gel. Ama sonra yukarı baktı ve onu gördü ve gülümsedi. Onun haberi olmadan onu görmüş, tanıdığı biri olduğunu düşünmüş, gülümsemiş ve sonra onun olduğunu fark etmişti. *öyleydi* tanıdığı biri, o her şeyi bilen ve aslında onun bir arkadaşı olmayan o sınavcı kızdı, ama o zamana kadar çok geçti çünkü ona gülümsüyordu. Kararsız ama kesinlikle gülümsüyor.

Kahretsin, diye düşündü Tom. O gerçekten çok güzel. Kahretsin, diye düşündü Nina. O muhteşem.

Saçmalık, diye düşündü Quizzard'dan bir film izlemek için Tom'la buluşmak üzere lobiye giren Lisa ve Tom ile Nina'nın altı metre öteden gergin bir şekilde birbirlerine gülümsediklerini hemen gördü. Gitmek! kendi kendine, daha doğrusu Tom'a, git onunla konuş, diye düşündü. Ama o hareket etmiyordu, kız da hareket etmiyordu ve bu yüzden Lisa meseleyi kendi halletmesi gerektiğine karar verdi.

"Merhaba Tom!" diye seslendi, elini kaldırdı.

Tanrıya şükür, diye düşündü Tom, ama kendine de biraz kızmıştı. Neden gidip merhaba demedi, yeni bir arkadaş edinmedi? Bu neydi, anaokulu mu?

Ah, diye düşündü Nina, takımındaki o kızla çıkıyor (hepimizin bildiği gibi bu, takım uyumu için intihardır) ve hepsi bu. hiç olduğundan değilOOrası

ilk etapta tabii ki... Ve sonra Quizzard'daki kızın yüzünde kocaman, geniş bir gülümsemeyle kendisine doğru yürüdüğünü fark etti. Arkasında Tom, Lisa'nın ani ok hareketiyle yörüngesinde sallanıyordu. Ayakkabıları cilalı beton zeminde gıcırıyordu.

"Merhaba, seni tanıyorum, değil mi?"

Nina tam bir yetişkindi, birçok yönden yetenekli ve yetkindi ama bu basit selamlama onun kızarmasına ve telaşlanmasına neden oldu. "Ee... şey..."

"Bilgi yarışmasından, değil mi?" dedi Lisa elini uzatarak. "Ben Lisa'yım. Bizim takımımız geçen hafta sizin takımınızı yendi."

Nina elini sallayarak başını salladı. "Evet ben hatırlıyorum. Ben Nina'yım. Durdu. "1 Ocak."

"Üzgünüm?" Lisa, Tom'un geldiğinden emin olmak için omzunun üzerinden hızlıca bir göz attı. O değildi. Kaşlarını çatıp ona baktı ve hareket etmeye başladı.

"Yarış atları. ilk Ocak. İşte böyle kazandın." "Yarış atlarıyla mı?"

"Evet. Yarış atlarıyla ilgili bir soruyla kazandın." Nina bu konuşmanın bitmesi için biraz çaresiz hissetmeye başlıyordu. Yakışıklı adam yaklaşıyordu; çok geçti.

"Doğru," dedi Lisa, Nina'ya sanki ikisi birbirlerini EVS için tanıyormuş gibi gülümseyerek. Sonra Tom onlara katıldı ve Lisa, gerçekte olduğu manipülatif deha olarak kendini gösterdi. Ah, hey, Tom, bu Nina. Onu Quiz League'den hatırlıyor musun?

"Elbette." Tom'un kendini toparlamak için fazladan on beş saniyesi vardı ve hoşça vakit geçirip uzaklaşabileceğini hissetti. "Ben Tom. Ne demek istediğimi anlıyorsan, seninle düzgün bir şekilde tanıştığımıza memnun oldum.

Nina, sistemlerinin yeniden devreye girdiğini hissederek onun elini sıktı. "Duygu karşılıklı." *(Hayır, Nina! O da neydi? Neden ağzından bu aptalca sözler çıkıyor? Sırada ne var, sakız mükemmel olur mu?)*

Lisa, "İşte en tuhaf şey," dedi. "Sonuçta filmi göremiyorum, o yüzden al, biletimi al ve birlikte gidebilirsin." Biletini Nina'nın eline tutuşturdu ve geri geri gitmeye başladı.

"Hayır," diye bağırdı Tom.*(Harika, Tom, çekici ses. Umarım şarkı söylemeye karşı gizli bir fetişi vardır.)*"Neden? Bana on dakika kadar önce sabırsızlıkla beklediğini söyleyen bir mesaj attın.

"Ani bir baş ağrım var," dedi Lisa.

"Çantamda Advil var," dedi Nina da normalden biraz daha yüksek bir sesle.

"İbuprofen alamıyorum. Üzgünüm, midemi bulandırıyor." Lisa özür diler gibi görünüyordu ama yine de şüphe götürmez bir şekilde geri çekiliyordu.

"Bende de Tylenol var," dedi Nina, karıştırmaya başlayarak. "Asetaminofen de alamam. Ölümcül alerjik."

"Tylenole alerjin mi var?" diye sordu Tom, arkadaş oldukları yaklaşık yirmi yıl içinde bundan söz edip etmediğini hatırlamaya çalışarak.

"Evet, korkunç. Oracıkta düşüp öleceğim." Lisa omuz silkti, Nina bunun ani ölüme oldukça gelişigüzel bir gönderme olduğunu düşündü.

"Belki kafeine ihtiyacın vardır?" Tom'u önerdi. "Ya da yiyecek bir şeyler?"

"Ya da yağmur kontrolü alabilir misin?" diye önerdi Nina, şimdi destek için Tom'a bakıyordu. Birlikte bir film izlemek istemediler, değil mi?

Lisa film tahtasının üzerindeki saate baktı. "Çok geç! Film üç dakika sonra başlıyor. Koş."

"Yağmurun böyle kontrol ettiğini sanmıyorum..."

"Gitmeliyim," dedi Lisa, başını tutarak. "Bilincini kaybetmeye başlıyor. En kısa zamanda karanlık bir odaya ve bir buz torbasına gitmeliyim. Görüşürüz beyler." Sonra döndü ve esasen kaçtı. Açıkçası koşmak değil, çünkü bu tuhaf olurdu, ama kesinlikle hızlı yürümek.

Tom ve Nina onun arkasından baktılar. Sonra Nina cebindeki bilete baktı.

el.*Mars'taki Uzay Örümcekleri*? Kaşlarını kaldırdı ve Tom'un onu izlediğini görmek için yukarı baktı.

"Bilim kurgu aksiyon filmi hayranı değil misin?" dedi, sesinde şaşırmadığını gösteren bir tonla. Tahtaya baktı. "Göreceğine bahse girerim*Bayan Eglantine Bekliyor*, değil mi? Korselerin dövüş koreografisinden daha sıkı olduğu filmlerden biri."

Nina kaşlarını çattı. Haklıydı ama kabul etmeyecekti. "Hayır, aslında, bunun için buradayım.*Kanlı Ölümciül Kan Ölümü III: Kan Yükseliyor*."

"Gerçekten mi?" Sözcüğe şaşırmış gibi başlamıştı ama sonunda alaycıydı.

"Evet." Popsicle soğukkanlılığıyla ona baktı, ama aniden bu yöne gitmemiş olmayı ve sadece patlamış mısır almayı teklif etmiş olmayı diledi. O gerçekten çekiciydi ve şimdi onun öyle olduğunu düşünüyordu... Onun ne düşündüğünü bilmiyordu. Yüz ifadesi okunamazdı, zaten insanları okumakta o kadar da iyi değildi. Yaklaşmakta olan paniğin tanıdık belirtilerini hissetmeye başladı. Eller karıncalanıyor. Hafif mide bulantısı

Tom, hakkında Nina'ya inanmadığını düşünüyordu.*Kanlı Ölüm III*, ama onunla film izlemek istemediği açıktı. Onunla çekişmeyi bırakmak istiyordu ama bunu nasıl yapacağından emin değildi. Bir şey önermek için ağzını açtı ve sonra aniden bileti ona geri fırlattı ve dönüp dışarı çıktı.

Gidişini izledi, ilk kez ondan gerçekten etkilendiğini ve görünüşe göre ondan o kadar nefret ettiğini fark etti ki, tüm sosyal gelenekleri bozmaya ve tek kelime etmeden çekip gitmeye razıydı.

Vine Sokağı'na doğru yürürken Nina, Lisa'nın yaptığıının aynısını yaptığını fark etti ve biraz histerik bir şekilde kıkırdadı. O başlıyordu

sakin ol ama avuçları h   karıncalanıyordu. Bir planlayıcı kullanmaya ve bir program tutmaya başladığında ve temelde hayatının her yönünü kontrol etmeye çalıştığında, son birkaç yılda kaygısı düzelmişti, ancak her zaman uyuyan bir kedi gibi omurgasının dibinde kıvrılmıştı. Normal yoldan herhangi bir adım, standarttan herhangi bir sapma ve kuyruğunu kırbaçlamaya başladı.

Birden ağlamak istedi. Çok iyi gidiyordu, ama açıkça spontane olabilecek insanlardan biri değildi ve bunda bir sorun olmayacaktı. Hayatında karmaşıklık istemiyordu ve iş ve yeni tuhaf aile olayıyla birlikte kesinlikle bir erkek arkadaş için yeri yoktu.

Saklanmaya geri dönme zamanı.

today is the day

DATE Monday May 13th

M T W Th F S Su

SCHEDULE

7>8
8>9
9>10
10>11 work
11>12
12>13
13>14
14>15
15>16
16>17
17>18
18>19 elementary book club
19>20
20>21

TO DO LIST

☐ get snacks
☐ ICE CREAM
☐ pick next book
☐
☐
☐
☐
☐
☐

GOALS

Stay Calm

NOTES

Herbs for anxiety?

Get a 2nd cat?

+ BREAKFAST

Smoothy

+ LUNCH

sandwich

+ DINNER

goldfish?

+ WORKOUT

Dokuz

.....

*Nina'nın iyi niyetli ama bilgisiz çocuklar
tarafından okula gittiği yer.*

Ne yaptın?"

"Sadece döndüm ve uzaklaştım."

Polly ona baktı. "Ama bekle, bu adamdan hoşlandığını sanıyordum. Ya da daha doğrusu, sevimli olduğunu düşündüm ve bu nedenle, onu bir kez tanıdığınızda ondan hoşlanabilirsiniz. vardıolasılıkbeğenmekten."

Nina başını salladı. Ertesi pazartesi, henüz dükkânda hiç müşteri yoktu ve Polly bir kez olsun vaktinde gelmişti.

Polly devam etti, "Ama onunla konuşma fırsatın varken çekip gittin."

"Sağ."

Polly gözlerini kıstı. "Yani bununla mücadele ediyorum. Bana bunu anlat.

Nina içini çekti. "Sinemaya yalnız gittim. Onu orada gördüm. Trivia ekibindeki bir kızın dahil olduğu garip koşullar, birdenbire ikimizin aynı filme bilet almasına neden oldu, sonra ben çıldırdım ve uzaklaştım.

Tek kelime

etmeden mi?

"Sessizce, evet."

"Acıklı bir mazeret bile yok mu? 'Başım ağrıyor' yok mu?"

Nina omuz silkti. "Diğer kız beni o kıza yendi ve ben çıldırıyordum.

Unutma?"

Polly başını salladı. Senin hiç biriyle yatmış olman benim için inanılmaz. "Benim için de harika."

"En son ne zamandı?" "Bunun hakkında konuşmuyoruz."

"Biz. Bizi duyabiliyorum."

"HAYIR." Nina rafa kaldırılması gereken bazı kitapları falan almak için stok alanına doğru yürüdü. Herhangi bir şey.

"Pekala," dedi Polly'nin sesi arkasından, "eğer seni teselli edecekse, harika bir yürüyüş manzarası var. Uzaklaşmak poponun harika görünmesini sağlıyor."

"Bunu bilmek güzel," diye seslendi Nina. "Çekici erkekleri her zaman arkamda tuttuğumdan emin olacağım." Durdu. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Maalesef," dedi Polly, "istiyorum."

• • •

Günün sonunda Nina ilkokul kitap kulübü için pufları hazırlamaya başladı. Bütün gün kendini sinirli ve üzgün hissediyordu ama küçük kızların cömertçe başvurmasının dikkatini tamamen dağıtacağını biliyordu.

Pekala, delikanlı, dedi Liz, eski Dodgers beysbol şapkasını başına geçirerek. "Bu önemli bir maç ve ben o kadar uzaklardayım ki ufukta bir noktayım."

Nina ona kaşlarını çattı. "Hala önümdesin."

Liz, "Yine de kalbim zaten stadyumda, elinde sosisli sandviç, çenesinde ketçap" diye yanıtladı.

"Kalbin çenesi var mı?"

"Bazılarının birkaç tane var. Bununla birlikte, ben ince ve kıvrakım, bu yüzden benimki sadece

biri.” Ve bu saçmalık sona erdikten sonra, Liz şapkasının kenarına dokundu ve dükkândan ayrıldı. Nina bir an arkasından baktı ve başını salladı. Dürüst olmak gerekirse, o kadın bir deliydi.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Nina başını kaldırıp kitap kulübü hanımlarından biri olan Annabel'i görmek için onlara baktı. Annabel on yaşındaydı, derin inançları ve sarsılmaz şüpheleri olan ciddi bir çocuktü.

"Elbette," dedi Nina. "Ofisten fazladan pufları alabilir misin?"

Nina normal sandalyeleri kullanmaya başlamıştı ama herkes sessiz ve içine kapanıktı. Fasulye torbaları çok daha iyi çalıştı. Annabel onların nerede tutulduğunu biliyordu; bu, katıldığı ilk kitap kulübüydü ama o, ustalaşmaya yönelik çocuklardan biriydi. Nasıl yaptığını bilmek istedi, sonra kendisi yapmak istedi.

Logan geldi. Annabel'den farklı bir okula gitmesine rağmen Logan da on yaşındaydı. Birbirlerine baktılar ve önce Logan gülümsedi. Annabel de gülümseyerek merhaba dedi. Logan onu ofise kadar takip etti ve ikisi de hiçbir şey söylemeden son puflarla geri döndüler. Nina, on yaşındaki çocukların ne kadar kararsız ve utangaç olduklarına genellikle şaşıırırdı. Kendisi de böyleydi ama diğer tüm kızlar onun hissettiğinden çok daha özgüvenli görünüyorlardı. Birbirlerini coşkuyla selamlar, teneffüslerde birlikte oynar, hararetle tartışır ve sarılırlardı. Onlara her zaman hayret etmiş ve annesinin kendisi için bir tür eğitim başvurusunda bulunup bulunmadığını merak etmişti, çok meşgul olduğu için bunu yapmayı unutmuştu. Diğer insanların anneleri onları açıkça daha iyi donatmıştı. Sonra böyle hissettiği için kendini suçlu hissedecek ve kitaplarına, TV programlarına ve yalnızlığına daha da çekilecekti.

Kapı hızla açıldı ve gevezelik ve kıkırdamalar içinde Nora ve Una içeri girdiler. Aynı yaşıydılar ve birbirlerini anaokulundan beri tanıyorlardı. Hemen arkalarında başka bir çift arkadaş olan Asha ve Ruby-Fern vardı. Hepsi, tamamen güçlendirilmiş kaprisli dokunuşlarla, kurallara uygun kız gücü takımları giymişlerdi: gökkuşakları, sahte kürkler, parıltılar, tek boynuzlu atlar, Ruth Bader Ginsburg veya Amelia Earhart'ın resimleri, çörek veya tembel hayvan veya tilki emaye iğneler. Kontrol et, kontrol et,

kontrol etmek. Bu çağ, bireyciliğin son çağıydı; zaten birbirleri gibi giyiniyorlardı, ama genellikle bir şey gördükleri ve onu sevdikleri için. Simgeler veya kumaşlar ülkedeki her sınıfta bir esinti gibi esti ve ebeveynler, Target'a basit bir yolculukla yerine getirebilecekleri bir istek almaktan mutlu olarak dışarı çıktı ve her birini satın aldı.*Kızlar Dünyayı Yönetiyor*T-shirt yapabilirler.

Nina, hormonlar harekete geçip kapıları tekmelediğinde bunun ne kadar işe yarayacağını merak etti; ortaokullu kızlarla ilgili kendi gözlemi, onların sürüden ayrılmamak ve çevrimiçi olarak içleri boşaltılmamak için aynı şekilde giyinmeleri idi; bu, "Aman Tanrım, bu tembel hayvan çok tatlı!" Saatine baktı; başlama zamanıydı. Ön kapıyı kilitledi - kitap kulübünde dolaşan müşteriler kadar dikkat dağıtan başka bir şey yoktu - ve çocukluğun harcı olan Japon balığı krakerleri ve şişelenmiş su almak için ofise gitti.

"Kim başlamak ister?" ne zaman döndüğünü sordu ve kendi pufunun üzerine oturdu. O ay kitap *Gizemli Benedict Topluluğu*, favorilerinden biri. Okudukları kitapları seçmesi gerektiğini düşünürsek, bu hiç de şaşırtıcı değildi.

Nora elini kaldırdı. Nora, düşüncelerini paylaşmaktan asla çekinmeyen, son derece yaratıcı bir küçük kızdı. Genellikle keskin ve anlayışlı oldukları için kimse aldırış etmezdi ve bu grupta çocuklar açıkça onun lider olduğuna karar vermişlerdi.

"Bu kitabı sevdim ama beni gerçekten hayal kırıklığına uğrattı. Neden bir şeyleri çözmek zorunda olanlar hep çocuklar oluyor?"

Lütfen açıklığa kavuşturun, diye rica etti Nina.

Nora başını iki yana salladı. "Eh, gerçek hayatta çocuklar kendi başlarına pek bir şey yapamazlar, değil mi?" Akranlarına baktı, hepsi de başını salladı. "Ebeveynler sizi bir yere götürür; öğretmenler ve bebek bakıcıları falan var. Ama kitaplarda, küçük çocuklar hep bir şeyler yapıyor. Bu sefer garip testler yapıyorlar ve gizli bir topluluğa katılıp dünyayı kurtarıyorlar."

Logan, "Anne babaları yok," dedi. "Uygun olanlar değil. çocukların hiçbiri

kitaplarda yapar. Parmaklarıyla saydı. "Genellikle ölü ya da kötü ya da dikkatleri dağılmış ve meşguller."

"Junie B. Jones'un ebeveynleri var. Ramona Quimby'nin ailesi var," dedi Nina. "Evet," diye yanıtladı Logan, "ama bu çocuklar normal şeyler yapıyor. Hakkında konuşuyorum

çocuklar harika şeyler yaptığında. Dokuz ya da on yaşındaki çocukların asla yapamayacağı şeyler gerçekten yapmalısın.

"Bir yarasa üzerinde uçmak ve Kraliçe Luxa gibi farelerle savaşmak gibi.*Gregorkitabın.*" Ya da Meg gibi uzayda seyahat edin.*Zaman Kırıksıklığı*" Annabel açıkça bu konuda Logan'la anlaştı.

"Bu kitaba bağlı kalmaya çalışalım." Nina bazen sevdikleri tüm kitaplar hakkında saçma sapan konuşmalarına izin veriyordu çünkü bu sohbetten onlar kadar o da keyif alıyordu ama bu konuda biraz daha yetişkin olmaya çalışıyordu.

"Yine de Sticky'nin ailesi var." Asha elindeki kitabı salladı. "Sağ?" Logan başını salladı. "Öyle ama artık onu istemediklerini düşünüyor." "Hiç olmamasından daha kötü," dedi Annabel.

"Kesinlikle," dedi Ruby-Fern.

"Kate'in de bir babası var ama o bunu bilmiyor."

"Ya Bayan Perumal?" diye sordu Nina. "Reynie'nin annesi gibi değil mi?"

Aniden dükkânın ön kapısı çalındı ve elma püresi hepsini korkuttu. Kızlardan biri gerçekten ciyakladı.

Yerde oldukları yerden kapıyı göremiyorlardı ama Nina ayağa kalktı ve dışarıda duran bir adam gördü. Akşamın erken saatleri güneşi arkasındaydı, bu yüzden yüzünü tam olarak göremedi, ama dükkânın kapalı olduğunu bildirmek için yanlarına gitti. Ebeveynler yaklaşık bir saat daha çocukları almak için burada olmayacaktı, ama belki de onlardan biriydi.

değildi. Tom'du. Quizzard'dan. O Tom. Ne. .

Gerçek. Kahrolası.

"Bu senin bir arkadaşın mı?" diye sordu Ruby-Fern, bir iki adım geriden

o. Nina döndü ve tüm kitap grubunun onu kapıya kadar takip ettiğini, yeni bir şeye gagalarını sokmaya yönelik uyarlanabilir ihtiyaçları karşısında çaresizce çekildiklerini gördü.

Pek sayılmaz, diye yanıtladı Nina. Kapıya ulaştı ve neden orada olduğunu merak ederek Tom'a kaşlarını çatarak gülümsedi.

Tam olarak aynı şeyi merak eden Tom, kapı açılana kadar bekledi ve sonra sinema biletini kaldırdı. "Bu senin. Bölgedeydim, bu yüzden onu geri getireyim dedim."

"Ee," dedi Nina, "kapalıyız." *Evet, Nina, hadi sıra dışı biriyle bir konuşma başlatalım. Şık.*

Asha, "Sen Nina'nın erkek arkadaşı mısın?" dedi. Uzun boylu, açık gözlü, konuya sadık bir çocuktü.

Şimdi hepsi ona hevesle bakan altı kız tarafından biraz kafası karışan Tom, başını salladı.

"Sen aynı zamanda arkadaş olan bir çocuk musun?" Ruby-Fern, teknik bir ayrıntıyı gözden kaçırmamasına izin vermeyecekti.

"Şey..." dedi Tom.

Belki de erkek arkadaşı olmak istiyordur, diye önerdi Logan. "Ve Nina onun olmasını istemiyor mu?"

"Ya da belki de öyle olmasını istiyor ama ona henüz söylemedi." Tüm küçük kafalar, yaklaşık olarak çilek rengine olan Nina'ya bakmak için döndü.

"Bayanlar," dedi en sert sesiyle, "lütüfen kitap kulübü alanına dönün ve sessizce bekleyin. Bir dakika olmayacağım.

"Hayır, sorun değil," dedi Nora. Burada iyiyiz.

Nina onlara en iyi lazer ışını gözleriyle baktı ve hepsi geri çekildi.

Tom odağını kaybetmeye başlıyordu. "Her neyse... Bir ara başka bir filme gitmek istersin diye düşündüm." Bileti uzattı ve Nina aldı.

ondan "bir ara başka bir filme gitmesini" isteyip istemediğine karar vermeye çalışırken *Benimle*" ya da sadece bir gözlemde bulunuyordu: "Seni sinemada gördüm, *yalnız*, işte gelecekte kullanabileceğiniz bir bilet, *kendi başına*"

"Teşekkürler. Ama bu gerçekten arkadaşınızın bileti. O satın aldı.

Kafasını salladı. "Hayır, sana verdi, ben de yağmur kontrolü için teslim ettim." Aniden gülümsedi ve Nina ellerinin endişe ve çekicilik karışımıyla karıncalanmaya başladığını hissetti. Ona çok hitap etti. Çok uzun ve güçlüydü, tüm kemikleri ve kütlesi; bırakın başka bir şeyi, elini tutma görevini bile yerine getiremeyeceğini ona hissettirdi. Ve neden başka bir şey düşünüyordu?

Biraz daha tereddütle tekrar konuştu. "Biraz ani ayrıldın." Kızardı.

"Evet, bunun için üzgünüm. Ben, uh... ayrılmak zorunda kaldım."

"Biraz aniden mi?"

"Evet." Daha fazla açıklama yapmasına imkan yoktu; zaten yeterince kötüydü. "Her neyse... teşekkürler." O da ona gülümsedi ve kapıyı kapatmak için gitti. "Kitap kulübüme geri dönmeliyim." *Hiperventilasyona başlamadan ve bir torbaya nefes almam gerekmeden önce.*

Ah, hepsi senin çocukların değil mi? Gülümsemeye çalıştı. Şampuanının, balının ve limonlarının kokusunu alabiliyordu. Bu basit sosyal işlemle ilgili sorunları vardı; parlak saçları, minik elleri ve ayakları, onun çok küçük olması onu beceriksiz ve beceriksiz hissettiriyordu, sanki dişlerinin arasında bir saman balyası taşıyor ve "Siktir, hanımefendi, dişi ineği otlağa geri götürmem gerekiyor" gibi şeyler söylemesi gerekiyormuş gibi. Ona gülümsüyordu. *Kafanı oyunda tut, Tom.*

"Aynı yaşta altı çocuğa sahip olmak için çok çalışmam gerekir." Gözlerinin ela olduğunu gördü; irisinin etrafında daha koyu bir halka olan sıcak bir kahverengi. dikkat dağıtıcı.

"Modern bilim mi?" dedi. *Gerçekten Tom, doğurganlık tedavisinden mi bahsediyorsun? Sırada ne var, ona hangi marka tamponu tercih ettiğini mi soruyorsunuz?*

"Eminim." Orada durup birbirlerine gülümsüyorlardı, ikisi de çılgınca çabalıyordu.

söyleyecek bir şey düşünmek, onların hissettikleri kadar aptal ve kafası karışmış görünmelerine neden olmayacaktı.

"Görmek?" dedi Asha, kitaplığın arkasından. "Kesinlikle flört ediyorlar. Ablam bazen mesaj yazarken böyle görünüyor." Sesi neşeli geliyordu. "Genellikle annem telefonunu elinden almadan hemen önce."

Tom ve Nina baktılar; pencere pervazındaki bir sıra olgunlaşan avokado gibi altı küçük kafa kitaplığın üzerinden dikizliyordu. Tekrar eğildiler ve kıkırdamalar duyuldu.

Tom'a baktı ve omuz silkti. "Üzgünüm, yardım edemezler. Gitmek zorundayım."

Onayladı. "Evet, peki, neyse..."

"Evet..." dedi.

"Trivia'da görüşürüz mü?"

dedi. "Tabii" dedi.

"Hoşçakal o zaman" dedi.

"Güle güle, bilet için teşekkürler" dedi.

O da "Senindi. iade ediyordum."

"Biliyorum ama yine de" dedi.

"Anladım. Hoşçakal."

"Hoşçakal" dedi.

"Görüşürüz" dedi.

"Evet" dedi.

Kapıyı kapatıp çocuklara döndü. Tekrar ortaya çıkmışlardı ve yine kitaplığın tepesinden ona bakıyorlardı. İlk yorum yapan Nora oldu.

"Abla," dedi, "şakalaşman üzerinde çalışmalısın."

• • •

Annabel'in annesi Lili onu almaya geldiğinde stresli görünüyordu. Nina bu anneyi her zaman sevmiştii; üzerinde çalışmadan çekici, gelişigüzel giyimli, eğlenceli ve yumuşak. Ama bu akşam acelesi vardı. Saçları topuzundan dağınıktan hemen çözülecek bir şekilde çıkıyordu. Nina hepsini içine sokmak için can atıyordu ama ellerini kendine tutmayı başardı. Herkes senin kadar simetri ve kontrolden hoşlanmaz, diye hatırlattı kendi kendine.

"Bel, hadi bebeğim, acele etmeliyiz." Lili dev çantasında bir şeyler arıyordu.

"Neden?" diye sordu Annabel. Anne tavrı sergilemiyordu; sadece merak ediyordu.

"Çünkü eve gidip Tanty'nin düğününde yer işareti olarak kullanmak üzere o kırk bireysel tohum paketini bitirmem gerekiyor." Lili sonunda arabasının anahtarlarını çıkardı ve saatine baktı. "Ve tam anlamıyla yardımına ihtiyacım var ve senin bir saat kadar önce yatman gerekiyor, bu da benim çocuk işçiliği kullanmam ve aynı zamanda yeterli uykuyla ilgili çocuk işçiliği düzenlemelerini çiğnemem gerektiği anlamına geliyor."

Annabel ona kaşlarını çatı. "Kaliforniya'da uykuyla ilgili çocuk işçiliği düzenlemesi yok."

"Oh, eminim vardır," diye araya girdi armut koltukları toplayan Nina. "On dört yaşına kadar çalışamazsın."

Peki ya uyku kısmı?

Nina, Annabel'in başının üzerinden Lili'ye baktı. "Bence bu düzenlemeler eyaletten eyalete değişiyor."

Annabel, Nina'dan annesine döndü ve gözlerini kıstı. "Yardım etmek tam olarak neyi içerir?"

"Boyama yapmak, kurdele bağlamak, çıkartma yapmak, bir listeden bir şeyleri kontrol etmek..."

Ah, kulağa harika geliyor, dedi Nina kendine hakim olamayarak. Cidden, Lili az önce en sevdiği aktivitelerden dördünü sıralamıştı.

Annabel sıırıttı. "Peki o zaman, işte gidiyorsun. Nina size yardımcı olabilir ve

California kızmayacak."

Lili utanmış görünüyordu. "Bel, eminim Nina'nın bu akşam yapacak çok şeyi vardır."

Aslında hayır, dedi Nina. "Mahallede oturuyorsun değil mi? Yardım etmeyi umursamıyorum, tüm bu kurnaz ve düzenli şeyleri seviyorum.

"Siz yapıyorsunuz?" Lili neredeyse komik bir şekilde minnettar görünüyordu. "Bu benim oyunum değil. Kurnazlık kısmı tamam, ama birini veya bir şeyi unutacağımdan korkuyorum ve bu gerçekten önemli.

Nina güldü. "Pekala, eşyaların geri kalanını kaldırayım ve dükkânı kapatayım, on dakika içinde seninle ön tarafta buluşuruz?"

Lili, "Sen insan kılığına girmiş bir tanrıçasın," dedi.

Annabel kesin bir tavırla, "Yine de flört etmede pek iyi değil," dedi. Nina'ya baktı. "Annemin bir erkek arkadaşı var. Belki sana yardım edebilir.

Lili kızına hafif bir korkuyla baktı. "Dondurma almaya gidiyoruz. Biraz sonra görüşürüz."

Mağazadan çıkarlarken, Nina onların birkaç adım sonra duraklamalarını izledi ve Lili'nin kızına insanların özel hayatları hakkında yorum yapmamasını söylemesini dudak okumamaya çalıştı. İyi şanslar, diye düşündü.

On

.....

Nina'nın yardımcı olduğu.

Lili, Larchmont'a oldukça yakın bir yerde yaşıyordu ama yine de Los Angeles olduğu için araba kullanıyorlardı. Ayrıca, Lili'nin içeride taşıması gereken bakkaliye, sanat malzemeleri ve dev bir köpek maması çantası vardı, bu yüzden Nina'nın orada olması iyi oldu.

"Ah, senin bir köpeğin var!" dedi Nina heyecanla. Kedi Phil onaylamasa da bir köpeğe sahip olmayı çok isterdi. Lili'nin çok eski olduğu açıkça belli olan Labrador'unu selamlamak için çömelmekten kendini alamadı.

"Bu Frank," dedi Lili. "O utanmaz bir yemek fahişesi; tek bir mama için seninki."

Frank, Nina'nın gözlerinin içine baktı ve onu kendisiyle birlikte bir kasap dükkanına kaçmaya ikna etmeye çalıştı. Ona gülümsedi ve o ona homurdanan sesler çıkarana kadar kulaklarını ovuşturdu.

"Kahve?" diye sordu Lili, yiyecekleri yerleştirerek. Annabel, muhtemelen odasına girerek gözden kaybolmuştu. Annabel'den daha genç başka bir küçük kız ortaya çıktı.

Hayır, teşekkürler, diye yanıtladı Nina. "Benim için çok geç."

"Ölmek üzere olduğun için mi çok geç yoksa başka bir nedenden dolayı mı çok geç?" diye sordu küçük kız ilgiyle.

Annesi, "Bu Clare," dedi. "Onu görmezden gelmeye çalış."

"Evet," dedi Clare, Nina'ya bir melek gibi gülümseyerek, "deneyebilirsin."

“Kafein için çok geç demek istedim; beni uyanık tutacak.”

"Gerçekten mi? Annem sürekli içer. Ama o senden çok daha yaşlı, bu yüzden belki daha yorgundur. İnsanların vücutları yıpranır, bilirsiniz." Nina'ya parlak küçük bob'u ve büyük kahverengi gözleriyle Ramona Quimby'yi hatırlattı. Görünen filtre eksikliğinden bahsetmiyorum bile.

Lili içini çekti. “Ayrıştırma ya da başka bir şey üzerine bir biyoloji projesi yaptıklarını düşünüyorum; o şu anda tamamen ölümle ilgili.

"Biliyor muydun," dedi Clare, annesini görmezden gelerek, "şu anda kirpiklerinin üzerinde yaşayan ve kirpik özünü yiyen minik böceklerin olduğunu?"

Nina kaşlarını kaldırdı. Bu çocuk yanlış hedefi seçmişti. "Evet," dedi, "ve sadece kirpiklerinde değil; yetişkin yüzünün üzerinde herhangi bir zamanda yaşayan bin kadar akar vardır. Ayrıca, diye sordu Clare'e, tüm dünyanın mikroskobik bir kaka tabakasıyla kaplı olduğunu biliyor muydunuz?"

"Evet," dedi Clare, "ve tenyaların seksen fit uzunluğunda büyüyebileceğini biliyor muydunuz?"

"Evet ve insanların her gün bir litre sümük ürettiğini biliyor muydunuz?"

"Normal bir günde!" dedi Clare zevkle. "Peki jelibonların üzerindeki parlak kaplamanın böcek kakasından yapıldığını biliyor muydun?" Durdu. "Ya da eskidendi. Hala var mı bilmiyorum."

Nina başını salladı ama Lili bu konuşmayı bitirmişti. "Bu kadar yeter," dedi. Dürüst olmak gerekirse, iğrençsin Clare.

Değilim, dedi Clare. "Öğreniyorum." Nina'ya yaklaştı. "Sen kimsin?"

Ben Nina'yım. Kız kardeşinin kitap kulübü kurduğu kitapçıda çalışıyorum.

Clare bunu düşündü. "Daha küçük çocuklar için bir kitap kulübünüz var mı?"

"Kaç yaşındasın?"

"Altı."

"Hayır henüz değil. Büyüdüğünde birine katılabilirsin."

Clare, ablasının yaptığı gibi gözlerini Nina'ya dikti. "Eğer yapabilirsek

oku, gelebilmeliyiz.” "Sıkılmış olabilirsin."

Clare omuz silkti. "Bu riski almaya hazırım," dedi.

Lili yiyecekleri yerleştirmeyi bitirmişti. "Kurnazlık yapma zamanı," dedi ve oturma odasına giden yolu gösterdi. Clare onların peşinden gitti.

Lili omzunun üzerinden konuştu. "Garajda bir ofisim var ama aynı anda televizyon seyredabilmek için bu işleri burada yapıyorum. Bu iyi mi?"

Nina başını salladı ve Lili, her biri farklı olan bir sürü tohum paketi içeren bir sepet çıkardı. Hepsi çiçeklerle boyanmıştı ve yapraklara, taçyapraklara, sarmaşıklara ve ince dallara isimler işlenmişti. Muhteşemdiler.

"Bunları nereden buldun? Onlar harika." Nina onları elinde çevirdi.

Lily gülümsedi. "Onları ben yaptım. Ben bir illüstratörüm. Bu konuklar onaylandı, bu yüzden şimdi bu kurdele parçasını takmam gerekiyor*Burada*"—gösterdi—"ve ardından arka kapağa fazladan bir sızdırmazlık etiketi yapıştırın.*Burada* böylece paketler patlamaz. Tohumlar gerçekten çok küçük."

"Haşhaş tohumu gibi mi?"

"Tıpkı. Onlar California haşhaşları." "Sevimli."

"Ucuz." Lili sırttı. "Ama aynı zamanda sevimli." "Ben de yardımcı olabilir miyim?" diye sordu Clare.

"Yatmak için hazırlanıyor olman gerekiyordu." "Bu daha eğlenceli görünüyor."

Lili bir an küçük kızını düşündü, sonra gülümsedi. "Tabii, çıkartmaları yapabilirsin."

Çember oluşturup çalışmaya başladılar.

Nina, "Ee, kim evleniyor?" diye sordu.

"Teyzem," diye yanıtladı Clare, annesinin ağzı hâlâ açıkken.

"Sokakta tanıştığı bir adamla evleniyor."

Nina, başını sallayan Lili'ye baktı. "Kız kardeşim Rachel nişanlısıyla Grove'da tanışmış ama nedense Clare gerçeği işlemekten hoşlanıyor."

Belki de yazarsın, dedi Nina küçük kıza. "Yaşamak için bir şeyler uyduruyorlar."

"Gerçekten mi? Yalan değil mi?"

Nina başını salladı. "Hayır, buna kurgu denir."

"Ha." Clare düşünceli görünüyordu. "Her neyse, çok hoş ve uzun boylu olan Richard'la evleniyor."

"Hoş bir şekilde uzun mu demek istiyorsun, onun hoş ve uzun olması, yani gerçekten uzun olması mı, yoksa hoş ve aynı zamanda uzun olması mı?"

Clare ona baktı ve kaşlarını

çattı. "Boş ver," dedi Nina.

Clare yavaşça, "O çok uzun," dedi, "ve aynı zamanda hoş biri. Bir de köpeği var ve teyzemi her zaman güldürüyor, neredeyse annem kadar.

Nina sulu boya kalemleriyle boş bir tohum paketi üzerinde çalışan Lili'ye baktı. "Sen ve kardeşin yakın mısınız?"

"Süper yakın." Lili işine odaklanmıştı ama devam etti. O benim en iyi arkadaşım, bu yüzden kimseyi unutarak onun düğününü mahvetmek istemiyorum. Ve rastgele daha fazla insanı davet etmeye devam ediyor.

"Eh, bu kesinlikle işi daha da zorlaştırıyor."

Lili içini çekti ve paketi kurutması için salladı. "O çok arkadaşcanlısıdır. Dürüst olmak gerekirse, tamamen yabancılar gelirse mutlu olur; o kadar dikkat etmiyor. Bence ona kalsa kaçardı. İlk evlendiğinde büyük bir düğünü vardı." Başını çevirdi ve yere tükürüyormuş gibi yaptı, bu da Nina'nın zıplamasına neden oldu. "Üzgünüm, aile geleneği; ilk kocası bir ezikti. Her neyse, büyük düğünü vardı ve evlilik bir

felaket, sürdüğü beş haftanın her günü. Bu yüzden batıl inançları var. Bana bıraktı.

"Süslü bir düğün mü geçirdin?"

Kısa bir duraklama oldu, ardından Lili başını salladı.

"Oldukça süslü." Clare, "Babam öldü," dedi.

Ah, dedi Nina. "Üzgünüm, bilmiyordum."

"Sorun değil" dedi çocuk. "Artık önemli olduğunu düşünmüyorum."

"Her zaman önemli olacak tatlım ama uzun zaman oldu." Lili başını tablosundan kaldırmadı ama Nina onun sesinde dalgınlık duyabiliyordu.

"Benim sınıfımdaki Sam'in de babası yok." Clare açıkça bu konuyu takip ediyordu. Lili kızına kaşlarını kaldırdı. "Sam'in iki annesi var."

"Bethany'nin babası yok."

"O yapar; ailesi artık birlikte değil ama onun hala bir babası var. Tamamen farklı. Boşanmak birinin ölmesiyle aynı şey değil tatlım.

"Neden? Hâlâ yoklar." Nina, babası öldüğünde Clare'in çok genç olması gerektiğini ve onunla ilgili anılarının olmadığını fark etti. Lili'nin bu konuyu konuşmakta zorlanmadığını umuyordu. Kurdeleleriyle meşguldü.

"Tam olarak değil. Çok hoş olmasalar bile, hala ortalıktalar. Birisi bir kez öldü mü, o kadar. Hepsi gitti."

Clare bunu düşünürken bir duraklama oldu. Sonra, "Annemin artık yeni bir erkek arkadaşı var nasılsa. Edward. Richard'dan bile daha uzun ve hatta daha hoş. Bahçe için bana küçük bir ev getirdi. Görmek ister misin?"

"İşimiz bittiğinde, elbette." Nina, Clare'e sırttı. "İnsanların ne kadar uzun olduğuyla çok ilgileniyor gibisin." Nina konuyu değiştirmekten mutlu oldu.

Clare ona şaşkınlıkla baktı. "Elbette. Ben kırk üç inç boyundayım.

Sonra aniden ayağa kalkıp odadan çıktı. "Şimdi gidip bir kitap yazacağım" dedi. Hoşçakal Nina. Düğünde görüşürüz."

Bir gümbürtüyle, köpek Frank daha önce bulunduğu koltuktan atladı.

Uyuyan ve tembel tembel Clare'i takip etti. Belki de not verecekti.

• • •

Bir saat sonra işleri bitti. Lili, Nina'nın önerisini almış ve şunu söyleyen yarım düzine yapmıştı: *Favori Konuk*, kız kardeşi son dakikada birkaç misafir daha davet ederse ve sepetinde hala yirmi paket varsa diye.

"Düğün Cumartesi'ye bir hafta kaldı, bu yüzden hâlâ kişi eklemek için zamanı var ve ona güvenilemez." Lili elinde bir kadeh şarapla kanepeye yaslanmıştı. Nina'nın da bir tane vardı ve kendilerini oldukça tok hissediyorlardı. Bitmiş tohum paketleri çok güzel görünüyordu, bir gökkuşağı kurdeleler ve çiçekler.

"Bir noktada numaraları kilitlemene ihtiyaçları yok mu?"

"Her ihtimale karşı fazla tahmin ettik."

"Düğün için başka ne yapıyorsun? Merkez parçaları var mı? Lilli başını salladı. "Hayır, bu bir piknik düğünü."

Nina kaşlarını kaldırdı. Ya yağmur yağarsa?

Lili ellerini kaldırdı, "Sanırım törenin yapıldığı konservatuara girebiliriz ama Los Angeles'ta Mayıs ayının sonu. İnternet, yağmur ihtimalinin yaklaşık yüzde bir olduğunu söylüyor ve Rachel bu ihtimalden memnundu. İnsanların düğünde yayılmasını istediğini ve yayılacağını söyledi.

"Nasıl çalışacak?" Nina, başkalarının düğünlerine gitmekten cidden bıkmış olsa da, düğün konseptinden keyif alıyordu.

Lili gerindi. "Bir dekor evinden her türden büyük kilim kiraladık ve onları çimlerin üzerine sereceğiz ve yine kiraladığımız birkaç yüz çeşit çeşit yastıkla çevrelerini saracağız." Nina'ya baktı. "Örgütle gerçekten ilgileniyorsun."

Nina omuz silkti. "Bir şeyleri sabitlemeyi seviyorum. Önceden bilmek isterim; BEN

hazırlamak gibi.”

Lili genç kadına baktı ve gülümsemesi sıcaktı. "Biliyorsun, her zaman hazır olamazsın. Hayat ne yazık ki kaosa eğilimlidir. Hayatımı güzelce planladığımı sanıyordum ve sonra kocam bir araba kazasında öldü ve her şey tamamen değişti. Bir planın olması çok güzel -bu iyi bir fikir- ama ihtiyacın olursa ondan uzaklaşabilmelisin."

"Ve seninkinden uzaklaştın mı?"

Lili şarabını bitirdi. "'Yürümek'in doğru fiil olduğundan emin değilim ama onu geride bıraktım. Ne de olsa o versiyonu. Daha fazla şarap?"

Kalktı ve mutfağa gitti.

• • •

Geri döndüğünde konuyu değiştirmeye hazırды.

"Peki, Annabel flört etmen hakkında neden bu kadar kötü düşünüyor?"
Nina'ya yeniden doldurulmuş şarap kadehini verdi ve tekrar yere oturdu.

Nina kızardı. "O ve diğer kızlar, bir arkadaşımın dükkana geldiğini gördüler ve flört ettiğimize karar verdiler."

"Değil miydin?"

Nina içini çekti. "Başarıyla
değil." "Ama bu hoşlandığın biri
mi?"

"Onu hiç tanımıyorum." Nina duraksadı. "Ama evet, çekici. Çok zeki olduğundan emin değilim; spor hakkında çok şey biliyor ama kitaplar hakkında hiçbir şey bilmiyor gibi görünüyor.

Lily kaşlarını çatı. "Ve bu önemli mi? Önemli olan tek akıllı kitap mı akıllı?"

Nina omuz silkti. "Bana göre, sanırım, ki bunun pek de açık fikirli olmadığının farkındayım. Kitapları severim; onlar benim işim, asıl ilgi alanım... Çok sportif değilim."

Lili şüpheli görünüyordu. "Sorun şu ki, o kitap tutkunu değil, ya da sen

sportif değil mi? Belki ikinizin de ilgilendiği bir şey vardır. Filmler? Hayvanlar? Entomoloji mi?

Nina içini çekti ve tavana bakarak yere uzandı. Yukarıda pembe bir şey yığını vardı. "Bu Play-Doh mu?"

Lili bakmadı bile. "Muhtemelen. Uyumlu olup olmadığınızı öğrenmek için sanırım onunla çıkmanız gerekecek. Durdu. "Siz gençler artık gerçekten çıkıyor musunuz yoksa işe yarayıp yaramayacağını görmek için algoritmalar mı çalıştırıyorsunuz?"

Nina gülümsedi. "Evet, telefonlarımızı birbirimizle konuşturuyoruz ve işletim sistemlerimizin uyumlu olup olmadığına bakıyoruz. Çok fazla zaman ve emek tasarrufu sağlıyor." Ve ekledi, "Muhtemelen hepiniz benden üç ya da dört yaş büyükken neden bana 'siz gençler' diyorsunuz, emin değilim."

Lily gülümsedi. "Evet ama bunlar anne yılları; köpek yılları gibiler, her biri için yedi tane. Kronolojik olarak otuz dört yaşındayım ama anne yıllarında doksan dört yaşındayım."

"Pekala... o zaman doksan dört için harika görünüyorsun."

"Teşekkürler. Onu internetten takip edemez misin? Hepinizin bunu yaptığını sanıyordum. "Sanırım. Soyadını bilmiyorum."

Lili güldü ve dizüstü bilgisayarını sürükledi. "Peki, onun hakkında ne biliyorsun?"

Geçen hafta benim takımımı yenen bir trivia takımında olduğunu biliyorum. Yüksek sesle ağladığım için at yarışıyla ilgili bir soruyla. Tüm yarış atlarının aynı doğum gününe sahip olduğunu biliyor muydunuz?

Lili dalgın dalgın başını salladı. "Evet, 1 Ocak."

Nina ellerini kaldırdı. "Bu gerçeği benden başka herkes biliyor mu?"

Lili onu görmezden geldi. "İşte başlıyoruz. East Los Angeles Pub League'deki tüm trivia takımlarını listeleyen bir site var. Bu senin ligin mi?"

Nina başını salladı.

"Takımının adı ne?"

"Sen bir Quizzard'sın, Harry."

Lili ona baktı ve yüzünü buruşturdu. "Gerçekten mi? Ve onun kitap tutkunu olmadığını mı düşünüyorsun?"

Ah, dedi Nina, iyi bir nokta. olduğundan emin değilimÇömlekçifan sizi kitap tutkunu yapıyor, ama sanırım bu okuyabildiği anlamına geliyor."

"Eleştiriyor musun?Harry Potter?" "Asla.

Ben bir Ravenclaw'ım."

"Senin gibi bir kitap kurdu mu? Bu ne sürpriz." Lili bir tür sayfayı aşağı kaydırıyordu, ekran görünmüyordu. "İşte burada. Ekip üyeleri..." Durdu ve aniden kaşlarını çattı. "Thomas Byrnes."

"Edward gibi mi yoksa David Byrne gibi Byrnes mi?"

"İkincisi. Y ile." Lili hala kaşlarını çatıyordu. "Bu tuhaf."

"Neden?"

Lili cevap vermedi ve sonra baktı ve aniden gülümsedi. "Hiçbir şey, dikkatim dağıldı." Bilgisayarı kapattı. "Yani artık onun adını bildiğine göre onu istediğin kadar takip edebilirsin."

"Bunun gerçekten benim sahnem olup olmadığını bilmiyorum."

"Yalan söylüyorsun." Lili boş tohum paketlerinden birini aldı ve üzerinde çalışmaya başladı.

"Evet, yalan söylüyorum," dedi Nina. "Ama şu anda flört etme pazarında değilim. İşler oldukça sıkı, zaman açısından ve hayatım düzenli ve düzenli ve bence bir erkek arkadaş çok fazla olabilir. Gevezelik etmeye başladı. "Ayrıca, fotoğraf fırsatları, uyumlu kazaklar ve kamuya açık beyanlarıyla Instagram'a yakışır ilişkiyi yönetebilir miyim bilmiyorum. İnsanlarla özel olarak ilişki kurmayı yeterince zor buluyorum; bir çift olarak etkili bir çevrimiçi varlık oluştururken bunu yapmak zorunda olmak..."

Lili ona baktı, eli bir an hareketsiz kaldı. "Hayatını çevrimiçi yaşamanın zorunlu olmadığını farkındasın, değil mi? Binlerce yıldır özel hayatımızda mutsuz ya da neşeli olmayı başardık. Hala yapabilirsin."

Nina omuz silkti. "Elbette. Ama baş başayken bile, başka biriyle birlikte olmak sanki..." Sustu. "Müdahaleci hissettiriyor." Başka bir şey düşündü. "Ayrıca, devam eden başka bir şeyim var." Lili resim çizip ara sıra "Mm-hmm" derken, o Lili'ye ailesinden, babasından bahsetti. Sonunda Nina, "Ayrıca, uğraşmam gereken binlerce kişilik yeni bir kadrom olmasa bile, o adam ve ben tartışmayı bitirdiğimizde ne hakkında konuşurduk?" dedi. *Harry Potter*? Zaten muhtemelen sadece filmleri izlemiştir."

"Sen bir züppesin; Filmlerde yanlış bir şey yok ve bence bütün bunlar onunla uğraşmamak için bir bahane," diye yanıtladı Lili, tohum paketini çevirip ona bakarak. Nina'ya uzattı. "Bu nasıl?"

Paketin adı vardı *Nina* üzerinde sarmaşıklarla yazılmış, kehribar gelinciklerle çevrili.

"Bu güzel."

"Güzel," dedi Lili, "çünkü senin için. Düğüne geliyorsun." "Ben davetli değilim."

"Artık öylesin. Clare seni davet etti. Ve karşı çıkılmaktan hoşlanmaz."

Kapıdan bir ses, "Bu doğru," dedi. Clare orada duruyordu.

editörü Frank ile birlikte birkaç sayfa kağıt tutuyor. "kitabımı bitirdim ve ben yatmaya hazırım. Sonra Nina'ya baktı. "Düğüne gelebilirsin ama tören bitene kadar benimle oturamazsın çünkü ben bir çiçekçiyim ve bu bir dizi sorumluluktur."

Nina ağzını açtı ama tekrar kapattı. "Çok teşekkürler," dedi.

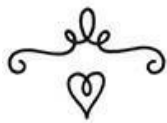
Sonra bana teşekkür edebilirsin, dedi Lili ayağa kalkarak. "İyi vakit geçirdiğini varsayarsak."

Nina da ayağa kalkıp tozunu silkerek güldü. Yerde yatarken oldukça kalın bir köpek kürkü tabakası edinmiş gibiydi. Ah, soğuk bir geceydi.

"Ayrıca," diye ekledi Lili, onu kapıya kadar geçirerek, "düğünler harika yerlerdir."

insanlarla tanışmak."

Sonra o ve Clare kapıda durup Nina'ya veda ettiler.

Today is the day

DATE Tuesday 14th May

M T W Th F S Su

○ ○ ○ ○ ○ ○ ○

SCHEDULE

7>8
8>9
9>10 work
10>11
11>12
12>13
13>14
14>15
15>16
16>17
17>18
18>19
19>20 Trivia
20>21

TO DO LIST

☐ my
☐ brain
☐ is
☐ a
☐ blank
☐ cat fd
☐
☐
☐

GOALS

wedding!
- dress?
- gift?
- xanax?

NOTES

Bill Murray
Marathon

+ BREAKFAST

coffee

+ LUNCH

coffee

+ DINNER

coffee ice cream?

+ WORKOUT

plene...

on bir

Nina'nın daha fazla aileyle tanıştığı ve keşke tanışmamış olsaydı.

Ertesi sabah, Nina bir metin mesajı aldı: *Tehlike, Will Robinson. Sarky'den arama bekleyin. Sonra görüşürüz.* Peter Reynolds'tandı ve kaşlarını çatmasına neden oldu. Mesaj geldiğinde sabah ajandasındaydı ve gününü dikkatle gözden geçirdi. Yasal bir saldırı için yer var mıydı? Tam olarak değil. Ve eğer boşluk olmasaydı, olmayacaktı. Bir program bir programdı, insanlar ve uygun bir program olmadan gün deliliğe, anarşiye, köpeklerin ve kedilerin birlikte yaşamasına vb. *Hayalet Avcıları* referans ona başka bir Bill Murray filmini hatırlattı, *çizgili*, kız arkadaşına gitmemesi için yalvardığı yer, çünkü "tüm bitkiler ölecek." Sırıttı ve bir Bill Murray film maratonu planlamak için ileri atıldı. Görmek? En düzenli yaşamda bile kaprislere yer vardır. Sadece zamanlamaya ihtiyacı var. Kahramanı Monica Geller'in dediği gibi, *Kurallar eğlenceyi kontrol etmeye yardımcı olur.*

Mağaza açıldıktan birkaç dakika sonra Sarkassian'dan gelen telefon, en azından düşünceli bir davranıştı. Avukat biraz özür diler gibiydi.

"Korkarım yeğenin Lydia sana karşı dava açılacağı korkusunu uyandırdı. Bugün ofislerimizde yüz yüze görüşmek istedi. Katılmayı düşünür müsünüz?" Emir vermekten çok soruyor gibiydi, bu yüzden Nina bunu düşündü.

"Ne için yasal işlem?"

Sarkasyan öksürdü. "Sahtekar. Senin aslında bir Reynolds olmayabileceğini düşünüyor.

Nina güldü. "Peki ona Reynolds olmayı hiç umursamadığımı ve aslında babamın kim olduğunu hiç bilmemenin çok iyi olacağını söyledin mi?"

"Evet, ama irade meselesi var." "O zaman beni bunun dışında tut. Gerçekten umrumda değil.

Sarkassian'ın sesi dehşete düşmüş gibiydi. "Birini başkasının iradesinden öylece kesemezsiniz. Ayrıca, çok büyük bir para olabilir."

"Ya da dev bir şişirilebilir orta parmak olabilir. Tamamen açık konuşayım: Yapma. Bakım. Hayatım olduğu gibi güzel. Herhangi bir komplikasyona ihtiyacım yok.

Bir an sessizlik oldu. Sonra, "Ben bunu biliyorum, sen de biliyorsun, ama belki bunu Lydia'ya bizzat söyleyebilirsin? Lütfen Bayan Hill, toplantıya katılmanız çok yardımcı olacaktır. Yakın akrabalarınızın geri kalanı orada olacak."

Demek bu yüzden Peter ona uyarıda bulunmuştu. Toplantıdan zaten haberi vardı.

"Sonra görüşürüz."

"Teşekkür ederim." Avukatın sesi rahatlamış gibiydi ve Nina onun neden korktuğunu merak etti. "Asistanım ayrıntılar için sizinle iletişime geçecek."

Kahretsin. Şimdi planlayıcısını değiştirmek zorunda kalacaktı. Nina planlayıcısını değiştirmekten nefret ediyordu.

Avukatın ofisi, Wilshire ve Crescent Heights'ın köşesinde, parıldayan yüksek cam ve granit bir binadaydı. Tam olarak yasaklayıcı ve Borg benzeri olmasa da, bir Stormtroopers taburunun

Otoparktan çıkarsa Nina şaşırmazdı. Açıkçası, Stormtrooper'ların kendi başlarına şaşırdı, ama o binadan gelmeleri mantıklı olurdu. Mesele şu ki, avukatın binası ürkütücüydü ve Nina da ürkütücüydü.

Firmanın adı binanın dışında olmasa da, lobi rehberine hızlı bir bakış, üç katın kendilerine ait olduğunu gösterdi, bu da bunun Podunk operasyonu olmadığı anlamına geliyordu, hayır, efendim. Resepsiyonist açıkça oyununun zirvesindeydi çünkü Nina ona doğru yürüdüğünde ayağa kalktı ve "Bu taraftan, Bayan Hill," dedi.

"Benim kim olduğumu nasıl bildin?" diye sordu. Omuz silkmesi gerekirdi ama sarsılmıştı; önceki yoruma bakın: Stormtroopers.

Uzun ve pelüş halı kaplı bir koridorda ilerlerken resepsiyonist ona gülümsedi. "Şu anda müşterileri içeren tek toplantı olan toplantınıza katılan kişilerin bir listesi var ve geri kalan herkesi şimdiden imzaladım."

Ah, dedi Nina. "Yani, profesyonellik ve mantık."

Kadın başını salladı.

"İyi oynadınız hanımefendi," dedi Nina ve sonra onun yerine kafasının patlamasını diledi. Bunları neden söyledi? Neden ağzını açtı da bu şey çıktı? Siri ve Alexa gibi AI'lar kulağa ondan daha rahat ve insani geliyordu.

Kadın bir kapı açtı, ancak birçok konuşma sesi duyulunca Nina tereddüt etti.

"Bence bir yanlışlık olabilir. Bay Sarkassian, yalnızca birinci dereceden akrabaları olduğunu söyledi." Oda insanlarla doluydu. Odanın bir ucundaki derin bir rafa bir futbol takımını beslemeye yetecek kadar yiyecek konmuştu.*Sonrasında*oyun.

Resepsiyonist başını salladı. "Hata yok. *Budır-dir*yakın aile." Nina'nın içeri girmesi gerektiğini belirtmek için başını hafifçe hareket ettirdi çünkü kapıyı tutuyordu ve kapı ağırdı, bu yüzden Nina odaya adım attı.

Nina olmadığı gerçeğiyle her zaman rahat olmuştu.

sokulgan. Her etkileşimin bir taraf olması gerekmez, değil mi? Aranızdaki Orwell hayranları için 101 numaralı odası, isimlerini hatırlayamadığı birkaç kişiyi içerecekti. Yabancılarla dolu bir odaya girmek, onun için eşek arılarıyla dolu bir şapka takıp onu sıkıca aşağı çekmek kadar rahattı. Ama o gitti.

"Nina!" Peter ayağa kalktı ve yanına geldi. Elini tuttu ve yaklaştı. "Buna hiç aldırmış etme; bırak seni yıkasın." Biraz geri çekildi ve gülümseyerek ona baktı. "Lydia çoğumuz adına konuşmuyor."

Nina başını salladı ve omzunun üzerinden Archie'yi gördü. O da ona gülümsüyordu, bu yüzden belki bu o kadar da kötü olmazdı. Ortalığa çöken mutlak sessizlikte oturdu ve birkaç çift gözün üzerinde dikildiğini hissetti. O *denediburundan girer, ağızdan çıkaruzun* zaman önce bir terapistin önerdiği nefes. Masa çok güzeldi, o yüzden ona baktı. Ladin, yanılmıyorsa.

"Bir bardak şarap ister misin?" diye sordu. "Korkunç ama içinde alkol var."

Nina başını salladı ve adam ona, uyardığı gibi oldukça kötü olan bir bardak verdi. Nina şarap züppesi falan değildi, ama o bin yıllıktı ve muhtemelen duymuşsunuzdur, tarihteki herhangi bir nesilden daha fazla şarap içiyorlar. Bu muhtemelen eski Romalılar tarafından tartışılacaktır, ancak İnternet kaynakları tam olarak kontrol etmez. Nina'nın internete, barda taburesinde hafifçe sallanan ve elinde ballı hardallı kraker külçesi tutan bir adama davrandığı gibi davranma politikası vardı. *Obelkiuluslararası* arbitraj veya silah ticaretinde veya Katoliklik tarihinde uzman olabilir, ancak olmaması daha muhtemeldir. Ama her neyse, şarap içiyordu, bu yüzden internet onu çiviledi.

Sarkassian geldi ve masaya bir parça ölü kuzu attı ve aslan beslemeye başladı. Kalça bir yığın belge şeklinde geldi, ama yine de.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," dedi eskimiş bir üslupla. "İsterdim

Şimdi herkesi Nina Hill ile tanıştırmak için bir dakika ayırın. Onu işaret etti ve o da etrafına baktı ve jeopolitik dünya tarihini düşündüğünüzde oldukça fazla şey söyleyen gülümsemeler tarihindeki en küçük, en sıkı gülümsemeyle gülümsedi.*mutlu değilim*, dedi gülümseme,*ama hepiniz kibar olduğunuz sürece kibar olmaya hazırım*. Nina'yı iyi tanıyorsanız, aynı zamanda şuydu:*Panik atak geçirmeye başlıyorum, bu yüzden lütfen ben masaya kusmadan önce bunu devam ettirebilir miyiz?* Ama orada kimse onu iyi tanımıyordu, bu yüzden sırrı güvendedi.

Avukat masanın etrafında dolaştı. "Kardeşlerinden başlayalım. Bu Becky Oliver; William Reynolds'ın ilk çocuğuydu. Kadın belki de ellili yaşlarının sonlarındaydı. Oğlu Peter'a çok benziyordu ve gülümsemesi de onunki gibiydi. Elini bir barış işareti olarak kaldırdı, Nina bunu bir barış hareketi olarak kabul etti. Sağındaki kadın kardeşin Katherine, solundaki ise anneleri Alice.

Alice'in gözleri Nina'ya dikilmişti ama gösterdiği tüm animasyon onu doldurmuş olabilirdi. Tek parça olarak çıkarılabilecekmiş gibi görünen saç modellerinden birine sahipti, muhtemelen yerine farklı bir renkteki aynı saç modeliyle değiştirmek için. Gösterişli mücevherleri tercih ediyordu, ama ifadesinin ne olduğunu söylemek, basitçe,*Ben insanın içi boş bir kabuğuyum, bu benim için sorun değil çünkü benim kabuğum seninkinden daha parlak*. Bu ifade yüksek sesle ve net bir şekilde ortaya çıktı. Nina, Peter'ın Alice hakkındaki uyarısını hatırladı ve doğrudan ona bakmamaya çalıştı.

Katherine farklıydı. Sıfır makyaj yaptı ve görünüşü hakkında açıkça sıfırdan daha az sikiş verdi. Saçları dağınıktı, kıyafetleri dağınıktı ama gözleri bir solucanı tuzağa düşürmeye hazırlanan bir ardıc kuşu kadar keskin ve deliciydi. Nina bu durumdaki solucanın kendisi olduğunun acı bir şekilde farkındaydı.

Avukat yutkundu ve yoluna devam etti. Sağlarında, zaten tanıştığınızı düşündüğüm Archie ve karısı Becca var. O, William'ın ikinci eşi Rosie'nin ne yazık ki ölmüş oğludur."

"Tekrar merhaba," dedi Archie. "Bunun için üzgünüm."

Nina'nın tam karşısında oturan daha genç bir kadın, "Kes sesini Archie," dedi. "Bu kadar mızımızlanma." Bıçağı değiştirip ona bir bakış attı, sonra gözünü kırpmadan tekrar Nina'ya baktı. Belki otuzlu yaşlarının ortalarındaydı, fiyonklu kravatlı bluzlardan biriyle mor bir pantolon giymişti. Muhtemelen 1986'da bir toplantıya katıldığını ya da küçük bir karakter olarak bir iş görüşmesi yaptığını düşündü. *Los Angeles Hukuku*.

Vay canına, diye düşündü Nina, quisling, ha? Elli sentlik hakaretleri şimdiden ortaya koyuyor. Saygı. Gerçi kadın hemen gözlerini kırpmazsa, parlak küçük gözleri yuvalarından düşecek ve misketler gibi masanın üzerinde yuvarlanacaktı.

Avukat tanıştırmasını hızlandırdı. "En küçük kardeşin Millie burada değil ama Becca'nın yanında oturan Eliza, Millie'nin annesi ve William'ın dul eşi."

Eliza ona sıkıca gülümsedi ama gerginliğin kendisi için mi yoksa genel bir varsayılan ayar mı olduğu konusunda Nina'nın hiçbir fikri yoktu.

Alice aniden öne eğildi ve Eliza'yı işaret etti. "Onu öldürdü, biliyorsun, bu yüzden kendine dikkat etmeni öneririm. Onunla kazdığı altın arasına girersen pişman olmayacaksın.

Eliza homurdandı. "Yanılıyorsun Alice. Ve muhtemelen bunak.

"Değilim," diye yanıtladı Alice. "İstemediğimde kibar olmak için çok yaşıyım. Parasını alabilmek için William'ı öldürdün."

Sarkassian sözünü kesti. "Lütfen Alice, bu bir iftira ve tamamen asılsız."

Alice, Eliza'ya baktı. "Katil fahişe." Eliza sakince, "İğdiş edilmiş bir orospu çocuğu," diye yanıtladı.

"Bayanlar, hanımlar," diye mırıldandı avukat, açıkça bu düzeyde ailevi sövgülere alıştı. Onlara kaşlarını çattı, boğazını temizledi ve devam etti. "Tamam, şimdi yeğenlere geldik. Peter'ı zaten tanıyorsunuz ve yanında oturan kız kardeşi Jennifer." Jennifer, Peter'a benziyordu ve dostça el salladı.

el. "Jennifer'ın senin büyük yeğenin ve büyük yeğenin olan çocukları var ama onlar daha küçük ve yasal olarak burada olmaları gerekmiyor."

"Yasal olarak burada olmam gerekiyor mu?" Nina, Sarkassian'a baktı. "Sadece bir davet olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi," diye yanıtladı hızlıca. "Yasal olarak hala reşit olmadıklarını ve bu nedenle herhangi bir davada taraf olmadıklarını kastetmişim."

Nina ona kaşlarını çattı ama başka bir şey sormasına fırsat kalmadan karşısındaki kadın tersledi, "Ve ben de yeğeniniz Lydia, kız kardeşiniz Katherine'in kızıyım, gerçi aslında akraba olduğumuzdan şüpheliyim." Agresif bir şekilde Nina'ya baktı. "Büyükbabamın senin baban olduğuna ve senin bir dolandırıcı olmadığına dair ne kanıtın var?"

Nina ona bir iki vuruş baktı, sonra yavaşça tek kaşını kaldırdı, bu haklı olarak gurur duyduğu bir beceriydi. Bu kadın kaba davranarak onu korkutabileceğini düşündüyse, hayal kırıklığına uğramak üzereydi. Nina haftada bir veya iki kez felç edici kaygıyla savaşılabılır, ancak aynı zamanda perakende sektöründe de çalıştı ve kabalık, Los Angeles alışveriş halkı olan burgerin üzerindeki özel sos.

Ah, bilmiyorum. Doğum belgem mi? Kendi sözü mü? Annemin sözü mü?"

Lydia, bir astın ayakkabı seçimi hakkında yorum yapmak üzere olan okuldaki en huysuz kız gibi gülümsedi. "Eh, bu pek yeterli değil, değil mi?"

"Yasal olarak öyle," dedi Sarkassian canlı bir sesle. "William Reynolds, doğum belgesinde listelenmiştir; onun varlığından haberdar olduğunu kanıtlayarak vasiyetinde onun için hükümler koydu ve annesi onun babası olduğunu onayladı. Hukuk söz konusu olduğunda, biz iyiyiz."

"Peki, gerçekte olduğunu söylediği kişi olduğunu kim söyleyebilir?" Lydia küçümseyen görünüyordu. Paramızı ele geçirmek için Nina Hill gibi davranan bir dolandırıcı olabilir. Gerçek Nina Hill'i kaçırmış ve onu bir yerlerde bodrumda tutuyor olabilir."

Bunun üzerine Nina'nın kaygısının son kalıntıları da sıyrıldı ve soğuk bir öfke merkezi ortaya çıktı. Bu mutlaka iyi bir şey değildi. Bazen ne zaman onu

sosyal kaygı çok ileri götürülürse, ağzını garip bir kendine güvenen çılgınlık kaplayacak ve bu da çok talihsiz sonuçlara yol açacaktı.

"Pekala," dedi, görünüşe göre hiç umursamaz bir tavırla, "eğer ben bir dolandırıcıysam, okula Nina Hill olarak gittiğime, Nina Hill olarak üniversiteye gittiğime, Nina Hill olarak işe girdiğime ve altı yıldır bu işte çalıştığıma göre, hala tamamen önemsiz ve sıradan bir insan gibi davranarak çok uzun bir dolandırıcılık oynuyorum. Muhtemelen adını hiç duymadığım birinin düşerek ölmesi ve bana gizemli bir şey bırakması durumunda." Avuç içlerini kaldırdı. "Ksinizm ve iyimserliğin hoş bir karışımı, ama bir aldatmaca olarak biraz yoğun görünüyor, sence de öyle değil mi?"

Birkaç kişi güldü ama Lydia eğlenmişe benzemiyordu.

"Ayrıca," diye devam etti Nina, "size yaklaşmadım çocuklar; Bana geldin. Babamın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Herhangi biri olabilirdi.

"Annen bir fahişe mi?" diye sordu.

Nina duraksadı. "Hayır," diye yanıtladı sakince, "böyle demek istemedim. O bir haber fotoğrafçısı. Pulitzer kazandı."

"Lois Lane bir Pulitzer kazandı ve o kurgusal bir karakter."

Nina bunun doğru olduğunu biliyordu ve bir an için Lydia'nın tüm pisliklerine rağmen akraba bir trivia ruhu olduğunu anladı. Bununla birlikte, Lydia konuşmaya devam ettiğinde, herhangi bir duygu hızla dağıldı.

"Sürtük bekar annen şimdi nerede?"

"Çin'de."

"Uygun."

"Ona bir şey vermek istiyorsan hayır."

Eliza masanın ucundan konuştu. "Bütün bunlar çok saçma. William bu kadına bir şey bıraktıysa, bu her şeyin sonu değil mi? Herhangi birine bir şey bırakabilirdi, değil mi?" Döndü ve Nina'ya baktı. "Bu arada onu ben öldürmedim. Yıllarca sigara, içki ve sigara içtikten sonra kalp krizinden öldü.

hemen hemen her öğünde kırmızı et yemek.” Avuç içlerini kaldırdı. "Tanıştığımızda tüm bunları durdurdu, ancak hasar verildi."

"Onun beynini yıkadın," dedi Lydia. "Vejetaryen oldu. Beni meyve suyu temizliği yapmaya ikna etmeye çalıştı. O korkunçtu."

Nina kaşlarını kaldırdı ve Sarkassian'a baktı. "Babamın ölümüyle ilgili bir soru var mı?"

"Evet, asıl soru onun senin baban olup olmadığı," diye tükürdü Lydia.

"Hayır," dedi Sarkassian gözlerini devirerek. "Soru yok. Eliza'nın doğru bir şekilde söylediği gibi, yetmişli yaşlarındaydı ve kalp krizinden öldü."

Eliza, Lydia'ya bakıyordu. "Büyükbabanı çok az tanıyorsun, Lydia. Onun sağlığı hakkında bir şey bildiğinizi nasıl düşündüğünüzden emin değilim. Onu en son ne zaman ziyaret ettin?" Bu kadın her yönden zarıftı: soluk sarı saçlar, kömür rengi kaşmir süveterin üzerine gri kaşmir şal, kat kat altın kolyeler ve bilezikler; ama aynı zamanda çok insani ve biraz da karışık bir şekilde sinirlenmişti. Muhtemelen deli bir eski karısı ve en azından yarısı basilisk olan bir üvey kızıyla yüzleşmek zorunda kaldığı için.

"Hiçbirimizin onu ziyaret etmesine izin vermedin. Aklını bize karşı zehirlemek için onu sakladın." Lydia'nın her heceye bu kadar öfke sığdırırken, aynı zamanda oldukça dengeli bir ses tonu tutması dikkat çekiciydi.

Peter nihayet sohbete katıldı. "Lydia, hayatım, bu bir telenovela değil. Dürüst olmak gerekirse, William'ın bu kadar uzun süre dayanması inanılmaz ve dul eşine saldırmak hem tatsız hem de çekici değil. Eliza, William'ı severdi."

Lydia kıkırdadı. "Peter, bir kadında neyin çekici olduğu hakkında hiçbir fikrin yok, o yüzden burnunu ondan uzak tut."

"Gerçekten mi?" dedi Archie. "Şimdi de Peter'a mı saldırıyorsun?"

Lydia parmağını öfkeyle ona doğrulttu. "Archie, bu işe karışma. Burada bile olmamalısın. Hepimizden daha fazla para alıyorsunuz. Neden umurunda?"

Archie kızardı. "Annem öldüğü için mi demek istiyorsun? Evet, harika bir ticaret. Anneni nakit parayla değiştirmekten mutlu olabilirsin ama Becca ve ben..."

Ve birdenbire herkes aynı anda konuşmaya başladı ve hiçbiri pek hoş değildi. Nina yüksek sesle, "Tanrı aşkına," dedi ve tartışmayı aniden bir noktaya getirdi.

dur. "Hepiniz kızgınsınız. Vasiyet okumaya gelmiyorum, istemiyorum bana bıraktığı her şey ve güle güle.

Lydia kendini beğenmiş görünüyordu. Avukat endişeli görünüyordu. Diğer herkes utanmış görünüyordu.

Nina ayağa kalktı ve oksijeni tamamen bitmeden temiz havaya çıkmayı başararak odadan çıktı. Binaya yaslandı ve kaldırımında oturana kadar yavaşça aşağı kaydı. Başını dizlerinin arasına aldı ve normal hizmete dönene kadar bekledi. Reynolds ailesiyle işini bitirmek için eve gidip bir brendi içecek ve telefon numarasını ve muhtemelen adını değiştirecekti.

Onunla işinin bitmesini hararetle diledi.

On iki

.....

*Nina'nın bir insan gibi davranmak
için bir şans daha yakaladığı.*

Ancak Nina eve geldiğinde, kendini aptal ailesiyle ilgili tüm düşünceleri bir kenara bırakırken buldu. Salı günüydü, yani Trivia Gecesi ve bu akşam özellikle önemliydi çünkü bölgesel Quiz Bowl yarı finallerine hak kazanmak için bir başka şanstı. Quiz Bowl'u kazanmak neden bu kadar önemliydi? Ödüller vardı: Seçtiğiniz hayır kurumuna 10 bin dolar ve üzerinde yazan tişörtler: *Bütün cevaplar bendeydi ve elimdeki tek şey bu berbat tişörttü.* İkincilik ödülü, gerçek bir film tutkunu tarzında, bir dizi biftek bıçağıydı. Üçüncülük ödülü mü? Üçüncülük ödülü yok. Kazanan takım vardı, kaybeden takım olarak da bilinen ikinci olan takım vardı ve o kadar. Nina'nın takımı geçen yıl üçüncü olmuştu ve bu, henüz söndürülmemiş rekabetçi bir ruh uyandırmıştı. Bu onların yılıydı.

Nina, hayatının son altı ayını okumaya hatırı sayılır bir zaman ayırmıştı. *spor resimlive* beyzbol (America's Pastime), futbol (America's Sport) ve her ihtimale karşı buz hokeyi (Canada's Thing) tarihi hakkında birkaç kitap. Olabildiğince çok sporcuyla ilgili Wikipedia yazılarını okudu ve hissetti.

- bu kategoride gerçekten rekabetçi değilse - en azından bardan karnı üzerinde sürünerek çıkmak zorunda kalma olasılığı daha düşüktür.

Bu geceki mekan Los Feliz'de, Arcade adlı bir bardaydı. Nina etrafına bakındı ve tüm hikayeyi gördü: Birisi eskiden çok popüler olan elli masayla karşılaşmıştı, video oyun konsolları yuvalarına gömülmüştü.

yüzeyler ve onları ucuza almıştı. Anın etkisinde kaldıktan sonra onlarla bir şeyler yapmaları gerektiğini anladılar ve o zamanlar bir bar açmak iyi bir fikir gibi geldi.

Book 'Em'in geri kalanı zaten oradaydı, bir *Galag* agerçekten işe yarayan tablo. Lauren, Carter ve Leah yandan sızlanırken oynuyordu.

Hanımlar, dedi Nina yerine otururken. Leah ona bir kadeh şarap verdi ve hemen içmeye başladı. Düşündüğünden daha gergin olmalı.

"Teşekkürler," dedi Carter. "Hassas bir adam olduğumun farkındayım ama aslında bir hanımefendi değilim."

Nina omuz silkti. "O nasıl?"

Leah oyundan başını kaldırdı. "Pekala, gezegenin kaderi Lauren'ın elinde olsaydı, hepimiz mahvolurduk."

Lauren, roketi tamamen yok olurken ellerini hüsrarla havaya kaldırarak, "Öyleyse iyi," dedi.

"Sıra bende," dedi Carter, madeni para koymak için uzanarak.

Nina kayıtsızca bara baktı. Şarabını çoktan bitirmiş ve Carter'ın yarım kadehini çalmak için masanın üzerinden uzanmıştı.

Leah, "Henüz burada değiller," dedi.

"Kim değil?" Nina masumca sordu.

Rol yapma. Sınav. Henüz burada değiller ama yönetim kurulundalar. Menace to Sobriety'yi yenebileceğimizi varsayarsak, ikinci turda onlarla karşı karşıyayız."

"Hangisini muhtemelen
yapabiliriz?" "İpucu yok;
yeni takım." "Neredeler?"

Leah barın diğer tarafındaki bir grup erkeği işaret etti. "*Bayan Pac-Man* masa."

Nina baktı ve sırtıttı. Ah, kesinlikle iyiyiz. O adam eskiden Tequila Mockingbird'deydi. O zaten yarı sarhoş; hadi bir tur atış gönderelim.

"Bu aldatmaca."

Nina şaşkın görünüyordu. Bu hile değil. Bu destekleyici olmaktır. Sonra kapıya baktı ve Leah onun koluna vurdu.

"O adama takıntılı olmayı bırak. Saldırınızı zayıflatacak. Odakla, Hill. Bunu kazanırsak yarı finale yükseliriz."

"Takıntılı değilim."

"Elbette."

Carter aniden bir çığlık attı. "Skor tablosundayım!" Ayağa kalkıp masanın etrafında yalpaladı, herkesi abartılı bir şekilde öptü, tabii ki bu tam olarak Tom'un bara girdiği sıradaydı. Sinemadaki kız Lisa ile birlikteydi. Bir masa bulmaya gitti ve Tom bara yöneldi. Nina takip ediyor falan değildi.

Leah, "Artık gidip sabotaj atışlarını emredebilirsin," dedi. Nina'ya baktı. "Git küçük arkadaşına merhaba de."

"Benim küçük arkadaşım? referans mı veriyorsun *Savaş oyunları* veya *Yaralı Yüz*?"

Leah ona yüzünü buruşturdu. "Hiç biri. Çoğu insan, bir film veya kitap referansı olmadan dili kullanabilir. Kurgusal bir evrende gerçek hayatını yaşayan sensin."

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun," dedi Nina ayağa kalkarak. Barın karşısına geçti, elbisesini yerleşmiş olabileceği olası kıvrımlardan gizlice çekip çıkardı. O gerçek bir insandı; oturduğunda katlandı. Neyse ki, koyu yeşil elbisesi eskiydi ve modern elbiselerinden daha sert kumaştan yapılmıştı, bu yüzden onu sorunsuz bir şekilde eski haline getirebildi. Tanrı doğal lifleri korusun ve önyargıyı kessin.

Bara, Tom'un yanına sıkıştı. "Merhaba."

Tom aslında odanın arkasındaki aynadan Nina'nın yaklaşımını izliyordu.

bar, kapıdan içeri girdiğinde onu anında fark etmişti. Onun elbisesini düzeltmesini izlemişti ve hemen yeniden düzeltmek istedi. Açıkça aklını kaçıırıyordu.

"Merhaba," dedi ve ona gülümsedi, onun kızardığını görmemesi için bardaki ışıkların loş olmasına sevindi. "Savaş için hazır?"

O da gizlice kızarak başını salladı. "Umutla. Sen?"

Omuz silkti. "Umutla. Geçen gece tanıştığınız Lisa'nın alerjisi var, bu yüzden mızızlanıyor. Diğer ikisi henüz burada değil."

"O senin kızarkadaşın mı?" *Ah. Benim. TANRI. Neyin var?*

Durdu ve kaşlarını hafifçe çattı. "Hayır, o bir arkadaş. Liseden beri tanışıyoruz."

"Ah." Nina bir yorum için ortalıkta dolandı. "Serin fasulye." Bunun üzerine beyni mecazi ellerini kaldırdı ve kızgın bir tavuk gibi sapının üzerine kıvrıldı. *artık oynamıyorum*, o dedi. *Ağız benim tavsiyemi beklemeyecekse, işim bitti.*

Nina bir tur atış emri verdi. Tom korku taklidi yaptı. "Yarışmadan önce şut atarak risk almıyor musun? Lazer odaklamanız ve etkileyici hatırlamanız ne durumda?"

Ona bir surat yaptı. "Beni kafaya mı alıyorsun? Geçen sefer bizi yendin."

Şans eseriydi. Seni yüzlerce kez oynarken gördüm ve bu ilkti. yenildiğini gördüğüm zaman." Durdurdu. "Eh, son yarı final dışında yıl."

Ah, bunu gördün mü?

Daha da kızardı. "Evet. Yarı finalde de elendik. İspanyol Sınavı tarafından." Sırıttı. Kimse beklemiyordu.

Ona sıırıttı. Monty Piton*Ve*Harry Potter; Sonuçta sadece bir spor ineği değil. Atışları geldi ve ona diğer takım için olduklarını söylemek üzereydi, ama birdenbire hile yapıyormuş gibi geldi. Kahretsin.

Ayaklarını kaydırды, bu yüzden ona daha eksiksiz bakabiliyordu. kafası geldi

omzuna kadar ve başını biraz geriye yatırmak zorunda kaldı. Çok yakındılar; talaş ve sabun kokusu alabiliyordu. "Çekimlerinizin tadını çıkarın," dedi. "Kafein, omega-6 yağları, tarçın ve ginsengin tescilli bir karışımını sipariş ediyorum. Doğrudan barlara gönderdim, böylece ekibim mükemmel bir formda.

"Gerçekten mi?"

Kafasını salladı. "Hayır, gerçekten değil. Bir kova bira ve bir kase antep fıstığı."

"Antep fıstığına
bayılırım." "Ben
de."

"Yağda eriyen vitaminlerle dolular."

Burada konuşma, şaşırtıcı olmayan bir şekilde kesintiye uğradı. "Takoz dolu" ifadesi katil olabilirdi. Nina shot tepsisini aldı ve gitmek için döndü.

"Pekala, seni tekrar görmek güzel," dedi topallayarak.

Onayladı. "Seni yenmek için sabırsızlanıyorum." Durdurdu. "Kulağa tuhaf geldi."

Nina ona kaşlarını çattı. "Bununla iyi şanslar. Bu akşam yanıyoruz. ile ısıniyordukGalagave bir saat boyunca gezegenimizi başarıyla savunduk."

O güldü. "Bir süredir buradaysanız ve şut atıyorsanız, yüksek eğitilmiş, tamamen akli başında entelektüel devlerden oluşan ekibim için kolay bir galibiyet olacak."

"Bahis
oynamak?"

"Elbette."

"Yirmi dolar?"

"Akşam yemeği."

Nina onun yüzünü inceledi ama şaka yapmıyordu. "Akşam yemeği. Kazanırsam, beni Denny's'e götürebilirsin."

"Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Denny's'i seviyorum." "Hammy'imin Üstündeki Aylar mı?" "Her zaman. Ya kazanırsan?"

"Tavuk ve gözleme."

O güldü. "Biz klas bir çiftiz."

Onayladı. "Acımasız zevkler dışında başka ortak noktamız var mı acaba?" Ona yavaşça gülümsedi ve o hiç geri dönüş yapmadı. Yuttu.

Birden Howard'ın sesi çıtayı doldurdu. "İyi akşamlar, cesur yarışmacılar ve korkak gözlemciler. Bu geceki mücadelenin zamanı geldi. İlk turda Book 'Em, Danno ile Menace to Sobriety karşı karşıyayız ve geçen haftaki performansın devam etmesi gerekiyorsa, Menace'in endişelenecek bir şeyi yok.

"Gitmeliyim," dedi Nina ve aceleyle masasına döndü.

Tom onun gidişini izledi ve onun kalabalığın arasından küçük ve becerikli bir şekilde kıvrıldığını fark etti. Denny'ninki hiç bu kadar çekici gelmemiştir.

• • •

Çoğu pub bilgi yarışması liginde, bilgi yarışması liginde ya da ormanın boynunda bunlara her ne ad verilirse verilsin, takımlara yazılı soru listeleri ve bunları tamamlamaları için sınırlı bir süre verilir. Hile yapmak kesinlikle önerilmez, ancak elbette oluyor, özellikle artık telefonunuzdan İnternet'te arama yapabilirsiniz. Buna yanıt olarak, organizatörler Quiz Bowl elemeleri için işleri değiştirdiler. Rakip ekipler, bir TV yarışma programında olduğu gibi tek üyeleri yüz yüze savaşa gönderdi. Sorular soruldu, zillere basıldı ve puanlar verildi. İlk cevaplayan doğruysa, iki puan aldı. Değilse ve diğer yarışmacı cevabı biliyorsa, bir puan alırdı.

Takımlar kendi zillerini getirmeye davet edildi, bu da bazılarının çok

garip sesler. Bu gece, zilden Leah sorumluydu ve eBay'de bulduğu eski bir tren düdüğünü getirmişti. Eylemi biraz yapışkandı ve Lauren çantasında minyatür bir WD-40 kutusu olduğunu ve sorunun çözüldüğünü açıklayana kadar muhakemesiyle ilgili sorular gündeme geldi. Ardından Lauren'in çantasında neden aerosol haline getirilmiş hidrokarbonlar taşıdığına dair sorular ortaya atıldı ve ardından Nina'nın bunu açıklamak için neden bu ifadeyi kullandığına dair sorular gündeme geldi. Tüm tartışma yaklaşık otuz saniye sürdü, neyse ki Howard'ın kuralları açıklaması bu kadar uzun sürdü, yani sorun yoktu.

Birinci kategori: Dünya Coğrafyası. Takımlar, lütfen şampiyonlarınızı seçin."

Bu, Book 'Em için kolaydı, çünkü Leah coğrafyada ürkütücü derecede iyiydi. Ezberlemenin bir rahatlama şekli olduğuna inanan bir anne tarafından evde eğitim görmüşü ve hala tüm eyaletleri (baş harfleri, eyalet kuşları ve çiçekleri, büyük nehirler ve yer işaretleri ile), dünyadaki ülkeleri (çok değişmiş olmalarına rağmen tüm Afrika ülkeleri dahil), İncil kitaplarını, başkanları ve First Lady'leri (ve Coolidge'in rakunu dahil evcil hayvanları) ve başından beri Doctor Who'yu oynayan her aktörü okuyabiliyordu. Kendi başına yaptığı sonuncusu.

"Ama bekle," dedi Nina endişeyle. "Ya sonra tarih ortaya çıkarsa ve onu oynayamazsak?"

Lea omuz silkti. "Bunun yerine Lauren'ı oynayın; Coğrafyada oldukça iyidir. "Değilim," dedi Lauren öfkeli bir fısıltıyla. "Geçen sefer kafam karıştı ve d

dünyanın en uzun nehrinin Mississippi olduğunu söyledi ve sonra onu şöyle heceledi

Scholastic Spelling Bee'de beş yaşında bir çocuk. Hatta sonunda tekrarladım."

"Doğru yazmışsın."

"Evet ama konu bu değil. Soruyu yanlış anladım/veO bara asla geri dönemem.

Nina kabul etti. Leah, sen git.

Howard, son zamanlarda bir yaratma arayışında işleri bir adım öteye taşımıştı.

trivia league YouTube kanalı ve bir podyum oluşturmuştu. Leah ve Menace'den bir adam oraya yaklaştı.

Howard, "Podyuma dokunma," diye tısladı. "Hala ıslak."

"Neyden?" diye sordu Leah, hemen durarak.

"Tabii boyanmaktan. Parıltıyı çok erken ekledim ve yavaşlattım."

Menace'deki adam, "Öyle dedi," dedi ve kahkaha attı. Leah gözlerini devirdi ve düdüğünü tuttu.

Howard, yarışmayı canlı yayınlayan arkadaşı Don'a baktı. "Hazır mısın Don?"

"Hazır olduğunuzda Bay DeMille." Don, eski filmlerden, şiir slam'larından hoşlanan ve görüntü yönetmeni gibi davranan bir şakacıydı.

Howard boğazını temizledi. "İşte başlıyoruz: Bayanlar ve Baylar, Güney Kaliforniya Bilgi Yarışması Elemeleri'ne hoş geldiniz. Bu gece zafer için yarışıyor ve bir sonraki tura geçme şansı Book 'Em, Danno; Ayıklık Tehdidi; Sen bir Quizzard'sın, Harry; ve Olivia Nötron Bombası. Bir takım geceyi atlatacak; diğer üçü rezillik içinde gömülecek. İlk yarışmamız Book 'Em vs Menace. Leah'ya döndü ve sırtıttı. "Adınız nedir, küçük hanım?"

Leah ona kaşlarını kaldırdı. "Benim adım Cinsiyetçiliğe Ölüm, küçük adam."

Howard onu görmezden geldi ve Menace'deki adama döndü. "Ve siz efendim?" "Ben Al. Bana Ali diyebilirsin."

Howard yüzünü öne çevirdi ve Don'un elinde tuttuğu telefona sırtıttı. "Savaş başlasın." Ciddileşti. "Birleşik Devletler bayrağında kaç şerit vardır?"

Leah, "On üç," diye çıkıştı.

"Yarışmacılar önce sesli uyarılarını kullanmalıdır. Üzgünüm, Book 'Em. Tehdit, bir cevabın var mı?"

"Eh, on üç mü?"

"Bu doğru. Menace'e iki puan."

Nina, Carter ve Lauren itiraz ettiler ama Howard elini kaldırdı. "Heckling sana yardım etmeyecek, Book 'Em. Kuralları biliyorsun."

Leah özür dilercesine ekibine baktı.

"Tamam, sıradaki soru: Montevideo hangi Güney Amerika ülkesinin başkentidir?"

Menace'li adam ciyaklayan lastik tavuğu sıktı. "Şey..."

Howard

bekledi.

"Şey..."

"Bir tahminde bulunmak ister misin?"

Hey, dedi Leah, adil değil. Çok erken gıcırdadıysa, sıra bende.

"Tamam, sıra sende."

"Uruguay."

"Doğru. Book 'Em'e iki puan. Sonraki soru: Grönland'ın resmi dili nedir?"

Kısa bir duraklamanın ardından Leah düdüğünü kaldırdı. "Grönlandca."

"Mümkün değil," dedi Menace'deki adam. "Bunu sen uydurdun." Tavuğunu protesto etmek için defalarca sıktı.

Google'da ara, aptal, dedi Leah. "Ya da Howard'a sorun; cevaplar onda."

"Bu doğru. Haklı," dedi Howard. "Bir bonus puan için Grönland'da konuşulan diğer dili söyleyin."

Danimarkalı, dedi Leah.

Howard ona baktı. Turnuvalarından birinde ilk kez yarıştığı ve Dünya Dinleri'ni, ardından İngiltere Kraliyet Tarihi'ni ve ardından Serengeti Hayvanları'nı izlediğinde Leah'ya aşık olmuştu. Onu akli için seviyordu. Ve kıvrımları.

"Bilmediğin bir şey mi var?" diye sordu, mikrofonunun açık olduğunu unutarak.

"Evet," diye yanıtladı Leah. "Bana neden o puanı vermediğini bilmiyorum."

Bar kahkahalarla inledi ve Howard kaşlarını çattı. Dudak yok, yarışmacılar. Bonus puan geri çekildi."

Leah dilini ısırды ve Howard'a gülümsemeye çalıştı ama kendine bunu yaptıramadı.

"Sıradaki soru: Kanada'nın Yukon bölgesinin başkenti neresidir?"

ciyaklama!

"Beyaz at." Menace'deki adam Leah'ya sırtıttı. "Ben Kanadalı'yım." Ona boş boş baktı. "Tebrikler."

Howard boğazını temizledi. "Bu bölümün son sorusu: Doğu Afrika kıyısı ile Suudi Arabistan yarımadasını hangi deniz ayırır?"

Islık!

"Kızıldeniz." Leah bu konuda tamamen kendinden emindi ve masaya zaferle döndü: Book 'Em, altı puan; Tehdit, dört.

"Kısa bir içecek molasının ardından, adını vermeyi sevdiğim küçük bir kategoriyle geri döneceğiz... Kitaplar." Howard sırtıttı ama kimse gerçekten dinlemiyordu. "Ve unutmayın millet, bu gece ikiye bir atış var, o yüzden bara gidin ve sarhoş olun." Don geri saydı, parmaklarıyla 3... 2... 1... ve sonra çekimi durdurduğunu belirtti. Howard gülümsemesini bıraktı ve kamera kayıtlarına bakmak için ileri atıldı.

Nina düşünceli düşünceli Howard'a baktı. "Howard'ı bir ev sahibi olarak diğerlerinden ayıran şey, esprili hazırcevaplık yeteneği."

Leah, O gerçekten bir şair, dedi.

Carter, "Şu çekimleri yapalım," dedi. "Afrika'da bunlar için adam öldürecek ayık çocuklar var. Onları boşa harcayamayız."

Öyle yaptılar.

Nina -ona dokunmadan- podyumda durdu ve diğerinden farklı bir adamla karşılaştı.

Tehdit. Yakışıklı ve kendini beğenmiş biriydi ve mecazi anlamda konuşursak, Nina ona şapkasını vermek için sabırsızlandı.

Don çekime başlamıştı ve Howard bilgi yarışması sunucusunu kanalize ediyordu. "Pekala millet, Kitaplar ya da bazılarının dediği gibi Edebiyat zamanı."

Menace'deki adam, "Sapık insanlar," dedi.

Okuryazar insanlar, diye yanıtladı Nina.

"Tartışma yok, lütfen. Bunu medeni tutalım." Howard onlara azarlarçasına baktı. "'Bana İsmail Deyin' açılış cümlesi..."

Nina ıslık çaldı. "*Moby-Dick*"

Howard başını salladı ama, "Lütfen yanıt vermeden önce sorunun tamamını bekleyin," dedi.

"Üzgünüm."

Kaşlarını çattı. "Kim yazdı *Don Kişot*?" ıslık

çaldı. "Cervantes."

"Ad Soyad?"

Nina ona gözlerini kısarak baktı. Böyle bir sık. "Miguel de Cervantes."

"Altı metre boyunda kırmızı bir köpekle ilgili çocuk kitaplarında, köpeğin adı ne?"

ciyaklama!

"Clifford!" Yakışıklı bu konuda yüzde yüz kendinden emindi.

Howard, "Bonus soru: Neden bu kadar büyüdü?"

Adam birdenbire saf göründü. "Çünkü Emily onu seviyordu." Durdurdu. "Aşk Clifford'u o kadar büyüttü ki Howard'lar evlerini terk etmek zorunda kaldı."

Howard başını salladı, çok ciddiye. "Evet. Evet yaptı."

Nina sinirlenmişti. "Bu, kitaplardan değil, TV şovunun tema şarkısından."

"Kitaplarda olmadığından emin misin?" Howard ona laf attı. "Hayır değilsin,

bu yüzden fikirlerinizi kendinize saklayın. Sonraki soru: *Varlık ve Zaman* hangi Alman filozof tarafından yazılmış ontolojik bir incelemedir?"

Uzun bir sessizlik oldu.

"Bekle, gittik *Büyük Kırmızı Köpek Clifford* ile O? Felsefe edebiyattan sayılır mı?" diye sordu Nina. Biraz sarhoş hissediyordu. Bu tür şeylerde gerçekten içmemeliydi.

Howard omuz silkti. "Pekala, a) bu çok felsefî bir soru ve b) kategori kitaplar. İyi deneme, Book 'Em. İkisine de baktı. "HAYIR?" Başlarını salladılar. "Her iki takımdan da kimse var mı?" Sessizlik. "Barda kimse var mı?" Daha derin sessizlik. Howard kibirli bir şekilde içini çekti, çünkü yanıt elbette elindeydi. "Martin Heidegger'di."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu," dedi Nina. Sence Emily'nin aşkı onun için bir şey yapar mıydı?

Howard onu görmezden geldi. "Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okulu'ndaki dört bina nedir?"

Islık! ciyaktlama!

Nina ve Menace'deki adam birbirlerine baktılar. *Islık! ciyaktlama!*
Islık! ciyaktlama!

Howard elini kaldırdı. "Taş kağıt makas."

Nina taş attı. Tehdit kağıt fırlattı. Öterek bağırdı: "Hufflepuff! Slytherin! Ravenclaw! Gryffindor!"

"Saçını açık tut," diye mırıldandı Nina, taş attığı için kendine kızmıştı. Makas her zaman daha iyi bir seçimdir.

"Tamam, puanlar Tehdit, beş; Yer ayırtın, dört. Son soru: Kim yazdı? *Metamorfoz*, ilk olarak 1915'te yayınlandı?"

Nina kendinden emin bir şekilde düdüğü çaldı. "Kafka." Howard tereddüt etti. "Franz Kafka," dedi ona kızarak. Yine tereddüt etti. "Franz Ferdinand Kafka." Göbek adını tamamen savunuyordu ama Howard'ın Kafka hakkında ondan daha az şey bildiğine bahse girmeye razıydı.

Başını salladı ve sonra, "Ve bir bonus puan için, Jeff Goldblum'un bir sineğe dönüştüğü tüyler ürpertici filmin adını söyleyin," dedi.

"*Sinek*diye bağırdı Tehditçi adam.

"Bu doğru. Takımların her biri altı seviyede duruyor.

Bir gürültü koptu. "Beklemek!" dedi Nina. "Bu tamamen haksızlık! O film, Kafka'nın kitabına dayanmıyor bile. Adam sineğe değil hamamböceğine dönüşüyor; bu bir film, kitap değil; ve ek olarak ..."

"Üzgünüm, kararım kesindir." Howard kararlıydı, ancak Nina'nın işaret parmağından biraz geri çekiliyordu. Ardından, Leah ve Lauren mücadeleye katılmak için geldiklerinde, bir adım daha geriledi ve aniden, yeterince hızlı çekilemeyen bir kadının kucağına oturdu. İçecekler döküldü. Fıstıklar yere saçılırken kabuklar yarıldı. İnsanlar ayağa fırladı ve fındıkların üzerinde kaydı. Düşme vardı. Küfür vardı. Ayıklık Tehdidi yürürlükte ortaya çıktı ve yirmi saniye sonra güvenlik de öyle.

Yarım dakika sonra barın dışında duran Carter içini çekti. "Nina, neden bizi yasaklayan hep sen oluyorsun?"

Ona baktı, hâlâ kızgındı. "Kitap sorusu bile değildi!" Kolundan birayı silkeledi ve birkaç fıstık fırladı. "İlke bu! Bir şeyi savunmuyorsan..."

"Herhangi bir şeye kanacak mısın?"

Arkasını döndü. Tom ceketinin üzerinde omuz silkerek orada duruyordu. "Eve gitmen gerekebileceğini düşündüm." Sırıttı. "Biraz... hararetli görünüyordun."

"Şey," dedi Nina, "Leah ile bir gezintiye çıkmam gerekiyor..." Etrafına bakındı. Sokağın aşağısında, Leah ve diğerlerinin bir köşede gözden kaybolduğunu görebiliyordu. "Ah."

on üç

.....

İçinde Tom hakkında biraz daha fazla şey öğreniyoruz.

Nina, onu eve götürürken Tom'un yanına oturdu ve yine talaş kokusu aldı.

"Marangoz musun?" diye sordu, alkol onu biraz korumasız "Tahta kokuyorsun." Ona doğru eğildi ve burnunu çekti. teatral olarak.

O güldü. "Bir bakıma."

Nina ona kaşlarını çatı. "Peki marangozluk yapıyor musun, yapmıyor musun?" "Bunun bir fiil olduğunu bile sanmıyorum."

"Olmalı. Neden olmasın?" Kendini tekrar koltuğa attı. "Ben marangozluk yaparım, sen marangozluk yaparsın, o marangozluk yapar..."

Ona bir bakış attı, sonra yola bakmaya geri döndü. "Çok içer misin?"

O, başını salladı. "HAYIR. Gerçekten hiç içmemeliyim; Umutsuzum. Hemen sarhoş oluyorum, iki saat sonra akşamdan kalıyorum. Bunu iyi yapmıyorum. O güldü. "Demek içki içmiyorsun, demek istediğin bu mu?"

O, başını salladı. "Genelde ağlayarak bitiririm."

"Vay. O zaman evet, sodaya devam etmelisin. Göstergeye bir fiske attı ve Nina klik sesi için ayak parmaklarını zamanında vurdu.

"Soda beni osurtuyor." Sonra ağzını sıkıca kapattı ve kendine başka bir şey söylemeyeceğine dair söz verdi. Muhtemelen hiç.

"Pekala, o zaman sade su." Yan yan ona baktı. "Osurmakla ilgili yanlış bir şey olduğundan değil."

Sözünü tuttu ve hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, pencereden dışarı baktı ve olağan şeyleri fark etti: evsizler, daha tehlikeli gecede uyanık olmak için bir gün uyuduktan sonra uyanıyorlar. Evsizler gibi giyinen ama daha iyi ayakkabılar giyen, kapı eşiklerinde toplanan ya da ortak araba bekleyen, telefonlarından yukarı aşağı bakan, hayatlarında hiç olmadığı kadar büyük bir dikkatle plakaları okuyan yenilikçiler. Bodegas ve likör dükkanları Noel gibi aydınlandı, ışıkları ön taraftaki nemli ve yapışkan kaldırımlarda birikti. Sonra Larchmont'un yerleşim bölgesine girdiler, burada sokak lambaları eski modaydı ama çok azdı ve çok azdı.

Konukeyinin önüne park ettiler. Koltuğunun yanındaki okuma lambasını açık bırakmıştı ve ışık davetkardı. Bir yanı bu gece evde kalmayı diledi, çünkü artık başı ağrıyordu ve bilgi yarışmasını bile kazanamamıştı. İçini çekti.

"Güzel yastık," dedi Tom.

"Teşekkürler." Normalde ona sorun çıkarmayan bir şey olan kapı koluyla uğraşıyordu. Tom eğildi ve kapıyı sonuna kadar iterek onun için açtı.

"Anahtarlarınızı bulmak için yardıma ihtiyacınız var mı?" Onunla dalga geçiyordu.

Ona baktı ve başını salladı. "Bence değil." Aklına bir şey geldi. "Bekle, takımını terk mi ettin? Bir sonraki turda değil miydin?"

"Evet." Tom omuz silkti. "Karşı oynayacağınız takımınız olmadan, tüm zorluklar ortadan kalktı."

Kaşlarını çattı. "Takım arkadaşların bunu böyle gördü mü?"

Onayladı. "Pek ciddiye almıyorlar" Nina'nın eve bırakılması gerekip gerekmediğini anlamak için onu kapıdan dışarı iten Lisa'ydı ama bunu söylemesi gerektiğini düşünmemişti. "Ayrıca, QuizDick'in yeniden planlayacağından eminim."

"Tamam ozaman." Bacaklarına etrafta sallanıp arabadan inmesini söyledi ama buna sahip değillerdi. Kaşlarını çattı ve onlara bunu yaptırdı - tanrım, bu otobüsün başında kim vardı ki zaten? Dışarı çıkıp ayakta durduğunda, biraz sallandı ve sonra Tom dışarı çıktı ve tam oradaydı, kolunu tutuyordu.

"İçki içmekte gerçekten iyi değilsin, değil mi?" dedi

gülümseyerek. Ona baktı. "Kitaplar okur musun?"

Kaşlarını çattı. "Elbette. Ara sıra."

"İyi kitaplar?"

"Eh, bence kitaplar iyi." "Jane

Austen'ı okudun mu?"

"HAYIR."

Kurt Vonnegut

mu? "HAYIR."

"Truman Capote?"

"HAYIR." Yüzü ifadesizdi, ama bu soru dizisinden belli belirsiz rahatsız olmaya başladığını görebiliyordu.

"*Harry Potter*?" Çaresizdi. "Ben çocukken tabii."

"Hangi evde olduğunu biliyor musun?"

"HAYIR. Ben tam bir inek değilim.

Tekrar sallandı ve aniden ona doğru eğildi, yüzünü yukarı çevirdi, bu yüzden adamın onu öpmekten başka yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ki yaptı. Hafifçe ama düzgünce.

"İçeri gelmek ister misin?" dedi, ayrıldıklarında.

"Hoş geldiğime emin misin? Gerekli okumayı yapmadım."

Başını salladı ve tekrar ayak parmaklarının üzerinde yükselerek onu geri çekti. Kolu onun beline dolanmıştı, onu derinden öpüyordu ama sonra geri çekildi ve başını salladı.

"HAYIR. Sarhoş kitap züppelerinden faydalanmıyorum. Bu bir kural." "Bu?" Nina'nın kafası karışmıştı. "Kim dedi?"

"Ben." Yavaşça onu döndürdü ve evi işaret etti. "Devam et, oraya tek parça halinde varmanı sağlayacağım."

Aslında merdivenleri oldukça iyi idare ederek evine girdi ve içeri girer girmez pencereye gidip onu açtı. Hala garaj yolundaydı.

"Merhaba," dedi.

Ona sıırttı. "Merhaba."

"Saçımı salayım mı?"

Kafasını salladı. "Bir kere bana ulaşmak için yeterince uzun değil ve ikincisi, bunun neden iyi bir fikir olduğunu asla anlamadım. Neden saç uzunlamasına kesip, ip şeklinde örerek gerçek bir merdiven yapmıyorsunuz? O kadar zor olmazdı.

Ama daha az romantik olurdu. Ve çok daha kısa bir hikaye."

Omuz silkti. "Evet, ama adı her neyse, kıldan bir merdiven yapıp kaçmak oldukça zor olurdu, değil mi?"

"Rapunzel mi?"

"Öyle diyorsan." Gitmek için döndü, ama duraksadı ve okuma ışığında haleler içinde ona baktı. "Seni tekrar görmek isterim."

Nina krallara yakışır bir şekilde başını eğdi. "Düşünmeye hazırım." "Beni hevesinle boğma."

"TAMAM."

"Güle güle o zaman." Arabaya bindi ve camdan dışarı el sallayarak uzaklaştı.

"Güle güle o zaman," dedi Nina, ışıklarının sönmesini izleyerek. Sonra içeri girip pencereyi kapattı.

"Phil," dedi yerde ileri geri hareket eden ve beslenmeyi bekleyen kediye. "Sanırım biriyle tanıştım."

"Bu harika," dedi kedi. "Açım."

Tom uzaklaşırken telefonunu çıkardı ve ağabeyi Richard'ı aradı.

"Sanırım biriyle tanıştım," dedi ağabeyinin yanıtını duyar duymaz.

"Merhaba, Tom," diye yanıtladı kardeşi alayla. "Nasılsın? gece oldu farkettin?"

"Çıldırıyorum," dedi Tom. "Bu yüzden arıyorum."

"Sadece biriyle tanıştıysan, neden hala korkuyorsun? Onunla birkaç kez yattığınızda pudranızı kuru tutun ve tam bir deli olduğunu ortaya çıkarır ve ondan nasıl kurtulacağınızı bulmanız gerekir. O zaman çıldıırabilirsin."

Tom, "Bak, sen ve ben aynı kişi değiliz. Onlarla yatmadan önce akıl durumlarını öğrenmeye çalışıyorum."

Ağabeyinin sesi alaycıydı. "Gerçekten mi? Peki ya Annika?

"Bu bir istisnaydı. Her kuralın bir istisnaya ihtiyacı vardır."

"Ama her kadın bir yasaklama emri gerektirmez."

"Güzel saçları vardı."

"O yaptı. Tıraş edip sana postalayana kadar.

Tom araba sürmeye hiç dikkat etmediğini fark etti ve kenara çekti. "Bu kız farklı."

Ağabeyinin iç çektiğini duyabiliyordu.

"Söyle bana." "Bir kitapçıda çalışıyor."

"Çalışmak iyidir. Okuma yazma iyidir."

"Ufak tefek ve kestane rengi saçları var."

"Aman Tanrım, şimdiden lirik olmaya başladın. Yani, o bir kızıl mı?

Hayır, bir esmer ama kırmızımsı ipuçları var. Amelia'nın saçına kına yaktığı zamanki gibi.

"Peki bu kız saçını kınalıyor mu?"

"Hayır, rengi bu."

Amelia da onun doğal saç rengi olduğunu söylerdi.

Tom kaşlarını çattı. "Bak ablamızın ne yaptığı önemli değil. Nina'nın kızıl-kahverengi saçları var, gözleri ela, muhteşem ve ufak tefek."

"Küçük dedin zaten. Dört ayak altında mı? Durdurdu. "Beni akşam yemeğinde yükseltici koltuğa ihtiyaç duyacak biri için mi hazırlıyorsun?"

"Hayır, ama diyelim ki Rachel'dan daha küçük."

Rachel, Richard'ın nişanlısıydı. "Rachel beş fit dokuz; o hiç de küçük değil. Richard'ın sesi eğlenmişti. Gerçek bir çocuk olmadıkları sürece yükseltici koltuğa ihtiyacı olan biriyle çıkmanızda bir sakınca olacağından değil. İyi şeyler küçük paketlerde gelir, değil mi?"

Tom sinirli bir ses çıkardı. "Richard, o normal boyda, güzel ve sana ondan neden bahsettiğimi gerçekten bilmiyorum. O gerçekten zeki, muhtemelen benim için fazla zeki."

"Bu iyi. Fazla hoş kadınlarla çıkma eğilimin var." Öksürdü. "Ya da tamamen deli."

"Adı Nina."

"Bunu bana sen söyledin. Beraber yattınız mı?"

"HAYIR. Öpüştük, beni içeri davet etti ama hayır dedim." "Neden?"

"Biraz sarhoştum. Çok değil ama biraz."

"Ah evet. Bu konudaki gülünç derecede kararlı duruşunu hatırlıyorum. Peki, şimdi ne yapacaksın?"

"İş yerinde onu görmeye gideceğim ve ona çıkma teklif edeceğim." Bir planı olduğunu fark etmemiştir.

ama görünüşe göre yaptı.

Ağabeyi güldü. "Harika. Bu hafta sonu yemeğe geliyor musun? Rachel'ın ailesiyle tanışmanı istiyorum. Henüz tanışmamış olmanız çok saçma."

"Kabul ediyorum. Ama Rachel'la tanışıp bir ay gibi bir süre içinde onunla evlenmeye karar verdiğine göre, hepimiz ayak uydurmak için çabalıyoruz.

"Sanırım anlık çekim bir ailenin başarısızlığıdır."

"Yarık damaktan iyidir."

"Bu genetik mi?"

"Fikrim yok. Google da arat. Bakalım bu hafta sonu gelebilir miyim? Deneyeceğim."

"Elbette. Kızla iyi şanslar. Umarım sonuncusu gibi deli bir takipçi değildir."

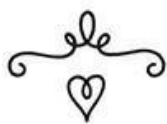
"Çok eğlencelisin."

"Öyleyse müstakbel karım bana öyle söylüyor."

"Muhtemelen sadece pantolonunu çıkardığında."

"Ve artık bir komedyensin. Görüşürüz, Tom."

Tom güle güle dedi ve gülümseyerek telefonu kapattı. Sonra bir donut dükkanının önünde durduğunu fark etti ve içeri girip kendine bir hamur yoğurma makinesi aldı. Ne de olsa o bir eylem adamıydı.

today is the day

DATE Wednesday 15th May M T W Th F S Su

SCHEDULE

7>8
8>9
9>10
10>11 none
11>12
12>13
13>14
14>15
15>16
16>17
17>18
18>19 yoga
19>20 Book Club
20>21

TO DO LIST

☐ Clean fridge
☐ BUY CAT FOOD OK
☐ HE'S GOING TO EAT
☐ YOU IN YOUR SLEEP
☐
☐
☐

○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○

GOALS
Boyfriend?

NOTES

Do more yoga
Read more poetry

➤ ➤ ➤ ➤ ➤ ➤ ➤ ➤

+ BREAKFAST
+ LUNCH
+ DINNER
+ WORKOUT

ondört

Nina'nın ailesi hakkında daha da fazla şey öğrendiği.

Nina, Reynolds ailesinin bir daha geri dönmek üzere gideceğine dair hararetli umuduna rağmen, Peter ona tekrar ulaştığında memnun oldu.

"Hepimizi sevmek zorunda değilsin," dedi. "Ama bence sen ve ben arkadaş olmalıyız, her birimizin kağıt eşyalar hakkında konuşacak birine ihtiyacı olduğu için bile olsa." Boğazını temizledi. "Yoksa bu, 'Kağıt ürünleri tartışacak birine ihtiyacımız var' mı?"

Nina sıırttı. Trivia fiyaskosunun ertesı sabahı işe giderken onu aramış ve onun adının telefonunda belirđini görünce mutlu olmuştu.

"Önemli olduğunu düşünmüyorum. Cümleyi edatla bitirmemen gerektiğini biliyorum ama bence arkadaşlar arasında kabul edilebilir bir şey."

"Ya da akrabalar?"

Ya da akrabalar. Bölünmüş mastarlara bile izin vereceğim."

O güldü. "Dilbilgisi yasalarının kelimenin tam anlamıyla askıya alınmasına gerçekten izin vermek için mi?"

İrkildi. Ah, bu kadar yeter. Düşündüğümden daha fazla acıyor." Peter'ın tonu değışti. "Lydia için üzgünüm. Toplantıdan ayrıldıktan sonra, Sarky temelde ona sizi babalık testi yapmaya zorlayamayacağını söyledi ve bu yasa söz konusu olduğunda, üzerinde duracak bir bacağı yoktu. Yanında annesi ve Büyükanne Alice dışında kimse yoktu, bu yüzden sonunda

dışarı fırladı. İçini çekti. "Varlığın biraz şok ediciydi ama üzülecek olanın Archie olduğunu düşünmüştüm."

"Tanıştığımızda biraz sinirli görünüyordu ama peynirli bir sandviç her şeyi daha iyi yaptı."

"Genellikle olur. Her neyse, şu anda Archie'nin dikkati oldukça dağılmış durumda, ne bebek var."

"Bebegi mi var?"

"Henüz değil. Becca'nın ne kadar hamile olduğunu fark etmedin mi? Sanırım ayağa kalkmadı. Küçük oğulları iki yaşında ve yenisi her an gelebilir. Babasını o kadar düşündüğünü sanmıyorum."

Ama Peter yanılıyordu.

Nina günün sonunda işten çıktığında Archie Reynolds sokakta onu bekliyordu. Onunla sadece iki kez görüştüktan sonra bile yüzünü görmek bir zevkti. Onun kardeşi. Ağabeyi. Geç olması hiç olmamasından iyidir, diye düşündü.

Ona yarım gülümsedi. "Merhaba abla."

Elini sıkmaya gitti ve sonra bunun aptalca olduğunu anladı ve ona sarıldı. Bu, ailenin hiç düşünmediği bir avantajıydı: daha çok sarılmak. Dadı Louise taşındığında, etrafında gerçekten sarılabileceği kimse kalmamıştı. Arkadaşları merhaba ya da vedalaştıklarında ona sarıldılar ama dükkânda Polly'nin yanına gelip ona yirmi dakika yaslanacak gibi değildi. Archie'den uzaklaştı ve iki hafta önce bir diziden seçemeyeceği biriyle akraba olduğunu fark etti. Herhalde alışacaktı. En sıradan şeyler garip başladı: Elektrik ışığı! Akar su! TÖM bölümleri arka arkaya izlemek!

Buna karşılık, Archie ona yakından baktı, babasının yüzünün bazı unsurlarını onun yüzünde gördü ve aynı benzerlikleri fark etmeden bu kitapçıya pek çok kez gelmiş olmasının garip gelip gelmeyeceğini merak etti. Nina'yı daha önce görmüş olmalı; oğlunun erken yaşlarında ayda bir ya da iki kez, hafta sonu çiftçi pazarından sonra Knight's'a geldiklerinde bir gerileme olmuştu. Onunla konuşmuş, kesinlikle ona gülümsemiş, ondan kitaplar satın almış, hatta onu bir iki saniyeden fazla düşünmemiş olabilir. Her gün bizimle akraba olabilecek kaç kişiyle karşılaşıyoruz, ya da sadece sahip olduğumuz en iyi arkadaşlar, ikinci eşlerimiz ya da onlarla sadece saniyelerden fazla zaman geçirseydik yıkımımızın ajanları olabilecek insanlarla karşılaşıyoruz? baktığını fark etti.

"Garip, değil mi?" Nina da ona bakıyordu. "Bütün bunlar gerçekten biraz üzücü."

Archie başını salladı. "Bu. seninle konuşmak istedim Aceleyle bir yere mi gidiyorsun?"

Yoga dersine gidiyordu ama kendini katı ve beceriksiz hissetmemek için her türlü bahane kabul edilebilirdi. Ve dürüst olmak gerekirse, daha sonra kitap kulübüne gittiğinde yogaya gittiğini söyleyebilmek ve istediği kadar kurabiye veya kek yiyerek iyi hissetmek için gidiyordu. O, başını salladı. "Hayır, hiç de değil. Kahve ister misin?" Sokağın karşı tarafını işaret etti. "Her zamanki yerimize dönebiliriz."

"Harika." Archie karşıdan karşıya geçmek için döndü. Kafenin kapısını çekip, "Bu arada, dün Lydia'nın sana böyle zorbalık etmesine izin verdiğimiz için bütün ailemiz utanç içinde başımızı eğiyor olmalı" dedi. Onun için kapıyı tuttu. "Üzgünüm."

Sorun yok, dedi Nina. "Lydia hep böyle midir?"

"Agresif ve gülünç mü?" O güldü. "Evet oldukça. Yaşlandıkça olgunlaşmıyor, orası kesin."

Aynı masaya oturdular.

Vanessa o gün çalışmıyordu ama Nina bir başkası olan Andi'ye el salladı.

Garson, çok sevdi. Andi ona sırtıttı ve bir menü getirdi.

"Belli ki buna ihtiyacın yok, muhtemelen benden daha iyi biliyorsun, ama belki arkadaşın...?"

"Sanırım sadece kahve, teşekkürler." Archie hâlâ Nina'ya bakmamakta zorlanıyordu.

"Ben de," dedi Nina.

Archie boğazını temizledi. "Biliyor musun, her şey farklı olsaydı, birlikte büyürdük. Benden sadece birkaç ay küçüksün. Annen neden birbirimizi tanımamızı istemedi?"

Nina şaşırmişti. "Dürüst olmak gerekirse, onun bu şekilde düşündüğünü sanmıyorum." Omuz silkti. "Onunla bilmek zor; motivasyonları konusunda pek açık sözlü değil. Ona temelde aynı şeyi sorduğumda, babanın iyi bir baba olamayacağını düşündüğünü söyledi.

"O senin de babandı."

"Demek hepiniz bana söylemeye devam ediyorsunuz. Yine de basit biyolojinin birini baba yaptığından emin değilim. Gerçek bir babalık yapman gerekmiyor mu? Yani, evet, bir sperm sağladı, ama ondan sonra hiçbir şey. Her zaman ebeveynliğin bundan daha aktif olduğunu düşündüm.

Andi kahvelerini bırakırken Archie durakladı. "Sen çocukken annenin çok uzakta olduğunu söylemiştin."

"Hala öyle."

"Ama anneliğin çoğunu başkası yapmış olsa da sen onu annen olarak görüyorsun."

"Evet doğru." Nina omuz silkti. "Sanırım anne sayısı kadar birine annelik yapmanın birçok yolu var. Benimki fiziksel olarak orada değildi, ama bir sürü güzel kartpostal gönderdi. Kartpostallar, Nina'nın çoğunlukla unuttuğu çocukluğunun olağan bir parçasıydı. Ayda bir veya iki kez kısa bir mesajla (*Buradan nefret edersin, veya Her şey peynir kokuyor, veya Günlerdir kusuyorum, hava güzel ama*) ve imzaladı Annebüyük,

çılgın el yazısı. Louise ve o pulları inceler, fotoğrafa bakar ve kartları buzdolabına yapıştırırdı. Şimdi nerede olduklarını merak etti, sonra bütün pulları kesip âşık olduğu on beş yaşındaki bir çocuğa verdiğini hatırladı. Flört stratejisi açısından epik başarısızlık; ona garip bir şekilde bakmış, teşekkür etmiş ve onunla bir daha hiç konuşmamıştı ve şimdi kartlarla ne yaptığını hatırlayamıyordu. Dikkatini tekrar Archie'ye çekti.

Ama sizin... bizim... babamızdan iki hafta öncesine kadar haber alınamadı. Bir seri dolandırıcıya göre sözünün eri biriydi.” Acıyla gülümsedi.

Archie yapmadı. "Kafamı toparlamak için gerçekten mücadele ediyorum ama aynı zamanda neden kafamı toparlamak için mücadele ettiğimi anlamakta da zorlanıyorum, eğer bunu takip edebilirsiniz. İlk karısını aldattı... Neden annemi aldatmayacağını düşünüyem ki?"

Nina yüzünü buruşturdu. "Onu sevdiği için mi?"

Archie omuz silkti. Aldatmasının aslında eşleriyle ya da onlar hakkında ne hissettiğiyle ilgili olduğunu düşünmüyorum. Bence diğer kadınlardan hoşlanıyordu ve bu konuda bencilce davranıyordu. Ben büyüdüğümde ve kendim evlenmek üzereyken bir kez bunun hakkında konuşmuştuk. Karım..." Aniden kızardı. "Geçen gün gördüğün gibi çok güzel. Evlendiğimizde ona derinden aşkıttım, aslında hala aşığım. Ama babam beni yemeğe çıkardı ve bir gün onu aldatacağımı söyledi."

"Bunu nereden biliyordu?"

Archie'nin ağzı büküldü. "Yapmadı. Gerçekten de her kocanın, belki de her kadının aldattığını düşünüyordu. Taze etin cazibesinin çok güçlü olduğunu söyledi. Direnmenin anlamsız olduğunu ima etti."

"Bu biraz abartılı bir ifade gibi görünüyor. Onu bu kadar emin yapan ne?"

"Emin değilim. Sanırım seksin önemine dair temel bir inancı vardı.

Her büyük hikayenin, her büyük hikayenin arkasındaki itici gücün bu olduğunu düşündü.

etkinlik."

"Katılmıyorsunuzuz?"

"Bilmiyorum. sanırım öyleydi onunitici güç." Archie ona baktı. "Dikkat et, onda bir sürü şey vardı: seks, kadın, sigara, para, içki. çok içti -doğru olduğunu biliyorsun? O bir alkolikti. Çocukken fark etmemiştim ama geriye dönüp baktığımda barizdi. Sabahları çok endişeliydi; titreyerek uyanır ve banyoda çok saklanırdı. Annem kan şekerinin düştüğünü ve ona portakal suyu getirip bebek gibi davranacağını söyledi." Kahvesini içti. "Ama aslında akşamdan kalmaydı ve ofise gidip bir şeyler içmeyi bekliyordu."

Harika, dedi Nina. "O zaman pek içmemem daha iyi olur." Aklından Tom'la öpücüğün ani bir parıltısı geçti.

Archie başını salladı. "Bence Becky ve Rachel, içmeyi oldukça genç yaşta bıraktılar; Başkaları hakkında emin değilim." Kahvesini bitirdi ve Andi'yi aradı. "Bu genetik, biliyorsun."

Nina başını salladı. "Ya sen?"

Archie kaşlarını çattı. "Ne

yaptım?" "Hile mi yaptın?

Karın hakkında mı?

Kafasını salladı. "Henüz değil. Ama artık seni tanıdığıma göre, bunun içki içmek gibi önceden belirlenmiş olduğundan endişeleniyorum. Kendine hakim olamadıysa belki benim için de aynısı olacaktı. Ben öyle düşünmemiştim, ama sen benim kanıksadığım pek çok şeyi alt üst ettin." Andi'yle göz göze geldi ve ikisi için de daha fazla kahve rica ediyormuş gibi yaptı. "Üzgünüm, senin hatan olmadığını biliyorum."

Nina omuz silkti ve devam etti. Ama sen onun anneni aldatmadığını düşündün. İstisnalar olabileceğini düşündün."

"Evet, çünkü oldukça genç yaşta öldü, değil mi? Belki de yeterince uzun süre pantolonunun içinde tutmayı başarmıştır diye düşündüm. Ama yapmadı, hiç de değil. Onu annenle ve kim bilir başka kimlerle aldattı ve bu, o hastalanmadan yıllar önceydi.

"Evet ama bana bak. Annem bir yerde bir aydan fazla kalamaz ve ben eyaletten zar zor ayrıldım. Onun bir pislik olması senin de öyle olman gerektiği anlamına gelmez."

"Belki değil."

Nina konuyu değiştirmeye çalıştı. "Bebeğin ne zaman?"

"Gelecek ay." Telefonunu çıkardı ve birkaç fotoğrafa baktı. "Bu benim oğlum Henry ve işte Becca." Fotoğrafta minik gözlüklü sevimli küçük bir ocuk ve avukatın ofisinde gördüğü güzel sarışın kadın kameraya aptallar gibi sırtıyordu.

"Mutlu görünüyorlar," dedi Nina.

"yleler," diye yanıtladı Archie. "Uzun süre bu şekilde kalabilirler." Telefonu cebine koydu ve eliyle yüzünü ovuşturdu. "Hiç işleri alt st edeceğinden endişe ettiğin oldu mu?"

"Ne tür şeyler? Yani, evet, elbette, her zaman, ama özellikle ne?"

"Hayatımın kontrolünü kaybedeceğimden, büyük bir hata yapacağımdan ve her şeyin ortadan kalkacağından endişeleniyorum. Nedenini bilmiyorum ama Becca hamile ve Henry sadece iki yaşında ve çalıştığı için işler zorlaştı..." Ellerini masanın üzerine koydu ama Nina'nın onların titrediklerini görmesini engelleyecek kadar hızlı değildi.

Endişeleniyor musun? diye sordu.

Onayladı. "Evet. Eskiden daha ktydm ama şimdi bunun için ilaç alıyorum.

Sen?"

Başını salladı. "Evet. Gerçekten kötü olduğu zamanlar için Xanax'ım var ve bazen gerçekten kötüye gidiyor. Her şeyin üstünde kaldığım sürece idare edilebilir ama sürprizlerle pek aram yoktur." Bir nefes aldı. "Kolayca atılırım; Sanırım böyle koyabilirsin. Derin bir sakinliğim yokmuş gibi hissediyorum. Hafifçe sakinlikle buğulanmış gibi hissediyorum ve buharlaşması çok uzun sürmüyor. Sırtıttı. "Bu mecazın da o kadar uzun süreceğinden emin değilim."

Ona gülümsedi. "Karım evimizde derin bir sükunet kaynağına sahip. Aslında Lake Calm gibi. Ben daha çok senin gibiyim. Omuz silkti. "Babam hiçbir şekilde sakin değildi; gerçekten çok yüksek devir yaptı ve sonra kanı

Alice'in damarlarında akan siyanür, gerçekten korkunç olan Rachel'ı ve aynı zamanda Peter'in gezegendeki en nazik kadın olan annesi Becky'yi üretti. Bir nesil daha aşağıda, her yönden harika olan Peter ve Jennifer'ın yanı sıra tam bir kaçık olan Lydia da var. Genetik komik şeyler, değil mi?

Nina ellerini onunkinin karşısındaki masaya koydu. "Ellerimiz benzer, bak."

"Benimki daha büyük."

Ona baktı. "Bok yok, Sherlock."

O güldü. "Bütün bunları sana neden anlattığımı bile bilmiyorum." "Kızkardeşinim?"

"Evet sanırım. Ve ne kadar endişelendiğimi bilsen de kız kardeşim olmaktan vazgeçemezsin. Ben... belki anlayacağını hissettim. Tezgahı inceledi.

Andi lattelerini getirdi. Nina bir yudum aldı ve yeninin arkasıyla dudağındaki köpüğü sildi. "Kabul edelim, tüm bunlar ortaya çıkmadan önce bile zaten pek çok soruna yol açmış olan bir adam hakkında birdenbire üzücü bir şey keşfetmenin seni neden korkuttuğunu anlıyor musun?"

Onayladı.

"Kimse anlamayacak mı? Bir hafta kadar önce cesur, yaratıcı, zeki bir dünya gezgininin çocuğu olduğumu düşündüm ve neden utangaç, gergin ve temelde posta kodumun dışına çıkmaya isteksiz olduğumu asla anlamadım. Şimdi bunun bir kısmının nereden geldiğini biliyorum, ama aynı zamanda potansiyel alkolizm ve sadık kalma konusundaki yetersizliğimi de miras aldım, bu yüzden, bilirsiniz, tam olarak bir kazan-kazan değil.

Archie aniden sırttı ve onları izleyen herhangi biri akraba olduklarını anında anlardı. "Evet, boyutu bu kadar. Muhtemelen sana da para miras kaldı tabii."

"Doğrulanmadı. Ve eğer Lydia istediğini yaparsa olmaz."

Archie gözlerini devirdi. "Lydia her zaman sinirlidir; sen sadece bugünün

odak. Yazık, çünkü o gerçekten harika. Beyni çelik bir tuzak gibi ama ne yazık ki onu çoğunlukla hayali hakaretleri ve yaraları saklamak için kullanıyor.”

"Bu harika. Hepiniz ne güzel bir ailesiniz." Nina küçük bir yığın şeker paketini bir kuleye yerleştirdi.

"Bizhepsi öyle," dedi Archie sırıtarak. "Ayrıca senin ailen." Parmağını uzattı ve şeker paketleri kulesini devirdi.

"Olmasını istemiyorsam olmaz." Nina elini şapırdattı ve yeniden inşa etmeye başladı.

Archie çek için aradı. "O kediyi çantaya geri sokma konusunda iyi şanslar." Elllerine baktı. "Bekarsın?"

"Çok fazla. Şu anda bir erkek arkadaş için zamanım yok.”

"Bu üzücü."

"Bu mu?" Nina, Tom'u düşündü. "İnsanlarla tanışıyorum ama uğruna hiçbir şeyden vazgeçmek istemediğim kimse yok."

"Hayatın bu kadar heyecan ve macerayla mı dolu?"

"Dalga mı geçiyorsun? Haftalık bir kitap kulübüm, düzenli bir film gecem, haftada en az bir gece özel bir fiziksel sağlık pratiğim, bir kedim var... Rüyayı yaşıyorum.”

Güldü ve çeki imzaladı. Şanslı bir kadınsın.

"Evet. Ve şimdi sizinle mücadele etmem gereken çok şey var. Bir erkeğin hayatıma girmesi için oldukça özel olması gerekir.”

Archie ayağa kalktı ve Nina'nın her zaman yaptığı gibi gerindi. "Pekala, belki birimiz sizi uğruna kitap kulübünü iptal etmeye degecek biriyle tanıştırırız."

Nina onu kafeden çıkarken takip etti. "Cidden bundan şüpheliyim. Gerçek, kurgudan daha garip ifadesini duydunuz mu?

"Elbette."

"Eh, aynı zamanda çok daha az çekici. Kurgusal aşk hayatıma bağlı kalacağım, teşekkürler. Kelimenin her iki anlamıyla da.”

Archie kaldırımında durdu. "Oraya park ettim. Eve bir asansör ister misin?"

Nina başını salladı. "Hayır, teşekkürler, yürümeyi severim."

"Güzel, sonra konuşuruz." Adam ona sarıldı ve o kısa kucaklamada o sıcak, güven verici bir kabullenme hissetti. Lydia ne kadar kötü olursa olsun, Archie ve Peter kesinlikle bunu telafi ediyorlardı. Belli ki hiç erkek kardeşi olmamıştı ve bir erkekle onu hafife alabileceği ve şefkatin ötesinde sebepsiz yere sarılabileceği noktaya ulaşacak kadar uzun süre çıkmamıştı ve birdenbire şimdi hayatında olduğu için mutlu hissetti.*benim bir ağabeyim var*, diye düşündü tekrar.*ben küçük bir kız kardeşim*.

Yürüyüşü garip bir şekilde tanıdık olan erkek kardeşinin sokakta gözden kaybolmasını izledi. Saatine bir göz attı; harika, yoga dersi tamamen bitmişti, yani artık eve gidebilir, kediye besleyebilir, pijama mı yoksa rahat mı pantolonunu giyebilir ve kitap kulübü için arkadaşının evine gidebilirdi.

Evet. Nina Hill rüyayı yaşıyordu.

today is the day

DATE Thursday 16th May

M T W Th F S Su

SCHEDULE

7>8
8>9
9>10 work
10>11
11>12
12>13
13>14
14>15
15>16
16>17
17>18
18>19 ↑
19>20 NOTHING ♥
20>21 ↓

TO DO LIST

- ☐ milk
- ☐ tuna
- ☐ cat fd
- ☐ bread
- ☐ TP
- ☐ shampoo
- ☐ body wash
- ☐
- ☐
- ☐
- ☐

GOALS

improve handwriting

NOTES

Sarayan

+ BREAKFAST

no

+ LUNCH

due

+ DINNER

at

+ WORKOUT

all

onbeş

.....

Nina'nın kendi iyiliği için fazla organize olduğu.

Perşembe günleri Nina'nın en sevdiği gündü. Perşembe günleri işten sonra hiçbir programı yoktu. Kelimenin tam anlamıyla, 6'dan 10'a P.M., yazmıştı *Hiç bir şey* planlayıcısında. Bu aslında okumak demekti, çünkü yapacak hiçbir şeyi olmadığına yaptığı şey okumaktı. Bazen insanlar onun yerine bir şeyler yapmasını sağlamaya çalıştı, ama o şiddetle savunduğu bir hiçti.

Bu yüzden yeniden rafa koyduğu kitap yığınının başını kaldırıp Tom'un dükkana girdiğini görünce aklına ilk gelen o gece onunla çıkamayacağı, çünkü yapacak bir işi olmadığı oldu. İkinci düşüncesi, adamın ona çıkma teklif etmemiş olması ve onun kendisine çıkma teklif edeceğini düşünmesi için hiçbir nedeni olmamasıydı. Üçüncü düşüncesi, görünüşe göre biraz kendine doymaya başladığı ve kendini toparlaması gerektiği idi. Ve bu küçük düşünceler geçidindeki dördüncü ve son düşüncesi, adamın kendisine doğru yürüdüğü ve muhtemelen merhaba demesi gerektiği idi.

"Merhaba," dedi. Hatırladığından daha uzun boyluydu. Ya da küçülmüştü, biri ya da diğeri.

Ona gülümsedi. "MERHABA."

"Kitap mı arıyorsunuz?"

Kafasını salladı. "Ben kitap insanı değilim, unuttun mu? okuma yazma bilmeyen değilim; Sadece pek okumam." Ellerini kaldırdı. "Üzgünüm."

Kaşlarını kaldırdı. "Belki de doğru türde bir kitap bulamamışsınızdır.

henüz."

"Pek çabalamıyorum," dedi rahatlıkla. Her neyse, akşam yemeğine çıkmak ister misin diye bakmaya geldim. Rahat ve kendinden emin ses tonundan etkilenmişti. Onun bir örümcek kongresindeki miyop bir sinek kadar gergin olduğunu tahmin etmesi kesinlikle mümkün değildi.*Ezdim.*

"Şey... tabii."*Güzel, Nina, kulağa coşkulu gelmenin yolu.*

Tamam, pek ilgili görünmüyor ama devam edelim.. "Senin için hangi gün uygun?" Onun kollarındaki hissini, öpücüğü, daveti hatırladı... O kız bugün işe gelmişe benzemiyordu.

Planlayıcıyı getireyim. Nina kalan kitapları tezgâha taşıdı ve planlayıcısı için altını kazdı.

"Vay canına," dedi Tom, o onu çıkardığında. "Bu ciddi bir planlayıcı." Beyninin nadiren yapacak bir şeyi olan küçük bir bölümü olan kendi planlayıcısını düşündü. Hatırlaması gereken iki veya üçten fazla şey varsa, bunları bir Post-it'e not edebilirdi, ama hepsi bu kadardı. Bu kız onun için biraz katı olabilir. Yatakta nasıl olurdu?*Bu göğüs ucunda iki dakika lütfen, sonra kırk saniye...*

Nina ajandasına sanki ilk kez görüyormuş gibi baktı. Büyüktü ve ağır aksesuarlarla donatılmıştı. Çeşitli noktalardan çıkıntı yapan yer imleri vardı; şeritleri ve şeritleri vardı; özel, planlayıcı büyüklüğünde ekipmanlarla dolu bir cebi vardı.

"Düzenlenmekten zevk alıyorum," diye yanıtladı. "Sadece..." O haftayla ilgili ajandayı açtı ve Tom sayfanın ne kadar dolu olduğunu görünce kaşlarını çattı.

"Vay canına," yorumunu yaptı. "Yaptığın çok şey var."

"Evet." Nina başını salladı, aniden biraz utanmıştı. "Ah, bu hafta iyi değil. Önümüzdeki hafta nasıl?" Birkaç sayfayı çevirdi. "Hayır, o da oldukça dolu."

O planlayıcıya bakarken Tom onun yüzünü izledi. Burnu düz ve narindi, bir tutam çil vardı. Tom'un nispeten aktif bir aşk hayatı vardı -Los Angeles'ta otuz yaşında çekici bir adamdı- ama birkaç yıldır kimseye aşık olmamıştı. Çıktığı kadınları seviyordu ama

hiçbiri onun hayal gücünü bu kadın kadar ele geçirmemişti. Onu düşündü, teninin nasıl hissedebileceğini, elinin beline nasıl sığabileceğini merak etti, onu kendisine karşı tutmayı... Kaşlarını çattı ve aniden kafasında canlandığı yetişkin versiyonundan çok, karşısındaki gerçek kişiye odaklanmaya çalıştı.

Nina başını kaldırıp Tom'a baktı ve onun dikkatle kendisine baktığını gördü. Kızardı. "Uh, bundan üç hafta sonrasına ne dersin? Bir cuma akşamım var..."

Tom sertçe gerçekliğe geri döndü. "Üç hafta?" Şaşırmıştı, şaşırmıştı. "Gerçekten mi?"

"Evet..." Haftaya baktı.

Sayfaya bakmak için başını kaldırdı. "Buna ne dersin?" Sayfaya parmağını soktu. "Kelimenin tam anlamıyla bu gece yapacak bir şeyin olmadığını söylüyor."

Nina başını salladı. "Hiçbir şeyin aslında bir anlamı yoktur." ona baktı.

"Yani, benim için bir anlamı var; okumak demektir."

"Okumayı zorunlu kıldın mı?"

"Bu benim işim." *Ve her şeyden çok okumayı tercih ederim, ama bu konuyla alakalı değil.*

"Bekle, buna ne dersin?" yazan girişi işaret etti. *Film Gecesi*. "Birlikte sinemaya gidebiliriz." Muzaffer görünüyordu. "Zaten bir biletin var."

"İyi bir nokta," diye yanıtladı Nina, "ama bu hafta sonu değil. Göreceğim *Uzaylılar* arkadaşlarımla. Zaten ayarlandı."

"Peki ya sonraki hafta?" Aniden, Tom utandı. Nina onunla çıkmak istemiyorsa, zorlamaya devam etmeyecekti. Onun programını tamamen ve hemen boşaltmasını beklemiyordu ama biraz karşılıklı ilgi iyi olurdu.

Önden dönmüştü. "Hayır, Jane Austen film maratonuna gideceğim."

patronum Liz ile.” Yukarı baktı ve gülümsedi. “*Gurur ve Önyargı, Emma, VeHis ve hassaslık*. Harika, değil mi?

"Eh, tabii." Bu belki de düşündüğü kadar iyi bir fikir değildi. Belki de bu kız ona hiç uygun değildi. Jane Austen'ı okumamıştı, o filmlerin hiçbirini izlememişti, okumayı sevmiyordu, düzenli olmayı sevmiyordu, bırakın gelecek ayı, her günün her dakikasının bir sonraki hafta için neler getireceğini bilmekten hoşlanmıyordu. Sonra başını hareket ettirdi ve yine o koku geldi, bal ve limon kokusu ve adam onu hâlâ dışarı çıkarmak istediğini biliyordu. O düzenli katmanın altına girip giremeyeceğini görmek istedi.

Nina hâlâ planlayıcıyı karıştırıyordu. “Ama sonraki hafta yapabilirim. Muhtemelen.”

Muhtemelen? "Bir parça kağıdın var mı?" Tom gülümsemesi solarak sordu.

Nina ona bir tane buldu ve kaşlarını çatarak ona verdi. Kasanın yanındaki tencereden bir kalem aldı ve kağıda bir şeyler karaladı. Ona verdi.

"Bu benim numaram. İptal olursa bana mesaj at. Bakalım sana uyum sağlayabilecek miyim?

Döndü ve hayal kırıklığını örtmeye çalışarak ve -en azından Nina'nın durduğu yerden- tamamen başarılı olarak dükkândan çıktı.

• • •

Daha sonra Nina ona bundan bahsettiğinde Polly, "Pekala, bu bir ton cesaret," dedi.

Nina şüpheyle ona baktı. "Bu mu? Yoksa programıma fazla bağlı olduğum için total mıyım?

Polly adil değilse bir hiçti. "Şey, o da var. Yani, diye ekledi hemen, total olduğunu söylemiyorum; Bazen programınız hakkında biraz anal yaptığınızı söylüyorum.

"Evet?"

Polly en yakın kitaplığına yaslandı ve başını salladı. "Spin stüdyosunun sular altında kaldığı ve kendinizi tamamen kaybettiğiniz zamanı hatırlıyor musunuz, çünkü bir Spin dersi planlamıştınız ve başka bir şey sığdırıp sığdıramayacağınızdan emin değildiniz?"

Nina onu kitaplıktan çekti, kitapları düzeltti ve ona kaşlarını çattı. "Pekala, Spin seksen iki dakika sürüyor ve ben de bunu ayırmıştım."

"Kesinlikle. Spin'in seksen iki dakika sürdüğünü bildiğin gerçeği..." Polly duraksadı. "Beklemek. Döndürme dersi kırk beş dakika sürer."

Nina başını salladı. "Evet, ama buradan oraya yürümem üç dakika, üzerimi değiştirmem yedi dakika, bisikleti ayarlayıp havlu almam bir dakika, her şeyin üzerine damlamadan spor salonundan çıkacak kadar soğumam iki dakika, Chipotle'a yürüyerek on dört dakika ve bir salata yemem ve ardından Chipotle'dan evime yürüyerek gitmem on dakika."

"Akşam yemeğini hazırlamanın on dört dakika süreceğini nasıl tahmin edebilirsin? Ya uzun bir sıra olursa ya da salata barları tutuşursa?"

"Salata barı yok. Artı, marul sandığınız gibi yanmanın motoru değil."

Polly çileden çıkmış görünüyordu. "Konu o değil. Hayatın öngörülemez olduğunu söylüyorum. Herhangi bir sayıda rastgele şey olabilir."

Elbette, dedi Nina. "Planım ortalamalara ve deneyime dayanıyor. Çoğu zaman o kadar zaman alıyor, bu yüzden ona göre plan yapıyorum. esnek olabilirim Yumruklarla yuvarlanabilirim."

Polly homurdandı. Peki ya Phil solucan kaptığında ve senin onu veterinere götürmen gerektiğinde?

"Bu harika bir örnek," diye yanıtladı Nina, biraz canı yanmaya başlayarak. "O gün programımı tamamen boşalttım. Hiç tereddüt yok."

Polly güldü. "Evet, çünkü veteriner randevusuna izin vermek için her şeyi nasıl yeniden planlayacağını çözemedin, bu yüzden denemek yerine hepsini iptal ettin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, sen esnek değilsin." Polly, Nina'ya gülümsedi. "Ve bir şeyleri tamir etmek için zaman harcamaktansa her şeyi havaya uçurmayı tercih ettiğini. Ama bu yüzden bir randevuyu kaçırmış olmanı umursamadığın sürece, gerçekten önemli değil.

Nina başını salladı. "Zaten o benim için doğru kişi değildi. okumadı."

"Dünyadaki tek şey okumak değil, Nina."

"Dünyadaki sadece beş mükemmel şeyden biri."

"Peki diğer dördü?"

"Kediler, köpekler, Honeycrisp elmaları ve kahve."

"Başka hiçbir şey?"

"Elbette başka şeyler de var, iyi şeyler bile ama bu beşi mükemmel." "Size göre."

"Evet, tabii ki bence. Herkesin farklı beş mükemmel şeyi vardır.

Polly düşündü. "Bunun arkasına geçebilirim. Benimki filmler olurdu,*biftek kızartması*, Jude Law otuzlu yaşlarında, geceleri temiz çarşaflar ve ev tesisatı."

Liz aniden arkalarında belirdiğinde, "Benimki kâr etmek, bir kitapçıyı açık tutmak, rafa kaldırılan kitaplar, yerine getirilen siparişler ve etrafta durup konuşmayan çalışanlar olurdu," dedi.

"Görmek?" dedi Nina, müşteri siparişlerinin bir listesini eline alarak. "Herkesin beş tane var."

On altı

.....

Nina'nın okuduğu, mesaj attığı ve tekrar okuduğu.

Kitap okumaya vakti olmayan insanlar var. Nina o insanlarla tanışmıştı; genellikle yön sormak için kitapçıya gelirler ve sonra bu garip kağıt dikdörtgenlerle çevrili olduklarını fark ettiklerinde şaşkınlıkla etrafa bakarlardı. Belki zengin fantezi hayatları vardı ya da belki kuru basılı malzemeye erişimi olmayan denizyıldızları tarafından büyütüldüler, ama Nina onları yargıladı ve böyle yaptıkları için kendini suçlu hissetti.

O her zaman bir kitap kurdu olmuştu. Banyo duvarında, onu bir yerde bir halının üzerinde yatarken, kitaplarla çevrili derin uykuda gösteren bir resim asılıydı. Belki bir civarındaydı. O noktada hala annesiyle geziyor, gittiği yere gidiyor ve yattığı yerde uyuyordu. Ama o zaman bile. değişmeyen tek şey -elbette Candice Hill ve kamerası dışında- kitaplardı. Sahip olduğu bir yerde raflarında *Peter Rabbit'in Hikayesi* (tek hikaye, koleksiyon değil) İngilizce, Fransızca, Tagalogca, Rusça, Yunanca, Hintçe ve Galce. ziyaret etmemişlerdi *Tümü* ancak Nina Los Angeles'a yerleştikten sonra annesinin onu göndermesi bir şekilde bir şey haline geldi. *peter tavşan* çalıştığı yerden. Hepsini eBay'den sipariş etmek hile yapmak gibi gelse de, Nina hâlâ ara sıra sahip olmadığı dilleri internette ararken buluyordu. Ayrıca, raf alanı yoktu.

Kendini adamış kitapseverler için raf alanı her zaman bir sorun olmuştur. Nina'nın yerden tavana kadar raflardan oluşan üç duvarı vardı, bu bir şans eseri idi.

dairesine ilk girdiklerinde arkadaşlarının nefesini tuttu. Bir duvarın tamamı Ayın Kitabı seçimleriyle doluydu ve bu bir sorundu, çünkü bunlar doğal olarak her ay gelmeye devam ediyordu ama alan daralıyordu. Louise on sekiz yaşına geldiğinde ona bir üyelik vermişti ve kendini ayda yalnızca bir üyelikle sınırlamak için çok uğraşmıştı ama bu, şu anda yalnızca o bölümde 120'den fazla güzel, arkası sert kitap olduğu anlamına geliyordu. Bir diğer bölüm de yazarları tarafından imzalanmış kitaplardı; yine, bunlardan yüz tane. Yalnızca şahsen imzaladığı kitapları dahil etme konusunda katıydı; zaten imzalanmış olarak satın almak sayılmaz. Tamamen ayrı, daha küçük, cam cepheli bir kitaplıkta nadir bulunan ilk baskılar veya ilginç baskılar vardı ki bu çok daha küçük bir koleksiyondur, çünkü Nina bunları ancak ara sıra karşılayabiliyordu. Bir keresinde Knight's'a yıllardır gelen yaşlı bir müşteri ona ilk baskısını getirdi. *Peygamber*, Halil Cibran tarafından ve ellerine sıkıştırdı.

Artık yazıları okuyamayacak kadar yaşlıyım Nina. Ona sahip olmalısın. Bana daha çocukken verilmişti ve o zamanlar özeldi. Sanırım annem küçükken almıştı.”

Nina inanılmaz derecede etkilenmişti. "Ama onu oğluna vermek istemiyor musun?" Annesiyle birlikte geldiğinde onunla bir kez karşılaşmıştı ama onun hakkında pek bir şey hatırlamıyordu.

Bayan gülümsedi ve başını salladı. "Kitabın kendisinden çok biraz para değerinde olması onu daha çok etkilerdi ve bu doğru değil. Sen al, o zaman iyi bakılacağını biliyorum.”

Ve dikkatli bir şekilde asitsiz bir kılıfla kaplandı ve sık sık beğenildi. Nina'nın en sevdiği sözü içeriyordu: *Düşüncelerinizle barışık olmayı bıraktığınızda konuşursunuz.* Bunu bir tişört üzerine giymek, bir yastığa işlemek ya da belki bileğine dövme yapmak istiyordu. Ama uzun dövmelerle ilgili sorun şu ki, insanlar onları okumaya başlıyor, sonra bitirirken hareketsiz durmak zorunda kalıyorsun ve sonra sana bakıp kaşlarını çatıyorlar ve sen de kendini açıklamak zorunda kalıyorsun... Çok fazla insan etkileşimi, ayrıca iğneler, acı,

iğne ve acı korkusu. Yani dövme yok ama nakış söz konusu bile değildi.

Başka bir duvar, Nina'nın daha önce okuduğu kitaplara ayrılmıştı; bu kitaplar belli ki yazarlarına göre alfabetik olarak sıralanmış ve daha sonra yayınlanma tarihlerine göre sıralanmıştı. Birkaç yıl önce, kırık bir kalpten kurtulurken küçük bir pul seti, kütüphane biletleri ve kütüphane bilet cepleri satın almış ve arka arkaya beş hafta sonunu kütüphanesini düzenlemekle geçirmişti. Kalbinin sadece hafifçe çöktüğü ortaya çıktı ve beş hafta, bunu gerçekleştirmek için dikkatinizi dağıtmak için tam olarak ne kadar zaman harcamanız gerektiğidir. Artı, artık kitaplarını her yeniden okuduğunda ya da ender durumlarda güvenebileceği bir arkadaşı olduğu zaman, onları ödünç verdiğinde takip edebiliyordu.

Kütüphaneler onun en sevdiği yerlerdi ve nadiren olduğu gibi seyahat ettiğinde yerel kütüphanede başlar ve böylece kendini hemen tam bir inek olarak tanımlardı. Her zaman ilk seferini hatırladığını söylüyorlar ve Nina kesinlikle hatırlıyordu. Sekiz yaşlarındayken ilk kütüphane kartını almak için Los Angeles Merkez Kütüphanesi'ne girmesi hâlâ çok değer verdiği bir anıydı. Kütüphanenin giriş holü herhangi bir katedral kadar güzeldi ve Nina etrafına bakınmış ve okuyacak kitaplarının asla bitmeyeceğini fark etmişti ve bu kesinlik içini huzur ve tatminle doldurmuştu. Hayranı neyin vurduğu önemli değildi; dünyada okunmamış kitaplar olduğu sürece o iyi olurdu. Etrafı kitaplarla çevrili olmak, kendini bir çetenin üyesi gibi hissetmeye en çok yaklaştığı andı. Kitaplar onun arkasındaydı ve en azından kurgusal olmayan, gerekirse savaşmaya hazırdı.

Yani perşembe gecesi okuma gecesiydi, en güzel gece. Bir rutini vardı: İşten çıktı, akşam yemeğini aldı, eve gitti, yemek yedi, duş aldı, pijamalarını ve mikrodalgada önceden ısıttığı özel kabarık çorapları giydi ve sonra devasa koltuğuna kıvrılıp gözleri şaşı olana kadar okudu.

O gece okuyordu *İnsan Komedi*si William Saroyan tarafından. Nina onun yazdığı hiçbir şeyi okumadığını söylediğinde Liz dehşete düşmüştü ve onu hemen eve götürmesi için ısrar etmişti.

"Bazı insanlar onun çok duygusal olduğunu söylüyor ama bence o birkaç kişiden biri.

aşk ve neşenin yoğun güzelliği ve bazen sebep oldukları çirkinlik ve korku hakkında yazacak kadar cesur yazarlar.”

Nina ona baktı ve kaşlarını kaldırdı. Liz omuz silkmişti. “Bakın, Saroyan'ı okuduktan sonra böyle bir açıklama yapılıyor; yardım edemezsin.

Nina kitaptan keyif alıyordu; yazı güzeldi, karakterler gerçektir, durumlar acı tatlıydı, ancak bir saat kadar okuduktan sonra, onu o kadar güçlü bir şekilde etkileyen bir satırla karşılaştı ki, bir an için kitabı kapatmak zorunda kaldı: "Ben yalnızım," dedi genç karakter Ulysses, "ve neden yalnız olduğumu bilmiyorum."

Nina bu çifte belayı biliyordu: duygunun kendisi ve onu kelimelere dökememenin hüsranı. Bir yerde, bir deneyimin ya da duygunun dilini konuşamıyorsanız, bunun nedeninin çocukluğunuzun ilk yıllarından, konuşmadan önce, her şeyin açıklanamaz ve bunaltıcı olmasından kaynaklandığını okumuştur. Kalabalığın içinde yalnız kaldığında genellikle böyle hissedirdi. Yüzlerine bakardı ve fikirler gözünün önünden kaybolup giderdi. Onları yakalamaya çalışırsa, kendilerini kum yengeçleri gibi daha derine gömerler, duygular onu sararken bir an için bir an görünür ve sonra yok olurlar.

Aniden telefonunu çıkardı ve cebinden Tom'un numarasının yazılı olduğu küçük kağıdı çıkardı. Kendine düşünmek ve fikrini değiştirmek için zaman tanımadan ona mesaj attı.

"Merhaba, bu Nina. Kitapçıdan."

Sonra telefonunu kapatıp kitabına geri döndü. Vızıldadı. Kitap değil telefon.

"MERHABA."

Hmm, tam olarak ilham verici bir cevap değil. Ama sonra, "Başka Nina tanımıyorum, bu yüzden kendini nitelendirmene gerek yok."

Oturup bir an düşündü, sonra "Bugün kaba davrandıysam özür dilerim," yazdı.

"Sorun değil."

Buruk bir şekilde gülümsedi. Hayır, kaba değildin, merak etme demiyordu. Evet, kaba davrandın ama ben bunu kabul etmeye ve yoluma devam etmeye hazırım diyordu. "şu anda çok işim var."

"Grebilmem için."

Ona kızgın mıydı? Metin yazmak çok zordu ve kendi kuşağının yazılı iletişime bel bağlamasının onları daha iyi yazarlar mı yoksa daha kafası karışmış insanlar mı yaptığını merak etti. Vücut dili size çok şey anlattı; metin kendi başına mümkün olan her şekilde yanlış yorumlanmaya maruz kaldı. Kısa konuşmalarını daha net hale getirmek için incelik ve kelime dağarcığı konusunda hepsinin çok iyi olacağını düşünürsünüz, ama o bu eğilimi fark etmemişti.

Tekrar mesaj attı. "Bölümler arasında mı?"

O gece ne yaptığını hatırlamıştı ama bunun bir anlamı var mıydı? Sadece bir gerçeği birkaç saatliğine saklayacak kadar iyi bir hafızası olduğunu; Bunu çok fazla okumayalım, Nina. Kabarık orabını aşağı itti ve lastiğin olduğu yeri kaşıdı.

"Evet," diye yanıtladı. "Okuduğum bir şey bana seni düşündürdü."

Kahretsin. Bunu neden söylemişti? şimdi ona ne olduğunu soracaktı ve o da bir şey bulması gerekecekti, çünkü ona bunun yalnızlıkla ilgili bir dize olduğunu söylerse birdenbire a) kendisi hakkında çok fazla şey açığa vuracak ve b) ezik gibi görünecekti. Yalnız, yalnız bir kaybeden.

"Pekala, senden haber almak güzel."

Nina içini çekti. Ynn değiştirmişti, Tanrıya şükür.

Birkaç mil ötede, bir bar taburesinde oturmuş televizyonda yarı yarıya bir futbol maçı izleyen Tom kaşlarını çattı. Ona ne okuduğunu sormak istemişti ama sonra bunun kendisini okuma yazma bilmeyen bir köylü gibi hissettiği başka bir sohbeta dönüşeceğinden endişelenmişti. O mermiden kaçmayı başarmıştı. şimdi ne olacak? Sıra ona gelmişti, bu yüzden bekledi.

Nina sıranın kendisine geldiğini biliyordu ama ne söyleyeceğinden emin değildi. Bu noktada

iki geniş seçeneği vardı: Sohbeta devam et veya oturumu kapat. Eğer imzalamıyorsa, *Sadece bugün için özür dilemek istedim.*, kendini daha iyi hissedebilirdi ama yine de sınav gecesinde ondan uzak durması gerekecekti. Sohbeta devam ederse, o... ne olacağından emin değildi.

Bir soruyla gitti. "Ne yapıyorsun?" "Bir barda tek başıma futbol izliyorum."

Görünüşe göre, yalnız bir ezik olarak görülmekten korkmuyordu, bu yüzden güven ona işaret ediyor. "Kim kazanıyor?"

"Ben değil, orası kesin." Metin bile acıklı görünüyordu.

Nina gülümsedi. Tom, "Ancak, Kaliforniya'daki fıstık çiftçileri zemin kazanıyor. Etrafım kabuklarla çevrili ve yağda eriyen vitaminlerle dolu olmama rağmen belli belirsiz pişmanlık duyuyorum."

Trivia Night'taki konuşmalarını geri arıyordu. Öpüşmelerini düşünerek kızardı.

"Amerika'daki antep fıstığının yüzde doksan sekizinin Kaliforniya'da üretildiğini biliyor muydunuz?"

Bir duraklama oldu. Sonra, "Ve onlar İncil'de adı geçen iki deliden yalnızca biri" dedi. Kaşlarını kaldırdı ama sonra ekledi, "Benim de Wikipedi'm var."

"Wikipedia kullanmıyordum. Kafamda bir türlü kurtulamadığım bir sürü gerçek var."

"Kulağa sinir bozucu geliyor. Ve trivia başarınızı açıklıyor.

"Evet." Tekrar durakladı. Bilgi yarışması hakkında mı konuşmak istedi? Kafasının içindekiler hakkında mı konuşmak istiyordu? Bu, metinle ilgili olumlu bir şey; duraksayabilir ve seçeneklerinizi değerlendirebilirsiniz, oysa yüz yüze bir konuşmada üç dakikalık bir sessizlik tuhaf gelebilir.

Tom'dan yeni metin: "Akşam yemeğinde ne yedin?"

Bunu halledebilirdi. "Suşi."

"Hah, ben de."

"Yani bir bakıma birlikte akşam yemeği yedik." *Yine, Nina, harika bir cevap değil.*

"Ve yine de, başka, daha gerçekçi, olgusal bir şekilde, yapmadık."

"Doğru." Sohbeti gözden geçirdi. Beklediğinden daha hızlı ve daha komikti.

Aniden: "Hey, gitmem gerekiyor. Ulaştığınız için teşekkürler."

Ve aynen öyle, o gitti. Kilometrelerce ötedeki barda Tom, davetine evet diyen kadını karşılamak için ayağa kalktı ve onun yerine Nina'ya mesaj atmaya devam ediyor olmayı diledi. Her bildirime bakıp kaba davranmamak için telefonunu kaldırdı. Zordu ama o bir yetişkindi, bu yüzden başardı.

Belki geri gelir diye bir iki dakika bekledikten sonra Nina telefonunu sandalye minderinin kenarına itti ve kitabını tekrar aldı.

Üç saat sonra kitap bitti, yanakları biraz pembeydi çünkü çok hüzünlü, sevimli ve yine hüzünlüydü, Nina ayağa kalktı ve gerindi. Bir kitaptan çıkmak her zaman acı verici olmuştur. Kendisi başka zamanlarda başka kasabalarda dolaşırken, her şeyin yerinde kaldığını görünce şaşırdı. Phil başından beri onun yatağının ucunda uyuyordu ve şimdi başını kaldırıp ona göz kırptı.

"Yatağa mı geliyorsun?" diye sordu sessizce, bıyıklarının uçları birbirine değene kadar esneyerek.

Nina başını salladı ve bir an etrafta dolandı, ışıkları söndürdü, kapısını kontrol etti, dişlerini fırçalamaya gitti ve rahatsız edilemeyeceğine karar verdi, bu tür şeyler. Sonunda yatağa girdi ve dişlerini fırçalamadığı için kendini kötü hissettiği ve alarmini kurabilmek için telefonunu bulması gerektiği için tekrar çıkmak zorunda kaldı. Bir kez olsun telefonunu nereye koyduğunu hatırlayarak, onu sandalye minderinin altından yukarı kaydırıp ve Tom'dan gelen bir mesajı kaçırdığını gördü.

"İyi geceler minik kitap kurdu," dedi.

Gülümseyerek alarmini kurdu ve uyumaya gitti.

Today is the day

DATE Saturday 18th May

M T W Th F S Su

○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○

SCHEDULE

7>8
8>9
9>10 *work*
10>11
11>12
12>13
13>14
14>15
15>16
16>17
17>18
18>19
19>20 *aliens!! ☆*
20>21

TO DO LIST

- ☐ *YOU ARE OUT*
- ☐ *OF TOILET PAPER*
- ☐ *YOU HEATHEN.*
- ☐
- ☐
- ☐
- ☐
- ☐
- ☐

GOALS

*Find Human
Comedy movie
online*

NOTES

Vertical line with downward arrows.

+ BREAKFAST

+ LUNCH

+ DINNER

more candy

+ WORKOUT

on yedi

Nina'nın yeni bir arkadaşıyla akşam yemeği yediği yer.

Bir keresinde, dedi Liz, ikolatalı kruvasanın yanında, hareket halindeki bir taksiden bir adamı itmek zorunda kaldım. Hayırı cevap olarak kabul etmiyordu, radyoyu benden çok taksi şoförü dinliyordu ve savunmam gerekirse çok hızlı gitmiyorduk. Cuma gecesi saat on birde Greenwich Village idi. Sürünerek ilerliyorduk. Adam zar zor zıpladı bile.”

Üzgün müydü? diye sordu Nina. Cumartesi öğleden sonraydı, o 4 saatin birindeP.M. bazen olan sükunetler. Polly ve Nina tezgahın arkasında yerde oturmuş kitapları sıralıyor ve Liz'in Ters Giden Tarihler hakkındaki hikayelerini dinliyorlardı.

"Şey, ertesı gün aradı ve tekrar dışarı çıkmak isteyip istemediğimi sordu, görünüşe göre pek değil." Liz döndü ve yirmili yaşlarını düşünerek ve onları hiç özlemeyerek mağaza penceresinden dışarı baktı.

"Ya sen?"

“Hayır, aklını mı kaçırdığını sordum ve telefonu kapattım.” Liz gülümsedi. "Bu, birini telefonla aradığınızda ve onunla konuşmak için fiziksel olarak ahizeyi kaldırmanız gerektiğindeydi."

"Garip," dedi Polly.

"Evet," dedi Liz, "hepinizin yaptığı gibi gündelik bir peçenin arkasına saklanamazsınız. Ama telefonu çok yüksek sesle kapatabiliyordunuz, bu tatmin ediciydi.” Senin de özel bir hayatın olabilir, diye düşündü kendi kendine, değil.

sonsuza kadar kötü kararların peşini bırakmadı, ama bunu karıştırmamaya karar verdi. Y kuşağı ne kaybettiklerini bilmiyormuş gibi değildi; kazandıkları her şeyle karşılaştırdılar ve muhtemelen bir yıkama olduğuna karar verdiler.

Patronunun felsefe yaptığından habersiz olan Polly ürperdi. "Bir keresinde, bir Katolik ruhban okuluna ya da Rahip Okuluna ne diyorsanız, girip girmemeye karar vermeye çalışan bir adamla aynı yatakta kaldım. Bekarlığa karşı oldukça ikna edici dört saatlik bir dava sunduğumu sanıyordum ama ertesi gün aradı ve benim için dua edeceğini söyledi.

"Vay. Birini rahipliğe mi yönlendirdin?

Polly omuz silkti. "Belki benden sonra her şeyin yokuş aşağı olduğunu düşündü ve dünya ona benimle inanılmaz bir gece yaşattıktan sonra kendini dünyaya geri vermeye adayabilirdi." Sesinde en ufak bir alay, kendini küçümseme yoktu.

Liz ve Nina ona baktılar.

Polly utanmazdı. "Ya da belki de her şey beni yatağa atmak için özenle hazırlanmış bir oyundu. Sadece sorabileceğinin farkında değildi. 'Her şeye evet deme' evrelerimden birindeydim. Polly aşırı özgüvenli değildi; o sadece kendine güvenmemekle ilgili toplumsal notu yırtıp atan kadınlardan biriydi. Nina onu hiç bu kadar kıskanmamıştı.

"Sonuncusunu hatırlıyorum," dedi Nina. "Rol Derby'ye katılmaya çalışırken ayak başparmağını kırdın."

"Evet. Minik tekerleklerin benim arkadaşım olmadığı ortaya çıktı." "Ve bir çekirge yedikten sonra gıda zehirlenmesi oldu."

"Evet, çekirgeyi savunmama rağmen o hafta sonu ben de suşi yedim."

"Ve bir pandomimciyle yattım."

"Evet," dedi Polly. "Harikaydı. Sessiz ama harika." Düşünceli görünüyordu. "O hayali kutudan çıktıktan sonra, kapılarımı gerçekten havaya uçurdu."

Liz ve Nina tekrar ona baktılar ve ardından Nina, "Bak, bildiğim kadarıyla," dedi.

ilgili olarak, tüm bu konuşma yalnız başıma daha iyi olduğumun kesin bir hatırlatıcısıdır. Tamamen mutluyum, kendi şirketimi seviyorum ve şimdiden bir sürü yeni akrabamı entegre etmem gerekiyor. Evde sakın akşamlara geri dönüyorum, sağlıklı besleniyorum, spor salonuna gidiyorum ve şekeri kesiyorum.

"Pekala, bu talihsiz bir durum," dedi Polly, meydan okurcasına çenesini dışarı çıkararak, "çünkü size yeni bulduğum harika gözleme evinden bahsedecektim ve şimdi söylemeyeceğim."

Liz güldü. "Onun yerine bana söyle," dedi. "Waffle severim." "Ah, Bayan Quinn."

Hepsi dondu, sonra Polly ve Nina ayağa kalktı. Bay Meffo bir şekilde onlara yaklaşmıştı ve ev sahibi şimdi orada durmuş bıyıklarını buruşturuyor ve onlardan birini demiryolu raylarına bağlamaya hazırlanıyordu.

Aslında orada öylece durmuş kibarca gülümsüyordu. Uzun boylu bir adam değildi ya da herhangi bir şekilde heybetli değildi, ama görünüşe göre gizli bir modu vardı.

Liz kendini topladı ve ona gülümsedi. Ah, sizi görmek ne güzel, Bay Meffo. Geçen gün seni kaçırdığım için çok üzgünüm. Bir sonraki kitabını burada piyasaya sürmeyi düşünen J. K. Rowling'in temsilcileriyle görüşüyordum." Durdu, sonra iki katına çıktı. "Sürpriz bir yeni taksit *Harry Potter* serisi, bu yüzden iş için iyi olabileceğini düşünüyorum.

"Gerçekten mi?" Bay Meffo çok kitap okuyan biri değildi ama aptal da değildi. "Bunu inanması zor buluyorum." Durdurdu. "Kirayı almaya geldim. Hala çek hesabıma ulaşmadığını fark ettim."

"Ama ben gönderdim! Geçen hafta sen ziyaretinden sonra gönderdim." "Yaptın?"

Evet, dedi Liz kararlı bir şekilde. "Bankaya havale yapması için talimat verdim. Bir sorun olduğu için çok üzgünüm. Onlarla hemen iletişime geçeceğim."

Bay Meffo genişçe gülümsedi. "Sorun değil, bana şimdi ve burada bir çek yazabilirsin ve havaleyi geldiğinde geri veririm."

Liz özür diler gibiydi. "Üzgünüm. Çeklerim bitti. sipariş verdim

daha fazla, ama henüz gelmediler. Durdu. "Hello Kitty olanları istedim; belki daha uzun sürer."

Bay Meffo, çaba sarf ettiği açıkça görülse de hâlâ gülümsüyordu. "Bankaya yürüyüp banka çeki alabiliriz."

"Kasa çeklerini kullanmamak politikamızdır. Bütün dolandırıcılıkları okumadın mı?"

Şaşkın görünüyordu. "Bu, tanımadığınız veya yalnızca çevrimiçi tanıştığınız kişilere para göndermek için geçerlidir. On yılı aşkın süredir sahip olduğun ev sahibine kiranı ödememek."

"Gerçekten mi?" Liz endişeli görünüyordu. "Özür dilemektense güvende olmak daha iyidir, sence de öyle değil mi?" Hevesle başını sallayan ve Bay Meffo'ya doğru eğilen Polly'ye döndü.

Etkileyici bir bağlılıkla, "Teyzem, babasını üniversitede tanıdığını söyleyen Etiyopyalı bir prensin kefaletini karşılamak için kasiyer çeki göndererek bir servet kaybetti," dedi. "Bugünlerde asla çok dikkatli olamazsın. Etiyopyalı bir prene güvenemeyeceksen kime güvenebilirsin?" Ev sahibine gülümsedi. "Bay. Meffo, son zamanlarda hiç iyi kitap okudun mu?"

Bay Meffo'nun, bir zamanlar bir Tide reklamında gördüğü ve tamamen giyinik bir şekilde araba yıkamaya gittiği Polly'ye karşı biraz zaafı vardı. Olumlu bir izlenim bırakmıştı.

"Hayır Polly, yapmadım." Tekrar Liz'e döndü ama Liz ortadan kaybolmuştu.

İçini çekti ve Polly'e baktı. Patronuna kirayı ödemek için bir haftası olduğunu yoksa yeni bir kiracı aradığını söyle. Her ay onun peşinden koşmaktan yoruldum."

Polly ona tatlı tatlı gülümsedi, Nina sempatik sesler çıkardı ve tezgahın arkasında yere düşen Liz, ön kapıya bir zil takmayı aklına not etti.

O akşam Nina onu görmeye gitti. *Uzaylılar* Leah, Lauren ve Carter ile. Arada sırada, trivia ekibi bunun gibi saha gezilerine çıktı ve önemsiz şeylerden bahsetmemek için ellerinden geleni yaptı. Genellikle başarısız oldular.

Lauren, ışıklar kapanırken, "Biliyor musun, Ripley'i neredeyse Meryl Streep oynuyordu," dedi.

Carter, "Ve uzaylının tükürüğü aslında K-Y Jelly," diye yanıtladı.

Leah, "Uzaylıların hava kanallarından geçip gittiği çekimler, aslında oyuncular kablolarla dikey bir şafta indirilmiş ve kamera en alttayken çekilmişti" diye ekledi.

"Durmak!" dedi Nina. "Filmden gerçekten zevk almak istiyorum." Sonra, bir dakika sonra, "Bak, Ripley'in ilk filmde kullandığı mızraklı tüfeği kaçış kapsülü kapısının içinde, orada, yerde görebilirsiniz," dedi ve diğer üçü patlamış mısır fırlatarak karşılık verdi.

Bir klasik gibi izlemekle ilgili şey *Uzaylılar* Hollywood'daki ArcLight'ta, oradaki her bir film fanatiği, filmi zaten birçok kez izlemiştir. Hicks, "Oyun bitti dostum!" herkes de öyle ve Newt, "Gece geliyorlar..." dediğinde sekiz yüz kişi, "çoğunlukla" diye ekledi. Çok eğlenceliydi ve filmden sonra dört arkadaş sinemadan çıktıklarında hepsinin başı dönüyor ve kıkırdıyorlardı.

Buna rağmen Nina, Tom'un orada durup arkadaşı Lisa ile sohbet ettiğini görünce ilk tepkisi paniğe kapılmak ve çeşitli kaçış yollarını düşünmek oldu. Sonra ön korteksi kontrolü yeniden ele aldı ve gülümsedi ve onunla konuşmak için yanına gitti. Kan yerine asidi olan bir Xenomorf değil, sadece daha önce öpüştüğü ve mesajlaştığı çekici bir adam. Bunu yapabilirsin Nina, dedi kendi kendine.

Tom ise tiyatro kapısından girer girmez onu görmüştü ve o yaklaşırken gözlerini ondan alamıyordu. İlk o konuştu. "Merhaba. Bunun çaldığından bahsetmiştin ve bu benim favorilerimden biri, yani biliyorsun.

"Benim de favorilerimden biri," diye yanıtladı ve Lisa'ya sıırttı. "Merhaba."

"Merhaba Nina," diye yanıtladı diğer kadın. "Trivia ekibiniz sık sık birlikte sosyalleşiyor mu?" Book 'Em'in geri kalanı gelmişti ve Leah onlar adına cevap verdi.

"Hiçbirimiz takılacak daha iyi birini bulamadığımız zaman," dedi, bunun Nina ve Tom için hassas bir nokta olabileceğinin farkında olmadan. "Biz birbirimizin son çaresiyiz."

Evet, kırkımıza geldiğimizde hâlâ bekarsak, bir komün kuracağız, dedi Lauren. "Ve kimin Carter'la yatmak zorunda olduğunu görmek için çöpleri çek."

"Vay canına, gurur verici," dedi Carter, kaşlarını kaldırarak. "Evet, kısa çöp onuru alır," diye ekledi Leah.

Nina gülümsedi ama tuvalete koşmak için izin istedi ve geri döndüğünde Tom orada tek başına duruyordu.

"Ne oldu?" diye sordu. "Zombi salgını mı?"

Tom sırtıttı ve omuz silkti. "Hepsinin aniden randevuları vardı. Garip bir şekilde koordine edildi.

"Ha," dedi Nina.

"Aç mısın?" Tom sordu. "Yoksa eve gidip okuman mı gerekiyor?"

Ona baktı ve gülümsedi. "Açım. Ayrıca menüyü her zaman okuyabilirim."

"Harika," dedi ve dışarı çıkmak için arkasını döndü.

"Bunun için mi gitti?" diye sordu Lisa, yakınlardaki bir Jabba the Hutt kartonunun arkasına saklanarak, neyse ki hepsini gizleyecek kadar büyüktü, ama Lauren kuyruğun arkasına çömelmek zorunda kaldı.

"Evet," diye yanıtladı Carter, dönüp diğerlerine beşlik çakarak. Yahtzee.

Neyse ki Nina'nın endişesi için kendilerini menünün her malzemenin tam menşeyini verdiği restoranlardan birinde buldular. Bol miktarda okuma materyali ilk buluşmada çok yardımcı olur.

"Burada," dedi Nina, "kuzu burgerinde kullanılan taze nanenin, mutfak penceresinin pervazına elle atılmış ama çirkin bir saksıda yetiştirildiği yazıyor."

"Gerçekten mi?" dedi Tom. "Bir fotoğraf eklediler mi?"

Nina başını salladı. "Esprili, küçük bir karakalem taslağı bile yok." "Hayal kırıklığı." Tom menüsüne baktı. "Şey, burada diyor ki, Salata sosunda kullanılan nar özü, ustalar tarafından elle sıkılmıştır. Onu yetiştiren çiftçinin ortanca kızı."

"Gerçekten mi?" dedi Nina gülümsemesini gizleyerek. "Pekala, eğer birimiz sipariş verirse *biftek kızartması* Harold adında genç bir çocuk, en yakın halk bahçesine giden bir otobüse binecek ve patatesleri kazacak. *kızartmalar* kendisi."

"Eh," dedi Tom ciddi bir tavırla, "Harold'ın tek başına dışarı çıkması için biraz geç oluyor. Belki de başka bir şey seçmeliyiz."

Nina, "Harold'ın iyiliği için gösterdiğin ilgiyi takdir ediyorum," dedi. "Onun yerine hamburger alacağım. Marul ve domates bir saat önce istekli bir gönüllü tarafından toplandı, yani bilirsiniz."

Tom başını salladı ve menüsünü kapattı. "Keşke daha fazla restoranın her şey için arka planı olsaydı."

"Biz kendi başımıza iyi gidiyoruz," diye yanıtladı Nina. Keşif amaçlı bir sistem kontrolü yaptı ve endişeli hissetmediğini görünce hoş bir şekilde şaşırdı. Belki de filmde hâlâ biraz heyecanlıydı.

"Ripley benim en sevdiğim film kahramanı olabilir" dedi. "Açıkça korkup delirmesine ve orada olmamak için neredeyse her şeyini vermesine bayılıyorum ama her şeyi berbat ediyor ve gücüyle devam ediyor. Gerçek kahramanlık budur."

"Evet," diye onayladı Tom, "annem her zaman, 'Eğer korkmuyorsan,

cesur değilsin.” Bir yudum su aldı. "Dikkat et, bunu genellikle beni tehlikeli bir şey denemeye zorlamak için söylerdi."

"Bir anne için bu alışılmadık değil mi?"

"O alışılmadık biri," dedi ama ayrıntıya girmede. Garson geldi ve siparişlerini verdiler, engeli aştıktan sonra bir an sessiz kaldılar.

Tom, "Birbirimize rastladığımıza sevindim," dedi.

"Ben de," diye yanıtladı Nina. "Geçen gün için üzgünüm."

"Önemli değil," dedi masaya bakarak. Nina, onun gözünün yanında küçük bir yara izi fark etti ve aniden ona dokunmak istedi. Devam etti, "Herkesin benim kadar açık bir takvimi yok."

Nina ilgilendi. "Zamanın neden bu kadar boş?"

O güldü. "Çünkü hiçbir şey planlamıyorum. Hemen hemen çalışıyorum, sonra geri kalanını geldiği gibi alıyorum. Büyük bir planlamacı değil."

"Planlamayı

severim." "Bunu

gördüm."

Kendimi daha iyi

hissetmemi sağlıyor.

"Neden daha iyi?"

"Kaostan iyidir. Tahmin edilemezlikten daha iyi."

"Ama bu aynı zamanda şansı da kaybettiğin anlamına gelmiyor mu? Her şey planlanırsa, hiçbir şey şaşırtıcı değildir." Ona düşünceli bir şekilde, gerçekten ilgiyle baktı. Cevabını beklerken, ruj sürüp sürmediğini, uyarıldığında yanaklarının ne renk olacağını merak ederken, neredeyse hiç tanımadığı bu kadınla yatmak istemekten neden vazgeçemediğini merak ederken buldu kendini. O bir genç değildi, ama ona böyle hissettirdi.

Nina içini çekti. "Hala her zaman şaşıırıyorum. İstedğin planı yapabilirsin ama hayat yine de olur, değil mi? Yüzüne baktı, açılar ve düzlemler tanıdık gelmeye başladı, bakışları dikkatliydi ama gözleri çok, çok sıcaktı. Ne düşünüyordu? "Örneğin, geçenlerde bir babam olduğunu keşfettim." Açıklığa kavuşturdu

"Ya da daha doğrusu, bir babam olması gerektiğini biliyordum ama onun çoktan ölmüş olduğunu öğrendim." Bu gerçekten doğru çıkmadı, ama daha iyi hale getirebileceğini düşünmedi, bu yüzden bıraktı. Bazen iyi cümlelerin başına kötü şeyler gelir. Ne yapabilirsin?

Tom bir yudum daha su aldı. "Belki de kusursuz bir gebelik olduğunu düşündün?"

Nina ona yüzünü buruşturdu. "Evet. Annem bana alnından tamamen formda çıktığımı söyledi. Tom ona baktı, kıvrıcık ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bekledi ve Nina devam etti. "Hayır, sadece kim olduğunu hiç bilmiyordum. Ben küçükken sordum tabii ama annem omuz silkti ve bilmediğini söyledi."

Parti kızı, annen mi?

"Sanırım. Ve görünüşe göre aynı zamanda bir yalancı." Nina, garson ikisine de biraz şarap doldururken bekledi ve sonra kadehini kaldırdı. "Sürprizlere, umarım hoş sürprizlere."

"Evet," dedi Tom, bardağını onunkine tokuşturarak. "Ve yeni şeyler denemek için."

Bir ara. Sonra Nina, "Ama planlanmış bazı etkinliklerin var, değil mi?" dedi. Örneğin trivia ekibi."

Tom sırtıttı. "Tam zamanlı bir meslek sayılmaz. Bunu çoğunlukla Lisa'nın spor bilen birine ihtiyacı olduğu için yapıyorum.

Nina öttü, "Biliyordum! Sen bir sporcusun.

"Hayır, hafızası iyi olan bir koltuk oyun kurucusu." Kaşlarını kaldırdı. "Bana baba olayından biraz daha bahsedecek misin yoksa başka bir şeye mi geçeceksin? Bu büyük bir anlaşma, değil mi?

"Sanırım öyle," dedi Nina. "Hala bunun hakkında ne düşüneceğimden tam olarak emin değilim. Artık küçük bir kız değilim, değil mi? Ve tanımak için etrafta bile değil.

"Erkek kardeşler ve kız kardeşler?"

Nina başını salladı. "Birçok. Ve yeğenleri ve yeğenleri, büyük yeğenleri ve büyük yeğenleri bile."

"Bu nasıl?" Tom sordu, bu yüzden Nina açıkladı. Archie ve Peter haklıydı; daha kolay oldu

Tom gülümsedi. "Eh, görünüŖe göre en az bir iyi erkek kardeşin ve muhteşem bir yeğenin var ve bu çoğu insandan daha fazla."

Yemekleri geldi ve Nina sohbeta bir parça çizburger etrafında devam etti.

"Büyük bir ailen var mı?"

Seninki gibi değil. Bir erkek ve kız kardeşim var." "Yaşlı mı genç mi?"

"Her biri. Büyük erkek kardeş, küçük kız kardeş. Ağabeyim yakında evleniyor."

"Nedime mi olacaksın?" Nina kirpiklerinin arasından ona baktı. "Güzel bir elbisen olacak mı?"

"Evet," dedi, "bana uygun bir tane bulabilirlerse. Diğer kızlar gibi yapılı değilim. Kirpiklerin arasından bakma hareketini kopyaladı ve şaşırtıcı derecede iyi yaptı.

"Bunu görebiliyorum," diye yanıtladı Nina, sonra kızardı. Tom'un yanında endişeli değildi ki bu beklenmedik ve hoştu ama kesinlikle... farkındaydı. Aralarındaki havada, daha fazlasının söylenmemiş bir beklentisi vardı. Başka bir konuşma sözsüz ama net bir şekilde devam ediyordu.

"Çeki alabilir miyim?" diye sordu Tom, sesi sakindi.

"Evet," dedi Nina. Yuttu. "Eve gitmeliyim." "Yatmadan önce bölüm okumanın hâlâ vakti var mı?" o gülümsedi.

"Belki," diye yanıtladı.

İkisinin de sinemaya gitmek için aynı arabayı kullandıkları ortaya çıktı, bu yüzden güneye, Larchmont'a doğru yürümeye başladılar.

Tom derin bir nefes aldı. "Yani, yoğun programın fazla randevuya izin vermiyor sanırım?"

Nina da benzer şekilde derin bir nefes aldı. "Tam olarak değil." Durdu. "Ve dürüst olmak gerekirse, bekar olduğum için oldukça mutluyum. Bende bol..."

"Arkadaşlar?" Tom'u bitirdi ve Nina başını salladı. "Ben de. Daha fazlasını hiç istemedin mi?"

Santa Monica Bulvarı'nı geçtiklerinde Nina bir an cevap vermedi. "Ben buna karşı değilim. Sadece onu aramıyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Elbette," diye yanıtladı Tom kolayca. Garbovari bir aksan kullandı. "Yalnız kalmak istiyorsun."

"Biliyor musun, aslında bunu hiç söylemedi. olmak istediğini söylediso/tek başına, tamamen farklı." Nina başını salladı. "Anladım. Ben de yalnız kalmak istiyorum." Hızla ona baktı. "Herkes tarafından değil. Sadece çoğu insan tarafından. Sakin bir hayatı severim."

"LA'dan ayrılmayı düşündün mü? Tam olarak bir Trappist manastırı sayılmaz." Bir korna korosu sözünün altını çizdi.

"Bunu fark ettim," diye yanıtladı. "Ama ben burada büyüdüm; trafik benim için okyanusun uğultusu." Melrose'u geçtiler. "Senden ne haber? Çok mu çıkıyorsun?"

Omuz silkti. "Açık ve kapalı. Bir dönem kız arkadaşım oldu. Birkaç ay önce ayrıldık."

"Ah evet?" Bu neden kaşlarını çattı, diye merak etti Nina. Belki de birkaç ay çok uzun gelmediği içindir.

"Evet. Kötü bitti, bu yüzden bir süredir kendi şirketimin tadını çıkarıyorum. Sesi iyi geliyordu ama yine de bunun üstesinden gelip gelmediğini merak etti."

"Arkadaş değil misiniz?"

Kafasını salladı. "HAYIR." Kalabalık bir kavşakta ilerlerken bir an sessiz kaldı. "Ağabeyim zor kadınlara bayıldığımı söylüyor. Meydan okumayı sevdiğimi söylüyor."

"Katılmıyorsunuz?"

Başka bir omuz silkme. "Düşündüğü kadar bilinçli olduğunu düşünmüyorum. Sanırım oldukça sıkıcı bir insanım."

"Bana değil. En azından henüz değil." Nina ona bakmadığına memnundu çünkü yine kızardığını hissetti. Yanakları çok haindi.

"Çok teşekkürler. Belki de 'sıkıcı' yanlış kelimedir. Sakinim. Bazı şeyleri geldikleri gibi alıyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Sanırım," dedi Nina gülerek. Ben öyle değilim ama senin gibi insanların var olduğunu duydum. Tek boynuzlu atlar gibi.

"Bundan daha sıradan olduğumuza eminim." Gençlerden oluşan bir kalabalığın etrafından dolandı ve yeniden bir araya geldiklerinde kendini onun yanında buldu. Kolları sıvadı ve ikisi de ayrılmadı. "Belki de bu yüzden bir çeşit kıvılcımı olan insanlara ilgi duyuyorum, anlıyor musun? Bazen bu pek iyi bir şey olmuyor ama bu arkadaşlarım için de geçerli. Lisa mesela. Liseden beri arkadaşız ve o her zaman grubumuzun en parlak yıldızıydı. İlginç. Farklı."

"Çok hoş görünüyor."

O güldü. "Şey, 'hoş' doğru kelime mi bilmiyorum ama o kesinlikle kendi insanı ve bu hoşuma gidiyor." Bir süre sessizce yürüdüler ve Tom, Nina'nın elini tutmak için uzanmayı düşünüyordu ki Nina birden, "Bu benim," dedi ve durdu.

Konukevine baktı. "Öyle," dedi. "O kediye tanıyor musun?"

Phil kapının üstüne tünemiş onları izliyordu. Nina başını salladı. "Evet. O benim."

"Onun adı ne? Beni yargılıyor."

"Adı Phil ve aslında," dedi Nina, "beni yargılıyor." Tom'a baktı. "Birbirimize rastladığımıza gerçekten çok sevindim. Harold'ı patates yemeye göndermediğimiz için kendimi oldukça iyi hissediyorum."

"Ben de," dedi Tom ve ona yaklaştı. Ona baktı, sonra daha da yaklaşarak ceketini çekiştirdi ve onu öpmek için kendine çekti. Birkaç dakika sonra ayrıldılar ve Nina onu içeri davet etmek için ağzını açtı.

"İyi geceler Nina," dedi Tom. "Belki bunu yakında tekrar yapabiliriz?" Eğilip onu tekrar öptü, sonra dudaklarına doğru gülümsedi ve gitmek için arkasını döndü. "Sana mesaj atacağım, tamam mı?"

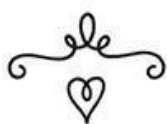
"Tamam," diye yanıtladı, kaşlarının arasında küçük bir kırılıkla onun gidişini izleyerek. Kahretsin, diye düşündü. Orada ne ters gitti?

Ama içeri girdiğinde telefonu çaldı.

"Gelmeyi çok istedim," diye mesaj attı, "çok ama çok. Ama bu gece Garbo olmayı planlıyordun ve ben de şansımı zorlamamaya karar verdim. Ayrıca başka bir oyuncunun da dediği gibi yarın başka bir gün."

Gülümsedi ve şaşırmış Phil'i aldı ve ona sarıldı.

"Bıyıklara dikkat edin, hanımefendi," dedi. "Kendi başlarına muhteşem kalamıyorlar."

today is the day

DATE Sunday 19th May M T W Th F S Su
○ ○ ○ ○ ○ ○ ○

SCHEDULE

7>8
8>9
9>10
10>11 clean
11>12 apartment
12>13
13>14
14>15
15>16
16>17
17>18
18>19
19>20
20>21

TO DO LIST

- ☐ change sheets
- ☐ make gyns apt.
- ☐ WAX EVERYTHING
- ☐ white wine
- ☐ chocolate
- ☐ berries
- ☐ whipped cream
- ☐ condoms

GOALS

NOTES
new undies?

+ BREAKFAST

+ LUNCH

+ DINNER

+ WORKOUT

on sekiz

Nina'nın ilk aile yükümlülüğünü yerine getirdiği yer.

Pazar günleri genellikle Nina'nın planlama çılgınlığıydı. Haftalık kıyafetlerini ayırır, yemeklerini planlar, iş ve kitap kulüpleri için ihtiyacı olan her şeyi okuduğundan emin olur, uygun bir alışveriş listesi yapar ve market alışverişi yapardı... Bu onun yeniden işe koyulduğu gündü ve akşam gelip çatığında her zaman onu ezip geçmiş gibi hissedirdi.

Ancak, o gün, işler zaten 10'a kadar kontrolden çıkmıştı.A.M., ve hepsi Peter Reynolds'ın hatasıydı. Nina hayatında ilk kez bir aile yükümlülüğüne sahipti ve bundan hoşlanıp hoşlanmadığından tam olarak emin değildi.

Peter ona dokuzda mesaj atmıştı, bir Pazar günü biriyle iletişime geçmek için kabul edilebilir en erken saat olduğunu söyledi.

Nina hala uyuyordu. Biraz sert bir şekilde, yeniden kalibre etmesini ve ayarlamasını önerdi.okabul edilebilir en erken zaman on bire kadar.

"Hayır," dedi yeğeni, "eğer senin için bir istisna yaparsam, tüm sistemimi özelleştirmem gerekecek ve bu hiç işe yaramayacak."

"Bir sisteminiz var mı?"

"Elbette. Standart bir hafta içi uyanma saati ve farklı bir hafta sonu saati vardır. Akşamları öyle bir vakit vardır ki, bundan sonra yakın arkadaşlardan ve sevgililerden başka kimseyi arayamazsınız, öyle bir vakitten sonra ancak acil bir durumda arayabilirsiniz."

Nina'nın telefonu yastığının üzerinde hoparlörde duruyordu. "Sanırım bir

bu kuralın ganimet çağrısı istisnası.

“Doğru varsayıyorsun. Görmek? Bu iyi bir sistem. Herkese bağlı bireysel uyanma saatlerim varsa, her şeyi mahvederim. Basit tutmayı seviyorum.”

"Pekala, sanırım hepimiz senin isteğine boyun eğsek iyi olacak." Nina yine de biraz huysuz olabilirdi ve kesinlikle kafeinsizdi.

"En iyisi olurdu. Ayrıca, telefonunuza cevap verebilmek için uyanmanız gerekiyordu, bu yüzden zarar yok, faul yok." Nina, onun ses tonundan yeni yeğenin sabah insanı, o aşağılık cins olduğunu anlayabiliyordu. Hiçbir şey söylemedi ama başını çevirip yastığa bastırdı, böylece telefonu aşağı kaydı ve küçük kulak boşluğunda durdu.

Peter hâlâ ona cıvıl cıvıldı. "Yani, bugün benimle annemi ziyarete gelmek ister misin diye merak ediyordum. Culver City'de yaşıyor ve köpeğimin pençelerini kesmem gerekiyor."

Nina gözlerini açtı ve tavana baktı. Hayır, sorması gerekiyordu: "Bu iki şeyin ortak noktası nedir?"

“Annem bir veteriner. Bana çok şey öğretti, ama köpek pençelerini bozmadan ve kanatmadan nasıl kesileceğini öğretti. En son denediğimde ev günlerce bir Quentin Tarantino filmi gibi göründü.”

Demek, bir pazar sabahı saat onda, kucağında dünyanın en küçük tazısıyla Peter'ın arabasının ön koltuğunda oturuyordu. Ne o ne de köpek bunun iyi bir fikir olduğundan tam olarak emin değildi.

"Yani," dedi Peter. "Yüzündeki bir şey bana dün gece iyi bir gece geçirdiğini söylüyor."

Döndü ve inanamayarak ona baktı. "Bunu nasıl söylersin?"

"Çılgın yeteneklerim var." Ona sırtıttı. "Bu sözü öğrencilerimden birinden öğrendim ve korkarım ki bu bir alışkanlık haline geldi."

"Artık kimsenin bunu söylediğinden bile emin değilim."

Peter omuz silkti. "Yine de hâlâ düşünüyorum. Ne olduğu umrumda değil sonucuna varabilirsin"

diğer insanlar benim anadilimi düşünüyor ve sen haklısın.”

Nina ve tazı birbirlerine gözlerini devirdiler. Sonra Nina, "Olduğu gibi yaptım," dedi. Bu adamla tanıştım ve ilk başta ondan hoşlanmadım, sonra sevdim ve öpüştük ve sonra her şeyi batırdım ve sonra bir şansım daha oldu ve bu sefer daha iyi geçti."

Peter güldü. "Eh, kulağa hoş geliyor, bence. Bir tur hızlı ateş soruları sorabilir miyim?"

"Elbette."

Tazı sinirli sinirli yutkundu. "Onun adı ne?"

"Tom."

"O ne yapıyor?"

"Marangoz olduğunu düşünüyorum ama bu doğrulanmadı. Talaş kokuyor ama bildiğim kadarıyla evsiz ve bir kereste fabrikasında uyuyor.

"O sevimli mi?" "Evet."

Seksi mi?

"Çok."

"Komik mi?"

"Evet."

"Üzgünüm, onunla yattın mı?"

Nina başını salladı. "Dürüst olmak gerekirse yapardım ama onu ilk davet ettiğimde hayır dedi ve dün gece ben onu tekrar davet etme şansı bulamadan ayrıldı."

"Hmm."

Nina ona baktı. Sence bu bir sorun mu?

"HAYIR." Peter birinin geçmesine izin vermek için arabayı yavaşlattı. "Sadece ilginç. Los Angeles'taki genç erkeklerle ilgili gözlemim - itiraf etmeliyim ki benim farklı bir görüşüm var.

Muhtemelen sizinkinden daha farklı bir kesite sahipler - hepsi 'önce seks, sonra konuşuruz'. Belki o şehir dışındandır.

"Tam olarak değil. Pasadena.

Peter sola döndü ve park yeri aramaya başladı. "Pekâlâ. Pasadenanlar garip.

"Bunlar?"

"Evet. Caltech orada. Ve Jet Tahrik Laboratuvarı. Ve tüm büyük animatörlerin çalıştığı CalArts. Cep koruyucuları ile Miyazaki filmlerinin garip bir kesişimi." Bir yer buldu ve ustaca park etti. "Hadi gidelim."

Peter'ın annesi Becky, Culver City'nin Nina'nın bir süredir ziyaret etmediği bir bölümünde yaşıyordu ve adını bir balina avcısından alan gerekli zincir kahve dükkanı, meyve suyu dükkanı, donmuş glütensiz yoğurt dükkanı ve havuçların ayrı ayrı fiyatlandırıldığı organik bir bakkal dükkanıyla tamamen nezih hale geldiğini görünce şaşırdı. Peter kapı zilini çaldı ve görünüşe göre annesi, bir süredir yemek yememiş bin kurdun öfkesiyle tahtaya çarpan bir cehennem köpeği sürüsünü serbest bıraktı. Kapı açıldığında, hevesli kuyrukları ve sarkık dilleri olan üç küçük ahmak oldukları ortaya çıktı ve tek amaçları, açıkça daha önce tanıştıkları Peter'ın köpeğine olan ölümsüz aşklarını ilan etmektir.

Becky, avukatın ofisinde Nina'ya barış işareti sallayan kadındı ve şimdi onu tembel bir gülümsemeyle selamlıyordu. Hey, en yeni kız kardeşimi getirmişsin, dedi oğlunu öperek. "Dağınıklığı görmezden gel."

Çoğu zaman bu, insanların evleri tertemizken söylediği bir şeydir ve fikir, 'Oh, benimkini görmelisin' veya benzer bir şey demenizdir. Bu durumda gerçekten bir karmaşa vardı ve Nina bunu son derece rahatlatıcı buldu. Daha yaşlı ve daha az hevesli iki köpek daha saydı, yine de kanepe ve yerdeki uyku istasyonlarından ona kuyruklarını salladılar. Birkaç kedi onu temkinli ya da alaycı bir şekilde izliyordu - kediler söz konusu olduğunda bunu anlamak her zaman zordur - ve her yer para cezasıyla kaplıydı.

kürk patinası. Belli belirsiz bir odun dumanı ve köpeklerin kulaklarının içi kokusu vardı.

Nina ve Peter, Becky'yi oturma odasından takip ederek mutfığa dönuştü ve en azından yer yer biraz daha temizdi. Yaşlı bir adam masada oturmuş, bir meşe palamudu kabağının tohumlarını atıyordu.

"Merhaba," dedi. "Ben John. Ben Peter'ın üvey babasıyım. Yapışkan ellerini ona doğru salladı. "Kaos merkezine hoş geldiniz."

Becky bir çaydanlığa tıkladı ve Nina'ya bakmak için döndü. "Bir bardak çay ister misin? Kahve?"

Nina başını salladı. "Elinde ne varsa." Etrafına baktı. Peter, üvey babasıyla konuşmaya başlamış ve köpek sürüsü, dev daireler çizerek koşmak ve içi doldurulmuş bir margarita köpek oyuncağı için gürleşmek üzere dışarı çıkmışlardı. Neden bir margarita? Nina'yı düşündü. Köpekler bu kadar büyük kokteyl içiciler mi?

Becky'nin telefonu çaldı ve yüzünü buruşturdu ama cevapladı. Dinledi, gülümsedi ve "Tabii ama sadece bu gece için," dedi. Biraz daha dinledi. "Hiçbir şey için söz vermiyorum. Onu buraya getir. Telefonu kapattı ve başını salladı, poşet çayları fincanlara koydu ve camdan yapılmış su ısıtıcısına baktı. Baloncuklar var ama henüz kaynamıyor.

"John, çay içiyor musun?" diye sordu ve bir sonraki nefeste, "Hayvanları sever misin, Nina?"

"Evet çok fazla. Phil adında bir kedim var ve her zaman bir köpeğı idare edip edemeyeceğimi merak ediyorum.

Becky başını salladı. "Kediler iyidir. Yerin etrafında noktalı üç veya dört tane var. Yoksa beş mi? hatırlayamıyorum. Kendi bardağının üzerinde bir çay kaşığı şeker tutan Nina'ya bir soru sordu ve Nina başını salladı. Becky, John ve Peter'a çaylarını verdi ve içini çekerek masaya oturdu. "Ben bir hayvan kurtarıcı değilim ama hayvanları kurtarıcılardan güvenli bir yere park etmeleri gerektiğinde alıyorum. Bu gerçekten teşvik edici değil, çünkü genellikle onları daha uzun vadeli bir yere oldukça hızlı bir şekilde taşıyorlar, ancak baskıyı alıyor. Hepsini seviyorum, zor olanları bile."

"Bence sen özellikle zor olanları seviyorsun," dedi John gülümseyerek. Nina'ya baktı, "Önünde gördüğün şey gezegendeki en yumuşak kalplerden biri."

Nina, "Peki bu çağrı gelen başka bir hayvan mıydı?" diye sordu.

"Evet. Bir köpek." Becky, uzun ve geniş mutfak penceresinden dışarıyı işaret etti ve Nina baktı ve bir köşesinde tel örgülerle çevrili geniş ama darmadağın bir avlu gördü. "Küçük bahçeye tavşan, tavuk ve buna benzer şeyler de alabilirim. Ne yazık ki ördekleri alamıyorum. Gölet yok."

"Los Angeles'ta çok kayıp ördek var mı?" Nina şaşırarak sordu.

"Aman Tanrım, onu çalıştırma," dedi Peter, ama artık çok geçti.

Becky omuz silkti. "Maalesef birçoğu her şeyini kaybetti. Birkaç hayır kurumunun küçük köpekleri barınak sistemimizden ülkenin çok fazla olmayan diğer bölgelerine hava yoluyla naklettiğini biliyor musunuz? Diğer bölgelerde çok sayıda büyük köpek var ama küçük olanlar yok ve bizde çok fazla var. Başka bir yerde yakalanırlar ve burada uyurlar. Bu kasabada birçok insan hayvanlar için çalışıyor. Herhangi bir alt kültür kadar büyük."

John tohum işini bitirdi ve ellerini yıkamaya gitti. "Yani," dedi omzunun üzerinden, "siz ikiniz kardeş misiniz? Çok komik." Musluğu kapattı. "Bill Reynolds baş belasıydı ama kesinlikle güzel çocuklar yaptı."

Becky, Nina'ya gözlerini devirdi. "Onu görmezden gel," dedi. "Onu sokakta köpeklerden biriyle buldum ve beni eve kadar takip etti."

Peter güldü. "Onu tutacak mıyız?"

John ikisine de su fırlattı. "Hayatının en şanslı günüydü." "Doğru," dedi

Becky. "Sahip olduğum en iyi köpek." Nina'ya gülümsedi. "Onun Bir babayı paylaştığımızı düşünmek garip, değil mi? Kaç yaşındasın?"

"Yirmi dokuz."

"Ve ben elli dokuz yaşındayım. Bana babalık yaptığında yirmi, sana babalık yaptığında elli yaşındaydı. Erkekler kamyon taşımaya devam ediyor, değil mi? Çayını içti, sonra köpekleri çağırmak için öne doğru eğildi. "Bugün sadece pençe mi var, Peter?"

Oğlu başını salladı. "Teşekkürler Anne."

Becky omuz silktili. "Bunu onun için yapıyorum, senin için değil, seni tembel domuz."

Bütün köpekler kapıya doluştu ve Becky küçük tazıyı kapıp kucağına aldı. Cebinden bir çift tırnak makası çıkardı ve onlar konuşurken hızla onun pençelerini kesti.

"Babanı çok iyi hatırlıyor musun?" Nina kardeşinin yüzüne baktı, işine odaklandı ve nezaketle doldu. Birden gözleri aynı derecede nazik olan Tom'u düşündü.

"Elbette," dedi Becky. "Çocukken değil, daha büyükken. Annemiz Alice'ten boşandı ve kız kardeşim ve ben daha çok gençken Rosie ile evlendi. Ama yine de onu çok gördük çünkü babamın istediğı buydu. Babalık kavramını, hani iş tanımını severdi. Sadece asıl işi yapmak istemedi.

Tacizci miydi?

"Hayır, fiziksel olarak değil, asla. Ama biraz narsistti." Becky daha düşünceli bir hal aldı, tazıyı yere bıraktı ve dışarıdaki sürünün tekrar ilerlemesini izledi. "Ondan hoşlanmış olabilirsin; Elbette canı istediğinde ya da birkaç içki içtiğinde büyüleyiciydi. Büyük hayat felsefelerini ileri sürmeyi severdi, bilirsiniz romantik tavsiyeler vermeyi, örneğin yirmi dakika sadık kalamayan biri için ironik olan."

Kapı zili çaldı ve Becky ayağına kalktı ve kapıyı açmaya gittiğı sırada neredeyse sürü tarafından yere düşüyordu.

John ve Peter, tüm gürültüyü ve hareketliliğı biraz bunaltıcı bulan Nina'ya baktılar.

John gülümsedi. "Dediğim gibi, kaos merkezi."

Becky, elinde siyah-beyaz bir kömür ocağı karışımı ve bir avuç kağıt taşıyan başka bir kadınla geri döndü. Yeni köpeğin kuyruğunu kıstırmıştı ve gözleri ciddiye.

Kadın konuşuyordu. Barınağının adı Boris'ti ama onu ona verdiler.

O, yani kim bilir ve kalp kurdu için negatif ve kısır ve yaklaşık üç. "Oh, hey, John" diye baktı.

"Onu nerede buldular?" diye sordu. "O muhteşem."

"Birisi onu sokakta koşarken bulmuş ve içeri almış. Çipsiz tabii ki."

Becky köpeği elinden aldı ve diğer köpekler tarafından kuşatılmadan ona bakabileceği mutfak tezgahına fırlattı. Sabırla orada durdu, kuyruğunun ucu çok hafif hareket ediyordu, tüylü tüyleri gerideydi. Kulaklarına, dişlerine, gözlerine baktı, sonra yaraları hissederek ellerini vücudunun üzerinde gezdirdi. Bekledi ve kuyruğu biraz daha hareket etti, sonunda kadın durup başını avuçladı ve yukarı kaldırdı. "Sen," dedi -artık kuyruğunu tamamen sallamıştı- "iyi bir çocuksun ve arkadaş olacağız." Onu burnundan öptü ve kibarca çenesini yaladı. Onu kaldırdı ve arka kapıyı açtı. Tüm genç köpekler etrafta koşmak ve tanışmak için dışarı çıktılar. İnsanlar, onu idare etme kolaylığını kıskanarak izlediler.

Becky oturdu ve ağır çenesini onun dizine dayamış ve ona bakan yaşlı köpeklerden birinin başını okşadı. "Babamın sorunu, sürekli ortadan kaybolmasıydı. Şunu ya da bunu yapacağına söz verirdi ama gelmemek için her zaman bir son dakika nedeni vardı. Sonunda hepimiz ondan bir şey beklemeyi bıraktık; Bir şeyi çok fazla bükersen kırılır, değil mi?" Başını kaldırıp Nina'ya baktı ve nazik gözleri anılarında soğumuştı. "İlk kocam Peter ve Jennifer'ın babası da böyleydi."

Nina, dinleyen ve çaylarını içen Peter ve John'a baktı. Açıkça birlikte çok rahatlardı.

"Baban gittiğinde kaç yaşındaydın?" Peter'a sordu.

Annesi, "O ve Jenny üç ve bir yaşındaydı. Babalarını hatırlamıyorlar."

Etrafta değil mi?

"HAYIR." Hafif bir duraklama oldu, ama daha fazla bir şey olmadı.

John kollarını başının üzerine uzatarak ve ardından Peter'ın sanki hâlâ üç yaşındaymış gibi saçlarını karıştırarak, "İlgilenenlerin şansına," dedi. "O gittikten yaklaşık yirmi dakika sonra ortaya çıktım ve her şeyi yeniden düzelttim."

"Birkaç yıl oldu, ama aynı fark," dedi Becky, hâlâ köpeği okşuyordu.

"John benim babam," dedi Peter omuz silkerek. "Daha iyisi hiç olmadı."

John ona suratını buruşturdu ama Nina onun etkilendiğini anlayabiliyordu. "Yaşlı hanımların sokakta bayılacağı kadar sevimli bir çocuğa bakmak istediğini bilmek çok daha kolay," dedi huysuzca. Nina'ya baktı. "Üvey baba olmakla ilgili olan şey, neye bulaştığınızı bilmenizdir. İki harika çocuğu olan güzel bir kadın ve tamamen gülünç sayıda hayvan gördüm. Sanırım Peter'ın babasının aklında farklı bir rüya vardı ama benim için bu, şimdiye kadar istediğim her şeydi. Karısına baktı. "Onun için her gün üzülüyorum." Durdurdu. "Başıma bir şey geldiğinde kendim için üzülmem dışında."

Kapıda bir tırmalama oldu ve yeni köpek Boris'in orada durduğunu görmek için döndüler. Becky onu içeri aldı ve köpek sanki birlikte tasarlanmış gibi onun pürüzsüz kafasını eliyle birleştirdi. Erimiş çikolata gözleriyle ona baktı ve konuştuğunda ona bakıyordu ama kocasıyla konuşuyor olabilirdi. "Parçalanmış bir aileye katılmak çok zaman alıyor ama bazen tam da ihtiyaç duyduğu yapıştırıcının sen olduğun ortaya çıkıyor." Sonra Nina'ya baktı. Hey, köpek istemediğine emin misin? Bu adam tam bir tatlım."

Peter güldü. "Onu tutacağını biliyorsun, anne."

John başını salladı. "Çoban köpeklerine karşı korkunç bir zaafı var. Ona siyah beyaz ve bir kırbaç kadar akıllı bir şey göster ve o onların pençelerine macun olur.

Becky sırttı ve köpeğin kulaklarını karıştırdı. "Adil olmak gerekirse, ailede her zaman bir kişiye daha yer vardır." Nina'ya bakıp gülümsedi. "Köpek olmasanız bile."

Today is the day

DATE Saturday 25th May M T W Th F S Su

○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○

SCHEDULE

7>8

8>9

9>10

10>11 work half day

11>12

12>13

13>14

14>15

15>16

16>17

17>18

18>19

19>20

20>21

TO DO LIST

☐ Pick up dress from Leah

☐ shoes ???

☐

☐

☐

☐

☐

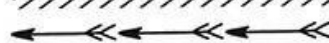
☐

☐

☐

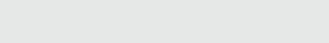
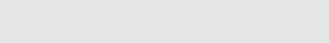
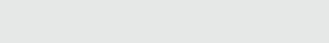
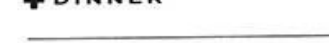
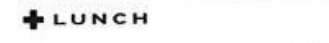
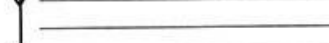
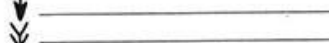
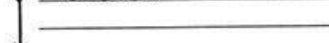

GOALS

NOTES

Henriett bodice for Becky, check order.

+ BREAKFAST

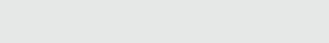
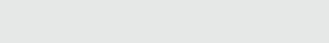
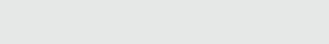
+ LUNCH

+ DINNER

+ WORKOUT

on dokuz

.....

Nina'nın bir düğüne katıldığı.

Nina, yirmili yaşlarının sonlarında bir kadın olarak birçok düğüne katılmıştı. Gerçekten de son birkaç yaz, kuru tavuk göğsü ve sırlıklam kanepeler, görece yabancılarla yapmacık sohbetler ve üniversiteden belli belirsiz hatırladığı insanlarla yapışkan danslardan oluşan acılı bir zorunlu yürüyüşle geçmişti. Ancak Lili'nin kız kardeşi Rachel'in düğününe geldikten kısa bir süre sonra Nina bu düğünün her zamanki gibi olmayacağını fark etti.

Deve onun ilk ipucuydu. Geniş bir çimenliğin bir tarafında duruyordu, bir ağaca uzun bir iple bağlanmış, mücevherlerle süslenmiş, ponponlarla kaplı, geleneksel Rajasthani deve kıyafeti öyle inanılmaz bir süslemeye sahipti ki bir kalabalık oluşturmuştu. Kuşkusuz, bir çocuk kalabalığıydı, ama yine de.

Nina oraya gidip Annabel'i gördü. "Merhaba," dedi gelişigüzel bir şekilde. "Bu senin deven mi?"

Işıltılı bir elbise ve kedi kulakları giyen Annabel, Nina'yı görünce şaşırmış göründü. "Clare'in senin geleceğini uydurduğunu sanıyordum," dedi. "Ama burada olduğun için gerçekten çok mutluyum. Kitaplar hakkında daha sonra konuşabiliriz. Sorularım var.

Harika, dedi Nina. "Ama deve?"

Annabel omuz silkti. "Benim değil. Düğün için burada."

"Davet edildi mi?"

"Hayır," dedi arkasından bir ses ve Nina dönüp Lili'yi gördü.

istifa etti ve eğlendi. Davet edilen birinin yerine gönderilmiş ama onu neyle beslemem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok. Onu bir at kutusundan çıkaran bir adamla birlikte geldi, bana ipi verdi ve 'Üç saat sonra döneceğim' dedi." Nina'ya baktı. "Daveti gördün; LCV evet ya da hayırdı, evet, hayır ya da bir deve gönder değil.

Deve döndü ve onlara düşünceli bir şekilde baktı, onları sıkıcı buldu ve tekrar arkasını döndü.

"Pekala," dedi Nina kilimlere ve minderlere bakarak. "Bir bakıma temayla uyumlu. Ve en azından artı bir getirmedi.

Uzun boylu bir adam iki kova su getirip devenin önüne koydu. Annabel'in küçük kız kardeşi Clare onun arkasındaydı.

Merhaba, Nina, dedi. "Deveyle tanıştın mı? O sevimli değil mi? Bize adını söylemediler ama ben ona Humpy Bogart diyorum. Develerin aslında hörgüçlerinde su depolamadıklarını, sadece büyük yağ yığınları olduklarını biliyor muydunuz? Göğüsler gibi mi? Arkasındaki Lili yüzünü kapattı ve uzun boylu adam homurdandı.

Nina başını salladı. "Ve dev bir şerbette kırk galon su içebileceklerini biliyor muydunuz?"

Uzun boylu adam kaşlarını çattı. "Belki daha büyük kovalar getirmeliydim." Bir aksanı vardı ve Nina'ya gülümsedi. "Özür dilerim, benim adım Edward. Tanıştırılmadık."

Clare, "Bu Nina," dedi. O benim konuğum. Onu davet ettim.

Edward başını salladı. "Güzelim, burada olduğun için çok mutluyum. Clare, Nina'nın nerede oturduğunu öğrensen ve ona... uh... halıyı göstersen iyi olur.

Clare uzandı ve Nina'nın elini tuttu. "Hadi, tabloya bakalım. Gösteri birazdan başlayacak."

Nina onu takip etti. "Ama ben hala deveyi anlamıyorum."

"Ben de," dedi küçük kız, "ama annem Rachel Teyze'nin dünyanın her yerinde pek çok garip insan tanıdığını söyledi, çünkü o ender ve güzel şeyler kaçakçısı" - son kısmı hep birlikte okudu, bu yüzden kulağa şöyle geliyordu:

nadir ve güzel şeyler - "ve o insanlardan biri deveyi gönderdi." Nina'ya baktı ve yüzünü buruşturdu. Saklamak için değil ama; sadece bakmak için."

"Serseri."

"Sen söyledin." Clare durakladı ve sesini alçalttı. "Belki deve kalır diye düşünüyorum." Nina çarkların döndüğünü görebiliyordu.

Clare'in Nina'yı büyük bir teşhir panosuna doğru çektiği çayırın önüne ulaştılar. Hepsi de tam gelinin planladığı gibi sallanan düzinelerce insanın yanından geçmişlerdi. Şimdiye kadar, çok iyi.

Clare tahtayı inceledi. "Neredesin?" Başının üzerinden bakan Nina, hemen adını gördü.

"On dördüncü halıdayım. İle..." - bazı isimleri okudu - "Mike ve Angie, Eloise ve Frances ve Frances ve Michael." Küçük kıza gülümsedi. "İki Frances?"

Clare başını salladı. "Ayırt etmeleri kolay. Biri diğerinden daha büyük."

"Ama ikisinin de adı Frances ise o zaman ikisi için de aynı adı kullanabilirim.

Sağ?"

"Evet," dedi. "Çünkü birbirlerinden kolayca ayırt edilebilirler."

Nina, küçük çocuklarda bir noktanın geldiğini öğrenmişti, en iyisi tamam deyip çekip gitmekti.

Clare, bir konuğu özel bir masaya götüren bir maître d' gibi, "İyi bir halı," dedi. "Annemin bir arkadaşı olan diğer Frances dışında onlar bahçe kulübü insanları."

Nina yüz hatlarını dostça bir ifadeyle düzelterek yabancılarla tanıştırmaya hazırlandı. Nedense bu konuda her zamanki kadar endişeli hissetmiyordu. Dışarıda olmanın size daha fazla alan sağladığı bir şey vardı. Belki de bir çadıra taşınmalı.

"Merhaba Clare," dedi halının üzerinde oturan daha iri, daha yaşlı bir kadın Nina ve Clare açıkça yaklaşıyorlardı. "Senin nedime olduğunu sanıyordum."

"Ben," dedi Clare.

"Pekala, senin hazırlanman gerekmiyor mu?" "Hazırım."

Hem hanımefendi hem de Nina, Clare'e baktılar. Nina, üzerinde uzun pembe bir slip olan Peppa Pig pijaması giydiğini fark etti. Elizabeth Taylor'ın giydiği türden kayma*Sıcak teneke çatısında kedi*; dantelli uçları ve askıları olan türden.

"Sen de çok hoş görünüyorsun," dedi belli belirsiz tanıdık gelen başka bir kadın. "Bahse girerim en sevdiğin elbisen budur."

"Öyle," diye neşeyle gülümsedi Clare, bu akşam baloda birinin olmasına sevinerek. Nina'ya döndü. "Fransızlar bunlar." Telaffuz konusunda tökezledi ve tekrar denedi. "Francesses. Fransızlar." İçini çekti. "Aynı adı taşıyorlar."

Her iki kadın da gülümsedi. Yaşlı olan elini kaldırdı. "Ben Bahçıvanlık Kulübü'nden Frances," dedi. "Bu benim karım, Eloise." Ona oldukça benzeyen başka bir bayan tembel tembel el salladı.

"Ben de okuldan Frances," dedi diğeri. "Larchmont'taki Knight's'ta çalışmıyor musun?"

"Evet," dedi Nina, "ben Nina Hill," ve uzanıp dikkatlice iki elini de sıktı.

Okuldan Frances'in gözleri parladı. "Seni orada pek çok kez gördüm elbette. Köşede yaşıyorum ve çocuklarım ve ben haftada en az bir kez oradayız.

Nina onu şimdi tanıdı. Nina'nın kafasında "kurgusal olmayan ve ebeveynlik" vardı çünkü satın aldığı kitaplar bunlardı ve çocukları (çok düşündü ve onları yerleştirdi) sırasıyla genç yetişkin, erken dönem bölümleri ve resimli kitaplardı. Bu Frances, ikiniz de tuhaf bir durumda olsanız bile sizi hoş karşılayan türden bir kadındı. Bir düğün için garip bir seçim olan kot pantolon ve kapüşonlu bir sweatshirt giymişti ama davetiyede "ne istersen onu giy" yazıyordu. Frances onun bakışını yakaladı ve sırtıttı.

"Gelin Rachel'ı çok iyi tanımıyorum ama Lili'yi tanıyorum ve o bana Rachel'ın insanların ne giydiğini umursamadığına dair güvence verdi. Bu yüzden her gün giydiğim şeyin temiz bir versiyonunu seçtim çünkü bu beni rahat ettiriyor." Etrafına baktı. "Ve sanırım tek ben değilim."

Doğruydı. İnsanlar kokteyl elbiseleri ve siyah kravattan Nina'nın görebildiği en az bir durumda ayaklı pijamalara kadar her şeyi giymişlerdi. Bir yetişkinde.

Clare nedimelik işini yapmak için çoktan koşmuştu ve kısa süre sonra hoparlörden bir ses duyuldu.

"Tamam millet." Bu Lili'ydi. "Bunu yapacağız, o yüzden bir halı bulmaya çalış, tercihen senin ki, ama her şey olur ve hadi bu insanları evlendirelim. Rachel, o geçerken herkesin kışının üzerinde durması konusunda ısrar etti, çünkü oyalanmak istediğini söylüyor.

Frances eğildi. "Bu eğlenceli değil mi? Deve hoş bir dokunuştur."

Diğer Frances, "Tükürdüklerini duydum," diye mırıldandı. "Akşam bitmeden biri gözüne on doları sokar."

Halının diğer tarafında oturan bir adam, muhtemelen Frances'in kocası, Michael, "Bahsi kabul ediyorum," dedi.

Ama Nina dinlemiyordu. İnanılmaz derecede güzel olan, 70'lerden kalma krem rengi keten bir takım elbise giyen ve bir milyon dolar gibi görünen gelin Rachel'a bakıyordu. Arkasında Clare ve Annabel, en sevdikleri kıyafetleri giymiş ve ayakkabısız çayırdaki ilerliyordu. Nina, kilimlerin gelişigüzel düzenlenmesinin aslında Rachel'ın cepheye giderken her birinin yanından geçmesinin bir yolu olduğunu fark etti ve insanlar, buketine yapmak için ona tek çiçeklerini veriyordu. Onlara teşekkür ediyor, onları selamlıyor ve hatta ara sıra insanları öpmek için eğiliyordu. Nina'nın şimdiye kadar katıldığı en resmi düğün töreni değildi ama samimiyetiyle şimdiden unutulmazdı. Rachel bir ara ön tarafa, damadın ve sağdıcının beklediği yere baktı.

"Geliyorum bebeğim," diye seslendi. "Birini tanıyamayacak kadar sarhoş olmadan önce merhaba demek istiyorum."

Zaten birkaç tane almış gibi görünen damat elini ona doğru salladı. Acele etme, Rach. Ömrümüzün geri kalanı elimizde." Sonra ona aptal gibi sırtıttı.

Yanındaki sağdıç, yanaklarından akan yaşları silip kız kardeşi ve kızlarının çimlerde ilerlemelerini izleyen Lili ile konuşuyordu. Sonra sağdıç da Rachel'a bakmak için döndü ve işte o zaman Nina bu düğünün sadece deve yüzünden değil, gerçekten de her zamanki gibi olmayacağını anladı.

En iyi adam Tom'du.

• • •

Yeminler oldukça uzun sürdü, çünkü geniş kapsamlıydılar. Nina'nın favorisi, kahve makinesini her zaman bir gece önce kurma sözü ve ardından, kahve makinesinin yarısının bitmesine asla izin vermeme sözüydü.

Sonunda memur, "Rachel ve Richard son yeminleri için en sevdikleri şarkının sözlerini okumak istediler" dedi.

Rachel dedi. "Richard, yeminlerimizi birlikte yazdık ve bizim için çok şey ifade ediyorlar. Ama aynı zamanda başka birinin daha iyi ifade ettiğini de biliyoruz, işte burada.

Boğazını temizledi. "Senden asla vazgeçmeyeceğim."

"Seni asla hayal kırıklığına uğratmayacağım" diye cevap verdi.

"Asla etrafta koşup seni terk etmeyeceğim" dedi.

Nina, Frances'e döndü ve tek kaşını kaldırdı. Frances omuz silkti. "Çocukluklarının klasik bir şarkısı sanırım." Frances, mutlu çiftin asla yalan söylemeyeceğine veya birbirini incitmeyeceğine söz vererek konuşmasını izlediler.

"Büyük filozof Richard Astley bağlılık hakkında bir iki şey biliyordu."

"O içinde *Guinness Rekorlar Kitabı* dedi Nina, yardım edemedi.

kendini. "İlk sekiz single'ı Birleşik Krallık'ta ilk ona girdi, bunu yapan tek erkek şarkıcı o. Bildiğim kadarıyla rekor hala duruyor."

Frances onun koluna vurdu. "Bunu bildiğim iyi oldu."

Nina piknik sepetine baktı ve üzerinde çikolata olan küçük bisküvi çubukları olan Pocky'den bir paket çıkardı. Yine, tavuk göğsü veya mantar vol-au-vents'e göre büyük bir gelişme. Sepette sandviçler, ekmekler, peynir, meyve ve kocaman çikolatalar vardı. Teneke kutuda minik hamur işleri. Çiçek şeklinde bezeler.

"Diğer sepette ne var?" Frances'e sordu.

Frances kapağı kaldırdı, sonra dönüp Nina'ya sırtıttı. "Sepet gibi davranan bir soğutucu. Dondurma barlarıyla dolu."

Arada sırada bir garson taze içeceklerle gelirdi ve Nina tostlardan sonra gazlı suya geçmiş olmasına rağmen, herkes kadar neşeli hissediyordu. Güneş batmıştı, ışık dizileri yanmıştı ve gerçekten büyüleyiciydi.

Lili belirdi ve yanındaki halıya oturdu. "Doğru Tom mu?" diye sordu.

"Evet." Nina başını salladı. "Ama gerçekten anlamıyorum."

Lili kendine sarıldı. "Takıma baktığımda adını gördüm ve Los Angeles'ta birden fazla Tom Byrnes olabileceğini düşündüm, değil mi? Richard'ın Tom adında bir erkek kardeşi olduğunu biliyordum ama o ve ben hiç tanışmamıştık ve sen ve ben o gecedan önce hiç doğru dürüst tanışmamıştık. Uzak bir ihtimaldi."

"Evet," dedi Nina. "İnanılmaz."

"Yine de bunlar oluyor," dedi Lili. "Deneyimlerime göre, düşündüğünüzden daha fazla oluyorlar. Ben de seni düğüne davet ettim ve eğer olması gerekiyorsa, o zaman doğru kişi o olurdu." Omuz silkti ve etrafına baktı. "Ayrıca, burada pek çok bekar erkek var çünkü Rachel için çalışan insanların çoğu eşya kaldıran genç adamlar, bu yüzden Tom doğru Tom değilse, o zaman yine de iyi biriyle tanışabilirsin."

"Clare, kız kardeşinin kaçakçı olduğunu mu söyledi?"

Lily güldü. "O bir sanat eseri ve eser ithalatçısı. Müzeler ve özel koleksiyoncularla çalışıyor ama bir keresinde Clare onu iş yerinde ziyaret ederken, Rach ona kaçakçı olduğunu söyledi ve o zaman işi bu şekilde bırakmak daha komikti.

Umalım da Clare büyüüp IRS için çalışmasın.

"Ağzını çalkala," dedi Lili ve ayağa kalktı. "Bu gece eğlendim. Tom çok hoş görünüyor ve Richard harika. Onu da katarak kesinlikle ailedeki gen havuzunu geliştiriyoruz." Etrafına baktı. "Bekle... deve nerede?"

• • •

Devenin Clare'de olduğu ve onu annesinin arabasının arkasına binmesi için ikna etmeye çalıştığı ortaya çıktı. Ayrıca develerin, özellikle de onları şemsiye gibi katlayıp küçük alanlara sıkıştırmak istediğinizde, kolayca ikna edilemedikleri ortaya çıktı, bu nedenle Clare fazla ileri gitmiyordu.

Humpy'den baskı altında ve çok fazla hararetle gözyaşıyla ayrıldıktan sonra, dört dondurma çubuğu ve iki torba sakızlı solucan olduğunu açıkladı ve ardından arabanın arka koltuğunun her yerine kustu. Nina nemli bir bez ve bir rulo kağıt havlu bulmayı teklif etti ve yola koyuldu. Yardımsever bir garsonla konuşurken Tom arkasından geldi.

"Hey, Nina, seninle burada tanıştığıma memnun oldum." Onu törenden sonra görmüştü ama gidip elli bin düğün fotoğrafı çekmesi gerekmişti ve onu bulması şimdiye kadar sürmüştü. "Emin değilim *Nasılburada*sın, dürüst olacağım." Hafifçe kızardı. Yani, seni gördüğüme gerçekten çok sevindim. Yumuşak hareket, ex-lax, diye düşündü.

Nina'nın kolları kağıt havlularla doluydu, bu iyiydi çünkü ona bir rulo uzatılabilir ve Clare-deve-sakızlı solucan durumunu açıklayabilirdi.

konuşma konusu açılıyor. Bu şekilde belki de yanaklarının ne kadar kızardığını fark etmeyecekti.

Çimlerin üzerinden geçerlerken, "Öyleyse, şunu açıklığa kavuşturmama izin ver," dedi. "Yeni baldızımın şekere yenik düşen ve develerde uyumaya teşebbüs eden yeğeni Clare'in daveti üzerine buradasınız ve biz de yardım etmeye gidiyoruz."

Nina, "Onun boyutu bu kadar," diye yanıtladı. Ablası geçen hafta kitapçıda sana bakan kızlardan biri. O benim ilkokul kitap kulübümde.

"Vay canına, dünya küçük."

"Hayır," dedi Nina, Lili ve Clare'in hâlâ arabalarının yanında yerde oturduklarını, devenin yakınlarda otları çiğnediğini gördü. "Bu çok büyük bir dünya ama Larchmont çok küçük."

Clare çok daha iyi görünüyordu, bu yüzden Tom deveyi orijinal yerine geri götürürken Nina temizlemeye yardım etti ve Lili, Clare'e hayır, artık daha iyi hissettiğine göre daha fazla dondurma yiyemeyeceğini açıkladı. Hayır, kusarak yer açmış olmasına rağmen. Hayır, soruna muhtemelen sakızlı solucanlar neden olmuş olsa bile. Ve hayır, devesi olamaz.

Tom ve Nina muhtemelen en iyisinin yavaşça geri çekilmek olduğuna karar verdiler. Lili açıkça bunu kontrol altına almıştı.

• • •

"Bu arada tebrikler," dedi Nina, çimlerin üzerinde kıvrılarak ilerlerken. Ön tarafa yakın bir alanda insanlar artık dans etmeye başlamıştı ve halıların çoğu boştu.

Şaşkınlıkla ona baktı.

"Kardeşinin düğününde. Yeni kız kardeşin için tebrikler. Onu tanımıyorum ama Lili gerçekten çok hoş. Ve gördüğün gibi yeğenleri harika.

Tom sırtıttı. "Onlarla çok yakın zamanda tanıştım."

"Ah? Richard ve Rachel birbirlerini uzun süredir tanımıyorlar mı?"

Tom başını salladı. "Hayır, geçen yaz tanışmışlar ama anlaşılan Richard onu daha önce görmüş ve ilk görüşte âşık olmuş. Sonra, onu tekrar gördüğünde peşine düştü."

"Vay. Bu... cesurca."

Tom omuz silkti. "Bu senin için Byrnes ailesi. Aşırı özgüven Denememektense çok çabalayıp yüz üstü düşmeyi tercih ederiz. Bu annemin hatası; o deli.

Nina duraksadı. "Akıl hastası gibi gerçekten deli mi yoksa şapkacı delisi kadar deli mi?"

Tom güldü. "Psikiyatr değilim ama kesinlikle delirmiş biri. Pek çok yeni şey denemeyi ve oraya çıkıp bir şeyler yapmayı seviyor. Kayak yapıyor, hava dalışı yapıyor, ata biniyor, maraton koşuyor."

Nina gülümsedi ama "Kulağa yorucu geliyor," dedi.

Tom başını salladı. "Olabilir. Richard ona benziyor, kız kardeşim Amelia ona daha çok benziyor ve ben de biraz ona benziyorum. O kadar maceracı değilim.

Nina ona baktı. "Ya baban?"

Tom, halıların hiçbirine takılmamaya çalışarak yürüdüğü yeri izliyordu. Ben daha çok ona benziyorum. O... normal. Annemin tüm bunları yapmasını ve onu neşelendirmesini izlemeyi seviyor, ama aslında bir şeylerden düşerek bacağını kırmıyor.

"Bacağını çok mu kırıyor?" Tom başını salladı. Son zamanlarda değil.

Artık bütün çayırı dolaşmışlardı ve durup dansçıları izliyorlardı.

Tom ona döndü. "Dans etmek ister misin?"

Nina başını salladı. "Ben iyi bir dansçı değilim. Müziği seviyorum ama geriliyorum ve sonra ortalığı karıştırıyorum." Sanki maceracı olmadığını vurgulamam gerekiyormuş gibi, diye düşündü.

Yavaş bir şarkı geldi. Julie London'dan “Kız Sohbeti”.

Tom gülümsedi. “Yavaş bir dansı mahvedemezsin. Hadi.”

Nina başını salladı ama kendini dans pistine asılmasına izin verdi. "Bu şimdiye kadarki en cinsiyetçi şarkı" dedi.

"Evet," dedi Tom, onu kendine çekip dans etmeye başlayarak. "Öyle ama beni takip et ve bunu düşünme."

"Yapamam *Olumsuz* Bir düşün," dedi Nina, onun adımlarını takip etmesine ve beline doladığı kollarının verdiği histen zevk almasına rağmen. O da onun boynuna dolayamayacak kadar uzun olduğu için kollarını onun beline dolamak zorunda kalmıştı. “*Saçlarımızın ve komşuların kavgasının yağını çiğniyoruz... Açıkçası.*”

"Ama sesi," dedi Tom, müzikten onu duyabilmesi için başını eğerek. "Sesi dünyadaki en güzel şey."

Nina gülümsedi ve ona baktı. "Bu. Gerçekten en çok onda vardı..." Ve sonra onu öptü. Düzgün bir şekilde. Ve onu tutması iyi oldu, çünkü aksi takdirde dengesini kaybedebilirdi.

Dans pistinin yanında Clare annesine döndü ve elini uzattı. "Sana söyledim!"

Lili içini çekti ve cebinden sakızlı bir solucan çıkardı. "Sen kazandın."

Clare çiğnedi ve hâlâ öpüşmekte olan Nina ve Tom'u izledi. "Öpüşeceklerini biliyordum. Söyleyebilirim."

"Nasıl söyleyebilirsin? Altı yaşındasın.

"Seni ve Edward'ı izledim. Öpüşecek olan insanlar bunu önce gözleriyle yaparlar." Clare omuz silkti. "Bir mil öteden geldiğini görebilirsin."

Tom ve Nina birbirlerinden ayrılıp sessizce birbirlerine baktılar ve Clare elini uzattı. "Bak hala öpüşüyorsun. Kur beni."

Lili kızının avucuna bir solucan daha vurdu. Clare çiğnedi. "Ve şimdi yine dudaklar."

Yirmi

Nina'nın kendisinden daha fazlasını paylaştığı.

"Vay canına," dedi Tom, Nina'nın dairesine girerken. "Bunlar ciddi kitap rafları."

Nina kendini tuttu ve onun kendi alanına girmesini izledi, onun evinde nasıl görüldüğünü gördü. Neredeyse hiç erkekleri dairesine geri getirmedi. Gerekirse gidebilmek için onların yanına gitmeyi tercih etti. Bir randevunun ters gitmesi ve gecenin bir yarısı birini dışarı atmak ya da ertesi sabaha kadar her şey yolundaymış gibi davranmak zorunda kalmaktan daha kötü bir şey yoktur. Midesinden bir endişe ürpertisi geçti, ama sonra Tom dönüp ona gülümsedi ve bu endişe kayboldu.

"Misafirhane yapıldığından beri bunlar burada olmalı. Artık onları bu şekilde yapmıyorlar. Ellerini rafların kenarlarında gezdirdi.

Nina gülümsedi. "Daha önce kimsenin gerçek raflara iltifat ettiğini sanmıyorum. İnsanlar genellikle kitaplara daha fazla odaklanır."

"Evet, onlardan çok var." Ama o hala raflara bakıyordu. "Bir içki ister misin?" Nina şarap ya da bira var mı diye bakmaya gitti. ama yapmadı.

"Hayır, ben iyiyim," dedi, arkasından gelip ellerini beline dolayarak. Bu kadın küçüktü ama güçlüydü. Kadın dönüp onu tekrar öptüğünde kaslarının avuçlarının altında hareket ettiğini hissedebiliyordu. Orada

ne dans pistinde, ne düğünde, ne arabada buraya gelirken, ne şimdi. Ona doğru eğildi, kollarını sıkıca etrafına doladı ve onu yarı yarıya kendisine doğru kaldırdı. Aniden bileğinde keskin bir acı hissetti ve haykırarak geri çekildi.

Nina aşağı bakarken güldü. "Ah özür dilerim. Bu Phil. Kuyruğu sallanmış, kulakları geride küçük bir kedi mutfakta yerde duruyordu. "Acıkmış."

Tom ona tıslayan kediye okşamak için eğildi. "Açlık olduğunu düşünmüyorum; Bence bu nefret."

Nina küçük gümüş bir tabağı kedi mamasıyla dolduruyordu ve başını salladı. "Hayır, o bir aşık, bir savaşçı değil." Tabağı yere koydu ve Phil yemeye başladı. "Görmek? Sadece açım. Tom, Phil'in etrafından dolanmaya çalıştı ama Phil hızla döndü ve dişlerini tekrar ayak bileğine geçirdi. "Ha," dedi Nina. "Yanılmışım. Senden nefret ediyor.

Sonunda Phil, Tom'un geçmesine izin verdi ve oturma odasına yöneldiler. Tom dev koltuğa oturdu ve Nina'yı kucağına çekti. "Bütün vaktini burada mı geçiriyorsun?" diye sordu öpücükler arasında.

"Evet," dedi, "dünyada en sevdiğim yer." Sandalyede ona biniyordu ve elbisesini başının üzerine çekerken, Tom yeniden limon ve bal kokusu aldı ve dudaklarını onun karnına bastırdı. "Yine de," dedi gömleğinin düğmelerini çözerek, "ben bunu... daha önce burada hiç yapmadım." Gömleğini bitirip kemerini takmaya başladı, tokasını gevşetip kemerinden çıkardı.

"Beni şaşırttın," dedi Tom, ayağa kalkıp onu pantolonundan çıkarmak için kaldırdı, bacakları onun beline dolandı, sonra dönüp onu tekrar sandalyeye oturttu ve önündeki halının üzerine diz çöktü. "Bunun için çok mükemmel."

Başını tekrar onun karnına doğru eğdi, sonra aşağı inmeye başladı. Ah, dedi Nina, gözlerini kapatıp başını geriye yaslayarak. "sen Sağ. Bu..." -sesi bir anlığına titredi- "mükemmel."

Ertesi sabah Nina uyandı ve yapışkan kontakt lenslerinden Tom'un mutfakta dolaştığını gördü. Nasıl olduğunu hatırlayarak gülümsedi. Bir kez olsun gitmek, onu gitmeye zorlamak ya da her şeyi yeniden yapmaktan başka bir şey yapmak istemiyordu.

Etrafa baktı ve onu izlediğini gördü. "Günaydın güzelim" dedi. "Kahve?"

Başını salladı.

"Dışarı çıktım ve kahvaltı yaptım," dedi. "Ben de senin delicesine kıskanç kedinle barıştım."

Nina, Phil'in mutfak tezgahının üzerinde durmuş bir şeyler yediğini fark etti. "Bunu nasıl yaptın?"

"Eski moda rüşvet," diye yanıtladı Tom, ona iki fincan kahve götürerek. "Organik somon füme karşılığında seni paylaşmaktan mutlu olduğu ortaya çıktı." Yatağın yanında yere oturdu ve onu öpmek için öne doğru eğildi. "Nasılsın?"

Kahvesini yudumladı ve ona gülümsedi. "İyiyim. Sen?"

"Çok güzel." Geri gülümsedi. "Dün gece inanılmazdı. Harikasın."

Kahve fincanını ona geri verdi ve yorganı kaldırdı. "Yatağa geri dön," dedi. "Birkaç harika şey daha düşündüm."

Gülümsedi ve çarşafın altına girdi.

Birkaç saat sonra apartmandan çıkmayı başardılar ve el ele dolaşarak pazar gününün en güzel günlerini yaşayan Larchmont Bulvarı'na gittiler. Pazar, Nina'nın mahallede en sevdiği gün değildi.

Çünkü ifti Pazarı, mahalleye bir milyon ziyaretçi gibi gelen bir Şey getirdi, hepsi sınırlı park yeri için yarıŐıyır ve aŐıı fiyatlı ürünlerle doldurdıkları etik kaynaklı ip torbaları taşıyordu.

Tom, Nina'ya döndü. "A mısın?" O sordu.

"Gerçekten değil," diye yanıtladı. "Ama her zaman dondurma yiyebilirim."

Gülümsedi ve onu dudaklarından yumuşak bir Şekilde pt. "Zaten yeterince tatlı olduğunu düşünmüyor musun?"

Ona bir surat yaptı. "Tatlı olabilirim, ama özenle hazırlanmış ilginç çeŐitlilikte malzemeler içeriyor muyum? Öyle düşünmüyorum."

"Bu iyi bir nokta," dedi. "stelik vanilya eksikliğinden bayılsan ne olur?"

"Aynen," dedi. "Sadece dondurmanın hızlı uygulanması felaketi önleyecektir."

Bulvardaki iki, evet, iki esnaf dondurmacısından birine dönüŐtüler. Nina bazen iŐçilerinin gece geç saatlerde kepçelerle hazırda sokağa çıktıklarını ya da dev bir dondurma manınlıklarıyla birbirlerine buz gibi ölüm topları fırlattıklarını ve Larchmont Köyü'nün Dondurma Hükümdarı olmak için yarıŐtıklarını hayal ederdi. Bir dondurma kamyonu jingle'ının Ennio Morricone versiyonu havada asılı kalırdı ve Ağustos ortasında dondurma sıcak sokakta erir ve krema oluklarda akardı.

Nina inanılmaz derecede uzun bir kuyrukta beklerken Tom'a teorisini anlattı ve Tom onu çok dikkatli bir Şekilde dinledi, manınık kısmında başını salladı ve sokak temizliğinin sonuçlarını düşünürken dudaklarını bzd. Sonra içini çekti ve onu o kadar derinden öptü ki, insanlar tekniğine hayran kalırken hattaki konuşma durdu. Sonunda gitmesine izin verdi ve "Sen tam bir kaıksın Nina Hill ve kafandan neler geçtiğine dair hiçbir fikrim olmayacağından Şüpheliyim" dedi.

Nina nefesini tuttu ve başını salladı. "Muhtemelen öyledir," dedi,

şu anda, onun kafasındaki tek şey olmasına rağmen. Bunu ona söylemeye gerek yok elbette.

Sonra bir kaşık çikolata parçacıklı tuzlu fıstık ezmesi ısmarladı ve Tom Brambleberry Crisp ısmarladı ve dışarı çıkıp bir bankta sessizce yaladılar ve gelip geçen insanları izlediler, nihayet istediğın biriyle yattıktan sonraki o inanılmaz duygunun tadını çıkardılar ve bu umduğundan da iyi çıktı.

İnsanlar, en azından o mahallede, tüm Angelenos'un sahip olduğu yaşama sevinciyle yürüdüler. İnsanlar formda, sağlıklı, çekici ve hayallerini yaşıyorlardı ya da en azından hayallerini yaşamaya çalışıyorlardı. Günlerden pazardı ve onlar gelecek hafta için heyecanlarını artırmakla meşguldüler. Her sabah olası hayal kırıklıklarıyla karşı karşıya kalacaklardı (geri arama, iş görüşmesi, Akademi'den arama yok), ancak öğle yemeğinde yogaya gidiyorlar, yeşil bir meyve suyu içiyor ve bir sonraki Break In, Go Big veya Make It Work fırsatını dört gözle bekliyorlardı. Belki bu hafta The One ile tanışacaklardı. Los Angeles gençlik iyimserliği, endorfinler ve Büyük Harflerle çalışıyor.

Tom sessizce külahını yaladı, Nina bunu takdir etti. Birincisi, dondurma saygıyı hak ettiğı için ve ikincisi, en sevdiğı ses hiç ses olmadığı için. Ancak dayanamadı ve Tom onu kıldı.

"Adını gerçekten çok beğendim," dedi. "Aileden birinin adını mı aldın?"

Nina güldü. "Eh, üç buçuk hafta öncesine kadar sahip olduğum tek aile annem ve beni büyüten dadımdı ama hayır, bana fotoğraftaki bir kızın adı verildi."

"Bir fotoğraf?" Adam merakla ona baktı ve Nina açıkladı.

"Annem bir fotoğrafçı. Ünlü bir Ruth Orkin fotoğrafında bir kız var.*İtalya'da Amerikalı Kız*Adı Ninalee idi ve bu ismi her zaman sevmişti." Nina omuz silkti. "Ayrıca Hirschfeld'in Nina adını resimde bir yere sakladığı çizimlerini de seviyor..." O

yere sabitleyin. Dondurması damlıyordu ve Tom ona bakıyordu ve belki de sıkıcı davranıyordu.

Tom gerçekten ona bakıyordu. Kadının sesinin çoğu kadın sesinden çok daha alçak bir zil gibi geldiğini düşünmüş, ses dalgalarının teninde yansıdığını hayal etmiş, adını söylerken kulağa nasıl geldiğini hatırlamış ve birdenbire tek yapmak istediği daireye geri dönmek olmuştur.

O kızardı. "Bana bir şey mi sordun?" Öksürdü. "Üzgünüm, ne dediğini unuttum."

Nina'nın ağzı büküldü. "Vay canına, sanırım o kadar da ilginç değildi."

Tükürdü. "Hayır, öyleydi. Fotoğrafla ilgiliydi ve adınla ilgiliydi... Sesin dikkatimi dağıttı..." Onun eline uzandı. "Dürüst olacağım, sana bakmak aklımı kaçırmama neden oluyor. Sizin yerinize dönebilir miyiz?" Sesini alçalttı. "Lütfen?"

Nina ona güldü ve ayağa kalktı. "Evet," dedi. "Bence bir gün için yeterince harika dış mekan gördük."

"Baban nasıl öldü?" Artık akşamın erken saatleriydi ve Tom, Nina'nın başı omzunda, tavana bakıyordu. Birkaç saattir pek bir şey söylememişlerdi ama şimdi yorgun ve konuşmaya hazırdılar.

Nina ona omuz silkti, saçları ensesini gıdıklıyordu. "Kalp krizi." "Ve sen onu gerçekten hiç tanımadın ya da onun hakkında hiçbir şey bilmedin?" "HAYIR. Şimdi garip görünüyor, ama o zamanlar tam da böyleydi. "Yani, sen bir tür yetimdin."

"Hayır gerçek değil. Annem uzaktaydı, çalışıyordu ama ondan çok haber aldık ve ziyarete geldi. Babam yoktu ama benim kadar iyi bir dadım vardı.

- daha iyi değilse - herhangi bir biyolojik annenin olabileceğinden. Bir kutuda büyütölmedim.

"Gerçekten mi?"

"Aslında," dedi Nina, "bu doğru değil. Şanslıydım. İlk birkaç yıl bir Karanfıl Yoğunlaştırmış Süt karton kutum vardı, ardından ilkinde ayağa kalkamayacak kadar uzadığında bir buzdolabı kutusuna yükselttim.

"Bu buzdolabı kutuları sağlam." Tom onun sorudan kaçtığını biliyordu ama onu zorlamak istemiyordu. "Ve bu tek kişilik yatakta nasıl bu kadar rahat olduğunu açıklıyor." Alan eksikliğini zorlayıcı bulmuştı ama bunun üzerinde çalışmıştı.

Nina başını salladı, Tom'un aptal olmaya her zaman hazır olması hoşuna gitmişti. Aptallık, oldukça hafife alınan bir kalitedir. "Benimki de Avrupalıydı, bu yüzden ihracat için güçlendirildi."

"Süslü."

O, başını salladı. Süslü değildi ama evdi, biliyor musun? Durdu. "Aslında ben burada, mahallede büyüdüm. Hayatım boyunca Los Angeles'ın Doğu yakasını zar zor terk ettim."

O güldü. "Belki de ihracat için takviye edilmesi gereken sensin."

Nina gülümsedi. "Çok gezer misin?"

Kafasını salladı. "HAYIR. Pasadena'da büyüdüm, orada üniversiteye gittim ve on altı milin tamamı Los Angeles'a taşındım. Mezun olduktan sonra, herkesin yaptığı gibi, bazı arkadaşlarla ülkeyi baştan başa dolaştım. Ama sonra uçağa bindim ve hemen geri döndüm."

"Bunu asla
yapmadım."

"Yine de
yapabilirsin."

"Araba yok. Ve bir kedim var." O güldü. "Kıskanç, vahşi bir kedi. Ayrıca, hiçbir yere gitmek istemiyorum." Acıkmaya başlamıştı ve kalkıp akşam yemeği yemeleri gerekip gerekmediğini merak etti. "ne varseninbaba gibi mi?"

Tom, "Oldukça tipik biri. Dediğim gibi, annemden daha sessiz. “Ama o neydebeğenmek, senin baban? Sen çocukken o nasıldı?”

Tom kaşlarını çatı ve bunu düşündü. "Bence iyi bir babaydı. Sadece bir tane vardı, değil mi? Bu yüzden onu başka birininkiyle tam olarak karşılaştıramıyorum. Bir keresinde kız kardeşimin hayatını kurtarmıştı.”

Nina kaşlarını kaldırdı. "Yılan zehrini emmek mi?"

Sırıttı. "Hayır, Heimlich bir McDonald's'ta. Hikaye şu ki, bir tavuk külçesini yuttu ve ona Heimlich'i verdiğinde külçe parçası ağabeyimin gözüne o kadar sert vurdu ki onu acil servise götürmek zorunda kaldılar. Kırıntı tabakası korneasını çizmişti. Okula giderken göz bandı takmak zorunda kaldı.”

"Bu iyi bir hikaye."

O güldü. "Evet ve oldukça tipik. Bizim evde her zaman çok şey oluyordu. Çoğunlukla mutlu bir çocukluktu. Annemle babamın çok tartıştığını gördüm ama her zaman barıştılar ve birbirlerini sevmekten asla vazgeçmediler, yani bilirsiniz. Bu... kararlıydı.”

Hâlâ birlikteler mi?

Onayladı.

"Ya erkek ve kız kardeşin?"

"Onlar harika. Richard evlendi, belli ki sen oradaydın.

"Doğru," diye güldü Nina.

"Hey," dedi Tom aniden. "Bu onların yıldönümlerinin bizim de olacağı anlamına geliyor!" Bir duraklama oldu.

"Yeterince dayandığımızı varsayarsak," dedi Nina

hafifçe. "Doğru," dedi Tom. "Benden sıkılabilirsin."

Nina kendi elinin yan tarafına, onun göğsünün üzerinde durduğu yere baktı. Parmaklarını altına kıvırdı. "Ya da benden sıkılabilirsin. Ben pek yapmam.

Tom geri adım atmaya çalışarak sabit bir şekilde tavana baktı. "Belki harika bir pazar günü geçiririz ve sonra düşen bir piyano ikimizi de öldürür."

"Aynı zamanda?"

"Hayır, iki ayrı piyano, ayrı yerler, tamamen tesadüf."

Nina bunu düşündü, yavaş yavaş gücünü kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalan endişe dalgasını hissetti. "Hep böyle ölmek istemişimdir. Ya da bir kasanın altında. Şu Acme kasalarından biri *Yol Koşucusu*"

"Bunlardan herhangi biri *Yol Koşucusu* ölümler bana yakıştırdı Hâlâ koşarken bir uçurumdan aşağı koşmak, sonra havada durmak ve üzerinde şöyle yazan bir levhayı tutmak *Hay aksive* sonra düşerek ölüyorum..."

"Bir kayanın kenarına çizilmiş bir deliğe girmek ve orada olmaması gereken bir trenin çarpması."

"Bir kuşun çok fazla patlayıcı kuş yemi yemesini izlemek ve iyi olmak ve ardından tek bir tanesini denemek ve patlamak."

"Evet, bunlardan herhangi biri olur."

"Ve büyük aşkımıza uygun bir son." Tom onun kolunun altında gevşediğini hissedebiliyordu. Çok alıngandı, bu seferki. Yatakta birlikte çok kolay, çok rahat ve uyum içinde olmalarına rağmen gezinmek zor. Kara mayınlarını tutan sadece gün batımı sonrası kızıllıktı.

Omzunu sıktı. "Açılmak?"

Başını salladı, onun varlığının bir şekilde endişesini nasıl ortadan kaldırdığını merak etti. Ne zaman paniğe kapılmaya başlasa, duyguları onun bu büyük, sağlam duvarına çarpıyordu. Bunu bilinçli olarak yapmıyordu ya da en azından o öyle olduğunu düşünmüyordu ama o sağlam ve gerçektir ve onun kaygısı -ne de olsa dumandan ve aynalardan ibaretti- onunla boy ölçüşmezdi.

"İştahımı biraz daha artırmam gerekiyor," dedi elini çarşafın altından kaydırarak.

Gülümsedi ve hedefine ulaşmadan elini tuttu. "Hayır," dedi. "Tatlıya yer bırakalım." Ayaklarını yaktan sarkıttı. "Kan şekerinin düşmesini ve ilk kavgamızı ilk günümüzde yapmanı istemiyorum." Onu ayaklarına doğru çekti. "Seninle ilgilenmeme izin ver."

İçini çekti, başını salladı ve ayağa kalktı.

today is the day

DATE Monday 27th May M T W Th F S Su

SCHEDULE

7>8
8>9
9>10
10>11
11>12 work
12>13
13>14
14>15
15>16
16>17
17>18
18>19
19>20
20>21

TO DO LIST

- ☐ Cat fd - salmon flavor?
- ☐ more condoms
- ☐ body lotion
- ☐ vazars
- ☐
- ☐
- ☐

GOALS

Don't
Freak
Out!!

NOTES

new sheets!

+ BREAKFAST

tom

+ LUNCH

tom

+ DINNER

tom

+ WORKOUT

tom ☺

Yirmi bir

.....

Nina'nın yararlı olduğu kanıtlıyor.

Polly onun adına heyecanlanmıştı ama yine de Polly'nin varsayılan durumu heyecanlanmıştı. "Hepsi çok romantik," dedi. "Önce düşmanlar, sonra bir öpücük ve bir destan senin tarafında başarısız..."

Selam, dedi Nina.

"Sonra bir düğünde bir araya gelmek, kaderler aynı hizaya gelmek..." Nina kaşlarını çattı. "Bence aynı hizaya gelen kaderler değil, yıldızlar."

Polly ona kaşlarını çattı. "Önemli mi?"

"Sanmıyorum."

"Onu tekrar göreceksin?"

Nina başını salladı. Sonra başını salladı. Sonra tekrar başını salladı. "Sanırım öyle. Birbirimizi bir daha görmemek için oldukça iyi anlaştık." Bunu düşündü. "Tabii ki o bir erkek, kim bilir. Ondan bir daha haber alamayabilirim. Ya da bana her an penisinin bir fotoğrafını gönderebilir."

"Pekala," dedi Polly, "telefonunu kontrol etmeye devam et."

Nina'nın telefonu kibarca titredi. Aldı ama başını salladı. "O değil; bu Archie."

"Oh, şimdi, onun penisini görmeye tamamen açık olurdum." Polly bakmak için eğildi ama Nina telefonu uzak tuttu.

Affedersiniz, tükürdüğünüz kişi benim evli kardeşim. Baktı

metinde. "Ayrıca kız kardeşine bir penis resmi göndermesi oldukça tuhaf olurdu." "İyi bir nokta."

"Öğle yemeğine buralarda olup olmadığımı merak ediyor. Tanışmamı istediği bir arkadaşını getireceğini söylüyor. Gelmek ister misin? Belki arkadaş bekardır."

"Size nasıl katılabilirim? Liz burada değil. Dükkanı kapatmamızı mı öneriyorsun?"

"Ah evet." Nina güldü. "Bu kadar sorumluluk sahibi biri olacağını kim bilebilirdi?"

"Ben değilim." Polly uzaklaştı. "Bence bu senin korkunç etkin. Eskiden tasasız ve düzensizdim ve sen beni mahvettin. Geçen gün elimi doğrudan aradığım bir şeye koyabildim. Günün geri kalanında beni attı.

Üzgünüm, dedi Nina.

"Olmalısın," diye yanıtladı Polly, bazı evrakları almak için ofise giderken.

Archie'nin arkadaşı, Nina'nın beklediği gibi değildi. Başlangıç için sadece bir metre boyundaydı.

Archie, "Bu Millie," dedi. "O senin kız kardeşin." Durdurdu. "Benim de."

Millie kızıl değildi ama onda hâlâ tanıdık bir şeyler vardı.

Daha çok onu durdurmaya çalışan annesi Eliza'ya benziyordu.

Geçen gün Lydia'nın tiradı, ama kemik yapısında hala babasından bolca vardı.

Elini uzattı. Merhaba Nina. Tanıştığımıza memnun oldum."

Nina elini sıktı. Ne resmi bir çocuk. "İkinizin takıldığını fark etmemiştim," dedi.

Üçü restoranın arka tarafında bir masa buldu ve Vanessa siparişlerini almaya geldi.

"Daha fazla aile?" diye sordu. Millie'ye baktı. "Çocuk menüsü ister misin?"

Millie düşünceli bir şekilde ona baktı. "Üzerinde boya var mı?" "Evet ve bir kelime arama."

"Peki öyleyse, evet, lütfen." Nina'ya baktı. "Kelime aramayı seviyorum." "Kim yapmaz?" dedi Nina. "Ve Mad Libs."

"Evet!" dedi Millie, akraba bir ruh bulduğu için açıkça gıdıklanarak. Kelime meraklıları birbirlerini keşfetmeye bayılırlar. Rastlamak. Tanımlamak. Tanımak. Vesaire.

Archie boğazını temizledi. "Aslında pek takılmıyoruz. Birkaç hafta önce avukatın evindeki görüşmeden sonra Eliza bana ulaştı ve bunun eğlenceli olabileceğine karar verdik. Önce Millie'ye, sonra tekrar Nina'ya baktı. "Artık kitaplar hakkında konuşmadığım için onu öğle yemeğine getirdim. Çok yoruldum. Senin daha uygun olacağını düşünmüştüm."

Millie ona gülümsedi ve elini okşadı. "Sorun değil, hakkında oldukça fazla şey biliyordun.*Harry Potter*"

"Ve eğer okusaydın*Açlık Oyunları*, Ben de bunun hakkında konuşabilirdim. Sırıttı. "Ama annen mantıklı bir kadın."

Nina dedi ki,*Açlık Oyunları* harika, ama belki biraz kanlı..." "On yaşında," dedi Millie. Vanessa'nın içtiği limonatadan bir yudum aldı. teslim edilmiş. "Ama yine de seninle babam hakkında konuşmak istiyordum."

Nina'nın gülümsemesi biraz soldu. "Onunla hiç tanışmadığımı biliyorsun, değil mi? Onu hiç tanı mıyordum.

Millie kaşlarını çattı. "Yapmadın mı?"

Nina omuz silken Archie'ye baktı. "Baban ölmeden önce kimse benim hayatta olduğumu bilmiyordu. O asla benim babam olmadı, gerçekten.

Millie bunu işlemek için sessiz kaldı. "Annenle evli değil miydi?" Nina başını salladı. "Diğer aileleri tanırıyorsun ama?"

Millie limonata bardağını yavaşça masanın üzerinde çevirdi. "Biraz. Archie ile daha önce tatillerde tanışmıştım ama dürüst olmak gerekirse o kadar da dikkat etmiyordum. Nina'ya baktı, gözleri berraktı. "Yani, ben bir çocuğum; Noel'di.

Archie, "Sen doğduğunda hastanede seni görmeye geldim," dedi.

Millie gülümsedi. "Yaptın?"

Archie başını salladı. "Ben bir gençtim, bu yüzden bu konuda gerçekten havalıymışım gibi davranıyordum, ama sen bebekken çok çirkindin."

Millie kıkırdadı.

"Annen sana sarılmak isteyip istemediğimi sorup durdu, ben de hayır demeye devam ettim. Aniden saldıracağından endişelendim."

Millie daha çok kıkırdadı, sonra durdu. "Babamı özledim" dedi. Nina başını salladı. "Bahse girerim yaparsın. O neye benziyordu?"

Millie gülümsedi. "Harikaydı. Benimle her zaman oynadı. Oldukça yaşlıydı ama en iyi oyunları o buldu. En sevdiğim programları benimle izledi, bu tür şeyler. Her gün beraber okurduk. Geceleri ben uyurken benimle otururdu çünkü bazen karanlıktan korkarım." Çabucak Nina'ya baktı ama orada herhangi bir yargı bulamadı. "Bazen oyuncaklarımı komik şekillerde kurardı. Yerde yürüyen Littlest Pet Shop hayvanlarının uzun kuyrukları, Barbie kıyafetleri giymiş dinozorlar, anlıyor musunuz? Bu tarz bir şey."

Nina gülümsedi. "Bu biraz çaba gerektirmiş olmalı." "Evet, dinozorların kolları Barbie'den daha kısa." "Herkesin kolları Barbie'den daha kısadır."

Millie başını salladı. "Kolları sıvadı. Annem çok çalışıyor ama biraz emekli oldu, bu yüzden beni okuldan aldı. Şimdi bakıcım yapıyor. O iyi." Masanın üzerine biraz limonata dökülmüştü ve bir deniz yıldızı çizdi. "Bir aydan fazla oldu ama onun arabasını görmek beni her zaman üzüyor."

Nina ne söyleyeceğinden emin değildi. Millie'nin açıklaması onu şaşırttı.

Onun babası. Babaları. İlk kez onunla tanışmış olmayı diledi ve ani bir hareketle masanın üzerinden uzanıp Millie'nin elini sıktı.

"Kulağa harika geliyor. Onu tanımadığım için gerçekten üzgünüm."

Millie yukarı baktı, gözleri parlıyordu. "Evet, ondan hoşlanırdın, sanırım." Bir nefes aldı. "Pek çok insan yaptı. Okul dışında en iyi arkadaşımdı."

"Okuldaki en iyi arkadaşın kim?" Nina meraklandı.

Ah, bilirsin, değişir. Millie masaya baktı. Omuzlarında ani bir sessizlik oldu ve Nina, Archie'ye baktı.

"Okulu seviyor musun?"

Millie başını salladı ve aniden, "Pek sayılmaz. Bazen arkadaşlarım olur ama çoğu zaman kimse benimle konuşmaz. Dürüst olmak gerekirse, sorun değil, çünkü kendi başıma mutluyum; tamamen iyi. Gerçekten iyi. Ve kimse kitaplar hakkında konuşmak istemez, bazen hariç*Harry Potter* çünkü okudular, ama dürüst olmak gerekirse, gerçekten doğru okuyup okumadıklarını bilmiyorum çünkü bilmiyorlar*herhangi bir şey*ve eğer dersem, peki, peki ya*Şekerciler*, veya*Calpurnia Tate*, veya*Penderwicks*ve onlar, bu nedir, o zaman kendimi kötü hissediyorum. Sakinleşti.

"Bu arada, hepsi harika, harika kitaplar olan o kitapları okumadıkları için onlar için kötü mü? Bunların hepsini seviyorum. Nina daha da rahatladığını hissetti; bu onun en sevdiği konuydu. Yine de Millie ile bu kadar özdeşleşmemiş olmayı diledi; kendi okul yıllarına geri dönüşler veriyordu. Teneffüs ve öğle yemeği, yalnız kalacak bir yer bulmak ve sonra yarı yarıya birinin seni bulmasını dilemek.

"Konu kitaplar değilse, söyleyecek bir şey bulamamam kötü." Millie üzgün görünüyordu. "Pokémon falan hakkında konuşmak istiyorlar ve ben Pokémon'u seviyorum ama onlar hakkında kitaplar hakkında bildiğim kadar çok şey bilmiyorum." Nina'ya biraz yalvarırcasına baktı. "Bazen konuşacak konu bulmak zor. Bu bana bir karın ağrısı veriyor."

Eh, ne zaman istersen kitaplar hakkında konuşabiliriz, dedi Nina. "Yapıyor musun

Annen mağazada bir kitap kulübüne katılmana izin verir mi sanıyorsun? Tüm bu kitapları ve çok daha fazlasını seven senin yaşımda bir kız grubum var. Millie ve Eliza'nın Malibu'da yaşadıklarını hatırladı. "Gelecek uzun bir yol var."

Millie umutlu görünüyordu. "Ona sorabilirim."

Archie, "Diğer çocuklara da sorular sorabilirsiniz; annemin bana söylediği buydu ve bence bu iyi bir tavsiyeydi. İnsanlara köpekleri olup olmadığını veya kuşları sevip sevmediklerini veya herhangi bir şeye alerjileri olup olmadığını veya hala Noel Baba'ya inanıp inanmadıklarını veya aklınıza ne geliyorsa sorun.

Millie endişeyle, "Aklıma gelen tek şey kitaplar," dedi. "Ve onlara bir sürü soru sorarsam, benim zaten düşündüklerinden daha tuhaf olduğumu düşünecekler. Geçen hafta okuldaki bir çocuk tuhaf olduğumu söyledi ve başka kimse olmadığımı söylemedi. Kimse bir şey söylemedi." Son kelimedede sesi biraz kısıldı ve Nina aniden öfkелendi.

Sesini sakın tutmaya çalışarak, "Ne demek istedi, garip?" diye sordu. Archie'ye baktı ve onun da aynı şekilde hissettiğini gördü.

Millie omuz silkti. "Bilmiyorum. Garip. Aragog hakkında konuşuyorduk. -bilirsin, örümcek?" Hem Archie hem de Nina başlarını salladılar. Sonra Charlotte hakkında konuşmaya başladım. *Charlotte'un Ağır* içindeki tüm hatalar. *James ve dev şeftalve* Metropolitan Sanat Müzesi'ndeki bir çocuk ve bir böcek hakkındaki bu diğer kitap..."

"Başyapıt diye araya girdi Nina.

"Evet ve hamamböcekleri *Gregor* kitaplar ve böceklerin ilginç olduğunu çünkü çocuklardan daha küçük olduklarını ve karakterlerin onlara davranış biçiminin yetişkinlerin bize davrandığı gibi olduğunu söyledim ve sonra bana baktı ve tuhaf olduğumu söyledi. Masaya baktı. "Bunun makul bir teori olduğunu düşündüm."

Archie bir yudum su aldı. "Dürüst olacağım Millie. Buna tuhaf değil, akıllı diyeceğim ama on yaşımdaki çocuklar edebiyat anlayışlarıyla ünlü değiller." Bardağını yere koydu. "Ya da tavırları."

Nina küçük kız kardeşine bakıyordu ve daha yarım saat önce tanıştığı bir kıza duyduğu sevgi dalgasına hazır değildi. Tekrar masanın üzerinden uzandı. "Dinle, anneni kendim arayacağım. Benim kitap kulübüme gelmelisin, sonra gidip akşam yemeği yeriz ve tüm bu şeyler hakkında konuşuruz.

"Kitap kulübü ne sıklıkta?"

Nina kaşlarını çattı. "Ayda bir."

Ah, dedi Millie. "Bu çok fazla değil."

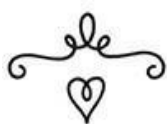
"Ama belki annen bazen okuldan sonra seni almama izin verir ve birlikte takılıp sohbet edebiliriz. Malibu'ya gelmeyi umursamıyorum. Cümlede neredeyse boğulacaktı ama aslında doğru olduğunu anladı.

Millie daha mutlu görünüyordu. "Bu harika olurdu. Şu an gerçekten konuşacak kimsem yok."

Peki o zaman, dedi Nina. "Bunu sağlayacağım. Bunu perşembe günleri yapabiliriz," diye ekledi birdenbire. "Perşembe günleri için hiçbir planım yok."

"Gerçekten mi?" dedi Millie, elini sıkarak.

"Evet, gerçekten," dedi Nina kendinden emin bir şekilde. "Perşembe bizim gecemiz olabilir."

today is the day

DATE Saturday 1st June M T W Th F S Su

SCHEDULE

7>8
8>9
9>10
10>11
11>12
12>13
13>14
14>15
15>16
16>17
17>18
18>19
19>20
20>21

festival

movie?

TO DO LIST

- ☐ *pepto !!*
- ☐
- ☐
- ☐
- ☐
- ☐
- ☐
- ☐
- ☐
- ☐

GOALS

summer festival

NOTES

Notes section with horizontal lines and a vertical arrow on the left.

+ BREAKFAST

coffee

+ LUNCH

Sho-cones

+ DINNER

funnel cake!

+ WORKOUT

Yirmi iki

.....

Nina'nın bir şok yaşadığı yer.

Larchmont Bahar Şenliği, tahmin edebileceğiniz gibi, yıllık bir olaydı. Pamuk şeker ve sno-koniler vardı, sosisli sandviçler ve hamburgerler vardı ve yanan soğan kokusu Los Angeles'ın imza parfümüyle güzelce harmanlanmıştı: güneş kremi ve para. Binilecek midilliler bile vardı, ancak binilecek midilli olduğundan şikayet eden hayvan hakları protestocuları aracılığıyla onlara ulaşmak zordu.

Knight's o gün kapalıydı ama Nina, Polly ve Liz her zaman Festival'e gider ve Liz'in deyimiyle bahisçilerin arasına karışırdı.

"Bu bir topluluk olayı," dedi. "Dışarı çık ve konuş."

Bu yıl Nina, Tom'u atlıkarıncada buluşmaya davet etti ve onu görünce çocukça bir neşeyle dolmamaya çalıştı. Ama zordu; o aşık bir kedi yavrusuydu ve bununla iyi olmaya başlıyordu.

Onu kendine çekip sıkıca öptü. Peşinden koşan Polly de sırttı ve sarılmak istedi.

"Senin hakkında çok şey duydum," dedi ama neyse ki ayrıntıya girmede.

"İlk önce ne yapmak istersin?" onlara sordu. Midilliye binmek mi? Mısır köpeği bir sopa?"

Polly kendinden emin bir şekilde, "Dev bir yüzen topla gitmek istiyorum," dedi.

Larchmont'un çocukları için büyük bir çekim, içinde belki bir düzine büyük, şeffaf şişirilebilir topun yüzdüğü, geniş bir çocuk havuzuydu. Sen

birine tırmandınız, etrafınızda havaya uçurdular ve sonra kendinizi suya yuvarlayıp sallandınız, ıslandınız ve aşırı ısındınız ve güneş çarpması ile boğulmanın farklı olasılıklar olduğunu fark ettikten otuz saniye sonra, zamanınız dolmuştu. Çocuklar bayıldı ama Nina yetişkinleri nadiren orada gördü çünkü bilirsiniz, bilgelik.

Yine de Polly onu kucaklamaya hazırdı.

"Bence eğlenceli görünüyor ve her yıl yapmak istiyorum ve her yıl kendimi bundan vazgeçiriyorum ama bu yıl değil." Bir nefes aldı. "Bu yıl iç sesimi görmezden geleceğim ve bunun için gideceğim." Meydan okurcasına Nina ve Tom'a baktı ama onlar sadece omuz silkmekle yetindiler.

"Dürüst olmak gerekirse, fazla düşünüyorsun. Git, elinden gelenin en iyisini yap ve kokulu bir plastik topun içine gir.

Polly bunu yapmaya gitti ve Nina ile Tom snocon standına gittiler.

Nina, "Sno-koniler pek bir anlam ifade etmiyor," dedi. "Bunlar yalnızca buz ve şekerli su, yine de son derece memnun edici." Bir ağız dolusu talaşı emdi. "Baltimore'da başladılar, biliyorsun."

Tom ona gülümsedi. "Bunu bilmiyordum. Mütevazı bir sno-cone hakkında başka ne biliyorsun?"

"Eh, tabii ki bölgesel olarak farklılar." Tom başını salladı.

"Ve İkinci Dünya Savaşı sırasında çok popüler oldular çünkü tüm dondurma askerlere gönderiliyordu."

"Oldu?" Tom kaşlarını çattı.

"Ah evet," dedi Nina, temasına ısınarak. "Dondurma, askeri sanayi kompleksi için tercih edilen ayaz ikramdır."

Tom ona baktı. "Askeri sanayi kompleksi" tabirini bu kadar güvenle kullanan bir kadınla hiç karşılaşmadım. Çok seksi."

Nina ona buz fırlattı. "Ona bakmalısın; büyüleyici."

"Bana açıklamanı tercih ederim. Bakması Wikipedia'dan çok daha güzelsin."

"Ağzını çalkala," dedi ve sonra biri onun adını söyleyince döndü.

"Nina!" Annesi Eliza'nın elini tutan Millie Reynolds'du. "Hey!" Nina çok heyecanlandı ve küçük kız kardeşine sarılmak için eğildi. "Tom, bu o benim kız kardeşim Millie."

"Bu senin erkek arkadaşın mı?" diye sordu küçük kız.

"Evet," diye yanıtladı Tom, Nina'ya yandan bir bakış atarak. "Bunu söylemenin kabul edilebilir olduğunu düşünüyorum, değil mi?"

Nina, alışılmadık şekilde rahatlamış hissederek başını salladı. Belki sno-cone idi, belki güneş ışıyordu.

"Archie küçük oğlu Henry ile buralarda bir yerde..." Millie kıkırdadı. "O benim yeğenim."

Eliza, "Seni bulduğumuzu ona haber vereceğim," dedi. Nina'ya gülümsedi. Millie bana kitap kulübünüzden bahsetti. Kulağa iyi bir fikir gibi geldiğini düşünüyorum. İşe yarayıp yaramayacağını göreceğim."

Harika, dedi Nina. Ona hızlı bir başparmak işareti veren Millie'ye sıırttı.

Aniden, Liz hızla hareket ederek belirdi.

"Beni sakla," dedi. "Meffo burada. İnsanları sağa sola köşeye sıkıştırıyor. Oyuncak dükkânının sahibini huni pasta standının önünde tuzağa düşürdü."

Nina dışında herkes şaşkınlıkla kaşlarını çattı ve Nina bir kaçış yolu aramaya başladı. Ev sahibinin sokakta yavaşça ilerlediğini, kalabalığı gölgeli bir mahallede gezinen bir polis arabası gibi sağa sola taradığını gördü.

Bir fikri vardı. "Bak, Polly dev bir şişme topun içine girmek üzere. Gitmek

onun yerini al. Nina, cazibe merkezine girmesi için Liz'i uzun hatta doğru itti. "Devam et!"

Liz, Polly'nin kelimenin tam anlamıyla bir ayağının topun içinde olduğu yere doğru çabaladı ve durumu hızla açıkladı. Üfleyen adamı ikna etmek daha zordu ve ebeveynler sırası belirsiz bir şekilde mırıldanıyordu ama Liz'in paniği kendini belli etti ve Polly kenara çekildi. Liz tam zamanında fırlatıldı; Meffo da aralarındaydı.

"Merhaba Nina," dedi herkese kibarca gülümseyerek. Liz Festivalde mi? Onu arıyordum.

"Şu anda onu görmüyorum," dedi Nina, ki bu doğrudu.

Ev sahibi içini çekti. "Sizinle özel olarak konuşabilir miyim?" dedi onu bir kenara çekerek. "Lütfen patronunuza sürenin dolduğunu söyleyin. Dükkanı satacağım."

Nina kaşlarını çatı. "Kirayı o kadar geciktirmedik herhalde, Bay Meffo?" Her zaman kirayla ilgili dansın bu şeylerden biri, işin normal bir parçası olduğunu varsaymıştı. Liz, onunla iş konuştuğu için kesinlikle o kadar endişeli görünmüyordu. "Haziran'ın biri, anlıyorum ama Mayıs daha dün bitti."

Bay Meffo ona merakla baktı. "Mayıs ayı kirası sorun değil, Nina. Aradığım geçen Aralık ayının kirası." Üzgün görünüyordu. "Knight's altı aydır kira ödemedi."

Nina ona baktı ve başını salladı. "Ama her zamankinden daha meşguldük. Düşündüm ..."

Mefo başını salladı. Üzgünüm Nina ama mağaza zar zor ayakta kalıyor. Knight's için çok fazla sevgim var ama belli bir noktada gerçekçi olmalıyım. O uzaklaştı ve Nina onu izledi, Festivalin sesleri kendi kalbinin atışıyla bastırıldı. Sonra döndü ve daireler çizerek kürek çeken, kendisi zar zor ayakta kalan patronunu inceledi.

Kısa bir süre sonra Liz, Polly ve Nina karanlık dükkânda oturmuş sessizce konuşuyorlardı.

Liz alışılmadık bir şekilde kasvetliydi. "Korkarım bu doğru," dedi. "Herkesin kitapların öldüğünü ilan etmesine rağmen, işler gerçekten iyi, sadece yeterince iyi değil." Çalışanlarına gülümsedi. "Sizin nesliniz harika kitap okuyucularıyla dolu. Ama kira yükseldi ve yükseldi ve ilerleyemiyorum. Üzgünüm. Işıkları açık tutmam gerekiyordu ve ikinizi de kovmak istemedim. Başını eğdi. "Bir şeylerin ortaya çıkacağını ummaya devam ettim."

Polly, "Belki Nina'ya zilyon dolar miras kalır ve dükkânı kurtarabilir," dedi. Filmlerde böyle olmaz mı? Mucizevi miras?" Nina'ya baktı. "Ne zaman okuyacak? Olabilir, değil mi?"

Nina omuz silkti. "Önümüzdeki hafta ama bana bir şey miras kaldı mı, kaldıysa da çılgın yeğenim kavga etmeden almama izin verir mi bilmiyorum. Bay Meffo oldukça kesin konuşuyordu." Liz'e baktı, eleştirmek istemiyordu ama bilmeye ihtiyacı vardı. "Bankadan borç istedin mi?"

Liz güldü. "Tabi iki yıl önce kirayı böyle ödedim. Geçen yıl evimi üçüncü kez ipotek ettirdim, yani Aralık ayına kadar iyiydik. Böbreklerim için alıcı bulmaya çalıştım ama çok yaşıyım."

"Böbreklerimden birini alabilirsin!" dedi Polly, bunu açıkça kastederek. "Sadece birine ihtiyacım var, değil mi?"

"Evet," dedi Nina. "Diğer böbrek telafi etmek için büyüyor. Aslında..."

"Böbreklerini ya da paranı almıyorum," diye sözünü kesti Liz sertçe.

"Bu benim işim, senin değil ve ne yazık ki kaybetmek benim işim."

"Porno yapabilirim! Piyango biletleri alabiliriz!" Polly ağlamaya başlıyordu. "Bu işi seviyorum."

Nina şaşırmıştı. Biliyorduo işini seviyordu, şimdiye kadar bulunduğu en güvenli yer olarak dükkânı seviyordu ama bunun Polly için ne kadar önemli olduğunun farkında değildi. Müşterileri, Jim'in doğada takıldığını düşündü.

tarih bölümü, okuma saati ve yer imleri hakkında ve birden o da ağlamaya başladı.

Nina kitapçıdan çıktığında, yeni ailesinin birkaç üyesinin yakınlarda durup Tom'la konuşup güldüğünü gördü. Peter onu ilk gördü ve onu karşılamaya geldi. Nina kendini bir arada tutmaya çalışıyordu ama eve gitmesi ve her şeyi huzur içinde düşünmesi gerekiyordu. Sokaktaki kalabalık bunaltıcıydı ve yanan şeker kokusu başını döndürüyordu.

Peter ona sıkıca sarıldı. "Merhaba, bir süreliğine işe gitmen gerektiğini duydum. Her şey yolunda?"

Nina başını salladı. "Evet, iyi olacak." Yazlık bir takım elbise içinde göz kamaştırıcı bir şekilde ona baktı. "Senin burada olduğunu bile bilmiyordum."

Peter şok olmuş görünüyordu. "Larchmont Festivalini özleyiyor musun? Deli misin? Geçen yıl, nostalji ve ilerlemenin rekabet eden güçleri, hayvan haklarına karşı çocukça cahil mutluluk için savaşa girerken, midilliler yüzünden neredeyse bir isyan çıktı.. Antropolojik olarak konuşursak, bu zengin bir damardı. Etrafa baktı. "Bütün bu Festival benim için bir saha çalışması, artı huni pastası yiyeceğim."

Nina eğildi ve yakasından pudra şekerini silkeledi. "Ruha giriyor gibisin. Pudra şekerini gofreden çıkarmak zor olsa da. Minik küçük gamzelere giriyor.

"Gerçek bu değil mi?" Sesini alçalttı. "Bu arada, erkek arkadaşını beğendim, çok hoş."

O benim erkek arkadaşım değil, dedi Nina. Çıkmaya yeni başlıyoruz.

Peter ona kaşlarını çattı. "Kendisini erkek arkadaşın olarak tanıttı. Büyük çılgılık nedir?

Nina başını salladı, sonra başını salladı. "Bilmiyorum, ben sadece..." Tom ve

diğerleri onlara katıldı ve o durdu.

"Her şey yolunda mı?" Tom'a sordu.

Ne demeye çalıştığından bile emin olmayan Nina tekrar başını salladı ama sonra Polly ağlayarak dükkândan çıktı. Yanlarına geldi ve kendini Nina'nın üzerine attı.

"Ne yapacağız?" diye feryat etti. "Her şey mahvoldu; her şey ters gidiyor. Sonunda yoksullaşacağım ve halk tiyatrosunda çalışacağım ve şimdi Noel hediyeleri için ne yapacağım? Geçen insanlar yavaşladı; tüm aktrislerde olduğu gibi Polly de projeksiyonda iyiydi.

Nina beceriksizce omzunu sıvazladı ve Polly'nin üzüntüsünü çözümleyip yetiştirmeye çalışan tüm şaşkın yüzlere baktı.

"Her şey güzel olacak," dedi. Endişelenecek bir şey yok. Açıkçası."

"Eh, kulağa oldukça ciddi geliyor..." diye söze başladı Peter, ama Nina onun sözünü kesti.

"Hayır, bu iyi. Polly çok duygulandı, değil mi Pol?"

Polly kızarmış gözlerle ona baktı. Üzgün değil misin? Umurunda değil mi? Geri adım attı. "Bir keresinde, kendini gerçekten güvende hissettiğin tek yerin mağaza olduğunu söylemiştin."

Nina daha sık nefes almaya başladığını hissetti, görüşü daraldı. Bunu Polly'ye hafifçe söylemişti elbette ama doğrudu. Herkese yayınlanması utanç verici ama yine de doğru. "Elbette umursuyorum ama daha bitmedi. Liz bir şeyler düşünecek. Ekmek satışımız olacak." Gülmeye çalıştı ama nefes almakta zorlanıyordu. Archie'ye baktı. "Eve gitmem gerek," dedi.

Yüzünden neler olduğunu anlayarak başını salladı. "Sorun değil. Hadi gidelim," dedi Eliza'ya dönerek. "Ben Nina'yı eve tek parça halinde götürürken Henry'ye yirmi dakika bakabilir misin? Hemen döneceğim." Eliza başını salladı ve hemen ağlamaya başlayan yürümeye başlayan çocuğu aldı.

"Onu alabilirim," dedi Tom. Nina'nın elini tutmak için öne çıktı ama Nina başını salladı. Durdu ve kaşlarını çattı. "Sorun ne?"

"Hemen gitmem gerekiyor. Sana daha sonra mesaj atacağım, tamam mı?"
Mide bulantısından bunalmıştı, ellerindeki hissi kaybetmeye başladı.

"Seni eve götürebilirim, Nina." Tom neredeyse öfkeyle Archie'ye baktı. "Sorun değil," dedi Archie kararlı bir şekilde. "Biz bir aileyiz."

"Bekle..." dedi Nina, başı dönmeye başlayarak. Kitapçı kapanacaktı. Dairesini kaybedecekti. Polly ona bakıyordu. Tom ona bakıyordu. Her yerde ondan bir şeyler bekleyen, ondan bir şeyler bekleyen, neredeyse kesinlikle veremeyeceği şeyler olan insanlar vardı. Körü körüne uzandı ve yere yığılırken onu yakalamak için zamanında öne çıkan Tom oldu.

Yirmiüç

.....

Nina'nın kendini hayal kırıklığına uğrattığı yer.

Nina banyoda yere oturdu ve başını küvetin kenarına dayadı. Ensesi terlemişti; avuç içleri karo zeminde kaydı. Kusmamıştı ama Tom onu kapıdan içeri taşıırken ona onu banyoya koyması gerektiğini fısıldamıştı. Yalnız kalmaktan daha çok istediği bir şey yoktu ama o apartmanda dolaşüyor, bir şeyler yapıyordu. Gitmesine ihtiyacı vardı; dairesini görünmezlik pelerini gibi omuzlarına sarması gerekiyordu.

Kendinden nefret etti. En azından bugün neden aklını kaçırdığını biliyordu; diğer günlerde kaygısı aniden içinde çiçek açardı, bir kelimeyle harekete geçerdi. Bir bakış. Radyoda daha önce duyduğunu bile hatırlamadığı bir şarkı. Endişesi, ara sıra ev sahibini öldürmekle tehdit eden bir parazit gibi içinde pusuya yatmıştı; bazen nefes aldığını duyabiliyordu.

Tabii ki, panik atak geçirmekten korkması, sürekli gergin olduğu anlamına geliyordu, bu da panik atak geçirme şansını artırıyordu, bu yüzden endişelendiği için kendini azarlıyordu ... ve Vonnegut'un dediği gibi, böyle devam ediyor.

Ayağa kalktı ve bileklerinin içine soğuk su akıttı, sonra yüzüne biraz daha su döktü ve bir havluyla ovuşturdu. Müzikle yüzleşme zamanı.

Tom rahat koltuğunda oturmuş onu bekliyordu. Perdeleri kapatmış, başucundaki küçük ışığı açmış, yatağı yapmış ve kapatmıştı.

Başucundaki sehpanın üzerinde hâlâ biraz buharı tüten bir fincan çay vardı. Kendisi için yapacağı her şey buydu ve duygulandı. Hâlâ yalnız kalmaya ihtiyacı vardı ama duygulanmıştı.

"Çay ister misin bilmiyorum ama yine de yaptım."

Nina başını salladı. Böyle bir olaydan sonra kendini her zaman çok bitkin hissedirdi, duygusal olarak akşamdan kalma, vücudundaki her sinir daha sonra, umarız fırtına dinmişken, kapanmak ve yeniden başlamak için çaresiz kalırdı.

"Teşekkürler," dedi. "Şimdi daha iyi hissediyorum." Kalabilirim, dedi Tom.

"Hayır ben iyiyim."

"Ama mutluyum."

"Teşekkürler ama ben iyiyim. Açıkçası."

"Emin misin? Yatağa gidebilirsin; Sana okuyabilirim." Yanına gitmeyi, kollarını ona dolamayı ve o rahatlayana kadar onu tutmayı çok istese de sandalyede kaldı. Bu durumda, hafifçe çömelmiş, temkinli ve solgun görünerek banyo kapısında duruyordu.

Nina midesindeki burulmaya rağmen gülümsedi. Anlamadı. "Çok nazıksın ama benim uyumam gerek."

Kaşlarını çattı. "O zaman uyu. seni uyandırmayacağım Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Nina nefes aldı, paniğin birkaç saniye daha uzaklaşması için dua etti. "Lütfen git Tom. Gitmene ihtiyacım var.

Bu basit istek havada asılı kaldı.

Kafası karışmıştı. "Senden gerçekten hoşlanıyorum, Nina. Sana değer veriyorum."

Tom, bu seninle ilgili değil. Bu benimle ilgili. Kaygı duyuyorum; Sana söyledim.

Böyle bunaldığımda, iyileşmek için yalnız bırakılmam gerekiyor.

"Yardım etmek istiyorum."

Nina biraz sinirlenmeye başladı. Tom, beni dinlemiyorsun. Daha iyi hissetmek için yalnız kalmaya ihtiyacım var. Mümkün olduğu kadar uzun

süre.”

ona baktı. "Beğenmek ..."

Nina banyo kapısından çıkma riskini göze almaya karar verdi. Yatağının kenarına oturup çayını aldı. İyi, tatlı ve sıcaktı.

"Bütün bunlar için, beni eve getirdiğin, çay yaptığın ve her şey için teşekkür ederim."

Tom bacak bacak üstüne attı. "Soruma cevap vermiyorsun."

Nina bitkin düşmüştü. "Hangisiydi?"

"Daha ne kadar yalnız kalmaya ihtiyacın var?"

Nina daha fazla oturamadı; uzanıp yorganı üzerine çekti ve gözlerini kapattı. "Seni bir hafta sonra arayabilir miyim? Hepsi çok fazla; aile ve şimdi iş berbat... Düşünmek ve her şeyi halletmek için birkaç güne ihtiyacım var."

Sesi açıldı. "Şu anda hayatına sığıp sığmadığımdan emin değil misin?" Nina doğru kelimeleri bulamayınca başını salladı.

Dalmış olmalı, çünkü gözlerini tekrar açtığında o gitmişti ve onun yerine Phil sandalyede oturuyordu.

"Zor gün?" diye sordu kedi.

"Korkunç," diye yanıtladı.

"İstersen sana bir fare yakalayabilirim," diye teklif etti. "Protein sizin için iyidir."

"İyiyim," dedi tekrar gözlerini kapatarak.

Kedi onun yüzüne baktı ve esnedi. "Yalancı" dedi.

Çok sonra, Nina tekrar uyandı ve bir süre orada karanlıkta yatarak kendi kafasının içini çözmeye çalıştı. Telefonuna uzandı ve bir numarayı çevirdi.

tanıdık numara

"Merhaba

Lou."

Dadısının uykulu sesi, "Hey, sen," diye yanıtladı. Nina'ya her zaman sevildiğini hissettiren kafiyeli bir beyit olan geleneksel selamlaşmaları.

Louise, "Geç oldu bebeğim," diye mırıldandı. Neler oluyor?" Nina saate baktı. "Üzgünüm."

"Önemli değil. iyi misin?"

"Tam olarak değil."

Nina bir iç çekiş duydu, ardından çarşafının hışırtısı. "Bekle, düzgünce uyanayım, kendime bir çay yapayım, sonra seni ararım. Çak bir beşlik."

"Teşekkürler."

Nina oturdu ve yüzünü ovuşturdu. Yastığını başının arkasına yığdı ve Phil gerinip yanına gelene kadar çarşafı kaşdı. Elinin etrafına kıvrıldı ve tavşan arka ayaklarıyla onu tekmeledi. Telefon çaldı.

Louise'in sesi çok daha netti. Nina onun yumuşak gri saçlarını, çizgili ama yine de sevimli yüzünü hayal edebiliyordu. Sarı kupa çayı. "Tamam bebeğim, alayım."

Nina derin bir nefes aldı. "Eh, ilk haber benim bir babam olduğu.

Louise bir an hiçbir şey söylemedi. Sonra, "Annenin Meryem Ana tipi olduğunu hiç düşünmemiştim, yani bu mantıklı."

"Sana onun hakkında hiçbir şey söylemedi mi?" "Hiç söylemedi. Hiç sormadım.

"Ah. Şey, o öldü."

Louise güldü. "Haydan gelen huya gider. Bunu ne zaman öğrendin?"

"Belki bir ay önce. Bunun gibi bir şey. Bir erkek kardeşim, üç kız kardeşim ve yeğenlerim, yeğenlerim ve kuzenlerim var."

"Pekala, vur," dedi Louise. "Bunu bilmek güzel olabilirdi. Alabileceğin tüm doğum günü hediyelerini bir düşün. Nina gülümsedi. Louise devam etti, "Ama çıldırmış olmalısın. Bütün o insanlar."

"Evet, gerçi çoğunlukla çok iyiler."

"Harika." Louise bekledi. "Bu yüzden ...

?" "Bir şey daha var. Bu adamla tanıştım."

Alçak bir gülüş. "Burada bir yerde bir adam olduğunu biliyordum."

Nina gevezelik etmeye başladı. "Ve ondan gerçekten hoşlanıyorum ama bu çok fazla. İş yerinde sorunlar var, sonra alışmam gereken bir sürü yeni insan var, bu yüzden adamdan bir şekilde ayrıldım, yani, gerçekten ayrılmadım ama biraz ve bu iyi, ama o gerçekten harikaydı, bu yüzden belki de yapmalıydım..." Sesi titriyordu. "Bilmiyorum. Eskiden hepsini kapatmak için çalışıyordu, ama artık o kadar iyi çalışmıyor."

Louise içini çekti ve Nina onun çayından uzun bir yudum aldığını duydu.

O bekledi. "Tatlım, hayatın boyunca aynı numaraların işe yaramasını bekleyemezsin."

Küçükken ve her şey çok fazla olduğunda, ellerini koyardın

kulaklarınızı tıkayıp şarkı söyleyin, ama bunu şimdi yaparsanız komik bakışlar alırsınız ve ayrıca, ellerinizi indirdiğinizde sorunun hala orada olacağını bilirsiniz. Sihirli düşünme sadece çocuklar için işe yarar. Ve politikacılar, belki."

Nina'nın sesi kısıktı. "Peki ben ne yapacağım?"

Bilmiyorum bebeğim. Her zaman yapman gereken ilk şey..." Louise bekledi.

"Hiç bir şey. Her zaman yapman gereken ilk şey hiçbir şey yapmamaktır." Nina, Louise'in yıllardır sık sık verdiği yanıtı verdi.

"Bu doğru. Bir veya iki gün bekleyin ve ne olacağını görün. Hayatın, tıpkı senin gibi, boşluğa ihtiyacı var. Oda ver. Yaşlı kadın duraksadı. "Endişen nasıl?"

Nina omuz silkti, Louise onu göremiyordu. "Kötü."

"Yalnızca işini yapıyor, zavallı, aşırı hevesli şey. O terapistin ne dediğini hala hatırlıyorum: Endişe bizi hayatta tutan şeydi, eskiden. bize yardımcı olur

işler ters gittiğinde, durumlar tehlikeli olduğunda veya insanlar bize zarar vermek istediğinde bilin. Sadece bazen kendi önüne geçiyor, değil mi?

Nina başını salladı. "Biliyorum."

"Öyleyse hiçbir şey yapmayın, kendinizi sakinleştirin, derin nefes alın ve bekleyin. Endişeniz geçecek; işler daha netleşecek. Bu adamın olması gerekiyorsa, olacak."

"Ya kaygımı kaldıramazsa?" Louise'in

sesi kararlıydı. "Onun kaybı."

"Beni endişelendirmiyor. Aslında beni iyi hissettiriyor.

Louise güldü. "O halde yarından bela ödünç alma bebeğim. Nasıl ters gidebileceği konusunda endişelenmeyin; sadece mutlu olmana izin ver.

"Söylemesi yapmaktan

kolay." "Çoğu şey

öyle."

"Diğer herkes böyle mi hissediyor?"

"Ne gibi? Endişeli? belirsiz? Aynı anda hem umutlu hem de alaycı mı?"

"Evet."

"Elbette var bebeğim. Hayatta olmak böyle bir

duygu." "Bu iyi bir duygu değil."

"Eh, kim bilir bir balık ne hisseder; daha da kötü olabilir." "Ve

kesinlikle daha ıslak."

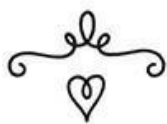
"Sağ." Louise'in sesi yumuşaktı. "Şimdi biraz uyu ve yarın beni ara. Tek başına olmayı seviyorsun Nina ama hiç yalnız olmadın. Doğru olduğunu biliyorsun?"

Nina telefonu sıkıca tutarak başını salladı. "Biliyorum. Seni

seviyorum." "Seni daha fazla seviyorum. Phil'i benim için

öp. Yarın konuşacağız." Hoşçakal Lou.

"Güle Güle."

Today is the day

DATE Monday 3rd June M T W Th F S Su

SCHEDULE

7>8
8>9
9>10
10>11 work
11>12
12>13
13>14
14>15
15>16
16>17
17>18
18>19 yoga
19>20
20>21

TO DO LIST

- ☐ sort laundry
- ☐ clean bookshelves
- ☐ wash towels
- ☐ clean kitchen
- ☐ clean bathroom
- ☐ 2 minute plank!
- ☐ 50x sit ups
- ☐
- ☐
- ☐

GOALS

Drink water
Get in shape
Find therapist
Be productive

NOTES

new shower curtain
Hand weights
△▽△▽△

+ BREAKFAST

Eggs

+ LUNCH

Salad

+ DINNER

Salad

+ WORKOUT

at home

Yirmidört

.....

Nina'nın bir acıma nesnesi haline geldiği.

Larchmont'ta sır saklamak zordur. Polly'nin Festival'deki patlamasından sonra, on blokluk bir yarıçaptaki her bir kişinin Knight's'ın kapanma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu bilmesi yaklaşık üç saat sürdü. Birisi kitlesel fonlamaya başladı. Bir başkası sosyal medyada kötü güçlerin zafer kazandığını ve okuryazarlığın varlığının saldırı altında olduğunu yazdı. Başka biri Liz'e çorba yaptı ve Pazartesi sabahı dükkâna getirdi.

Liz, bu taşan destekten tiksindi.

"Burası sadece bir kitapçı," dedi, on yıldır dükkâna gelen ve burayı çocuklarının orta sınıf deneyiminin merkezinde bulan çorbacıyı sakinleştirmek için yirmi dakika harcadıktan sonra. "Yani, çok sevimli ve bedava yemek almaktan her zaman memnun olurum ama tek ihtiyacımız olan daha çok insanın daha çok kitap alması."

Nina ona baktı. "Bence bundan daha fazlasına ihtiyacımız var, değil mi? Altı aylık geri kirayı ödememiz, evinizin ipoteğini kaldırmamız ve Polly'nin Craigslist'te sattığı böbreği geri almamız gerekiyor."

Liz yüzünü buruşturdu. "Sadece böbrek vaadini sattı. Aslında yeni bir finansal araç keşfetmiş olabileceğini düşünüyorum. Erken evre böbrek hastalığım olsaydı, başka birinin organını satın almak için kiraya vermeye açık olabilirdim."

"Organ satışı İran'da yasal olmasına rağmen Amerika Birleşik Devletleri'nde yasa dışıdır."

Liz homurdandı. "Elbette bunu biliyorsun." Nina omuz silkti.

"Yapmamana şaşırdım."

Polly daha önce aramış ve Vadi'de bir iş aramaya çıktığını söylemiş, Nina ve Liz bunu porno işi aramak olarak anlamışlardı. Onu bundan vazgeçirdiler ve öğle yemeğinden biraz önce tepeden tırnağa siyah giyinmiş olarak göründü.

"Biri mi öldü yoksa yaşlı bir İtalyan büyükanne rolü için seçmelere mi katılıyorsunuz?" diye sordu Liz.

"Dükkânın yasını tutuyorum," dedi Polly, muhtemelen sadece ördüğü ayrıntılı Fransız örgüsünü göstermek için başını eğerek. Siyah kurdele takmıştı ve Nina'ya devlet cenazelerinde cenaze arabalarını çeken atlar hatırlatıldı. Polly'nin amaçladığı bu olmayabilir, ancak bu sizin için istenmeyen sonuçların yasıdır.

Liz homurdandı. "Siz ikiniz işinize gidin. Kitapların güzel görünmesini sağlayın. Gülümse ama acınası görün. İnsanlar kapanıp kapanmadığımızı sorduğunda, yavaşça başınızı sallayın ve kutulu bir set almalarını önerin."

"Müşterilerimizin acımalarını yememizi mi istiyorsunuz?" "Evet. Tam olarak."

Liz ofisinde gözden kayboldu ve bir an sonra üzerinde bir ceketle omuz silkerek yeniden belirdi.

"Nereye gidiyorsun?"

Liz kapıya yöneldi. "Eve gidip biraz daha eski püskü bir şeyler giyeceğim."

Önümüzdeki birkaç gün içinde, özellikle birkaç yerel ünlünün sosyal medyada paylaşım yapması ve insanların onları mağazada görmeyi umarak ortaya çıkmasıyla işler oldukça arttı. Bunu başaramayanlar kitap satın aldılar ve selfie çektiler. Nina

yeterli olacağını düşünmedim, ama meşgul olmak güzeldi. Tom'un kulakları sağır eden sessizliğinden uzaklaşmasına yardımcı oldu.

Festivalden bir iki gün sonra ona sadece merhaba demek için mesaj atmıştı, iyi olduğunu umuyordu, kendini daha iyi hissediyordu ve Quiz Bowl finalinin planlandığını görmüş müydü...? Bupkes. Cırcır böceği sesi. Onu suçlayamazdı; yalnız bırakılmak istediği konusunda oldukça netti ve onun sözüne inandığından neredeyse şikayet edemiyordu. Ama onu özledi.

Polly sakinleşmişti ve ara sıra renk patlamasıyla siyahını vurguluyordu. Ayrıca bir ton seçmeye katılmıştı ve pire önlemeyle ilgili ulusal bir reklamdan (bir kez olsun, ne kedinin ne de pirenin rolüne uygun değildi, bu yüzden bu bir ilerlemeydi) ve Morty adında yaşlı bir Yahudi adamın ruhu tarafından ele geçirilen genç bir kadın hakkında bir web dizisinden (dizinin adı buydu) haber bekliyordu.*mortyified*ve muhtemelen bir zamanlar olduğu açıkça belli olan taş şakasını geçmemeliydi). Liz alışılmadık bir şekilde sessizdi ve zamanının çoğunu arka odada kağıtları temizleyerek geçiriyordu.

Festivalden sonraki Cumartesi sabahı Nina nadiren yaptığı bir şey yaptı: Batıya yöneldi. Sabahın erken saatlerinde trafik o kadar azdı ki, saat ondan önce Malibu'daydı ve bir köşeyi dönüp okyanusu ilk kez gördüğünde, o bile moralinin düzeldiğini hissedebiliyordu.

Eliza ve Millie, önden pek de etkileyici görünmeyen ama içeri girdiğinizde devam eden evlerden birinde yaşıyorlardı. Odalar açıldı, koridorlar köşeleri döndü ve sonunda Millie, Nina'yı evin tepesindeki odasına götürdü.

"Güzel manzara," dedi Nina biraz gereksiz bir şekilde. Yatak odasında bir bardak vardı

tavandan tabana manzara, zeytin ağaçları ve yerel Kaliforniya meşeleriyle dolu bir kanyonun karşısındaki Pasifik Okyanusu'nu gösteriyordu.

"Evet," dedi Millie, açıkça üzerinde. "Bu güzel."

Sonra Nina manzaradan döndü ve odanın tüm arka duvarının raflarla dolu olduğunu fark etti. Bu, dairesinin daha küçük bir versiyonuna girmek gibiydi; aynı organizasyon, aynı özenle dizilmiş dikenler. Çoğu durumda, aynı kitaplar, sadece daha az okunur.

"Bu daha iyi bir manzara," dedi, yanlarına gidip başlıkları okumak için başını eğerek. "Le Guin, mükemmel; Susan Cooper, evet; Ruth Plumly Thompson, güzel..."

Millie, "Hepsini okudum," dedi. "Henüz okumadıklarım yatağın yanında." Üzgün görünüyordu. "Annem bir kerede 'okunacak' yalnızca altı kitabım olabileceğine dair bir kural koydu, aksi takdirde kontrolden çıkacağını söylüyor."

"Altı iyi bir sayı. Ve muhtemelen birini okuduktan sonra bir tane daha alabilirsin?"

Millie başını salladı. "Bunu böyle mi yapıyorsun? Her seferinde altı?"

"Temel olarak." Tek tek kitaplardan ziyade rafları kastetmesine rağmen Nina başıyla onayladı. "Kitapları sırayla okur musun?"

"Evet, bir emir varsa. Sıra yoksa yayın sırasına göre okurum." Çocuk durakladı. "Bazen, elbette, ilk okuduğum kitap onların yazdığı ilk kitap olmuyor ve sonra kendimi biraz kötü hissediyorum."

Nina güldü. "Kitapçada pek çok yazarla tanıştım ve ilk önce hangi kitabını okuduğunuzu umursayan birine hiç rastlamadım. Bir tanesini okuduğun için memnunlar."

"Gerçekten
mi?"

"Kesinlikle."

"Favori bir kitabınız var mı?" Millie, en sevdiği yer olduğu belli olan halının üzerine çöktü. Çok fazla eğilmiş bir puf ve çok fazla eğilmiş bir sarkık tavşan vardı. Nina aniden düşündü

Lili'nin kızı Clare ve köpeği. Belki de biriyle birlikte okumak sandığından daha rahatlatıcıydı. Onunla hiç okumamış olan annesini ve her gece onunla kitap okuyan Lou'yu düşündü. Tom'u düşündü. Düşünmeyi bıraktı.

"Pek çok favori kitabım var çünkü pek çok ruh halim var ve her ruh haline uygun bir favori kitabım var."

"Mutlu olduğunda nelerden hoşlanırsın?"

"P. G. Wodehouse'un Jeeves ve Wooster kitaplarını seviyorum. Jeeves bir uşak ve aptal olan bu adam için çalışıyor. Komikler."

Peki ya üzgün olduğunda?

"Üzgün kalmak mı yoksa kendimi neşelendirmek mi istediğime bağlı." "Neşelen."

"Gizemler. Her şey her zaman yolunda gider." Millie, "Babam da gizemleri severdi," dedi.

Nina, Millie'nin yanına oturdu ve dirsekleri için bir yastık çekti. "Gerçekten mi?"

Millie omuz silkti. "Evet. Ama her türden kitabı severdi." Durdu, sonra ayağa kalktı. "Gel sana kitaplığını göstereyim."

Millie'nin odası evin üst katının yarısı kadardı; hemen bitişiğindeki diğeri ise babasının kütüphanesiydi. Veya ofis. Ya da başka birşey. Yine raflar ve okyanusa bakan rahat bir sandalye ile Nina'nınkinden neredeyse daha etkileyiciydi.

Nina'nın aksine bu raflar düzenli değildi.

Nina kitaplar arasında ilerlerken Millie neredeyse özür dilercesine, "En azından alfabetik sıraya koyabilir miyim diye soruyordum hep," dedi. "Ama bir bulut gibi sürüklenmeyi ve üzerine sıçrayan bir şeyi seçmeyi sevdiğini söyledi."

"Umarım kelimenin tam anlamıyla değildir."

Millie kıkırdadı. "Evet ve o gerçekten bir buluta benzemiyordu, ama o

her zaman söylediği şey."

Olağüstü bir karışımıdı. Austen, Trollope, Dickens, Stephen King ve S. J. Perelman gibi oradaydı. Dorothy Parker, Joan Didion'un yanına sıkıştı ve Chinua Achebe, John Grisham'a yer açtı. Dağcılıktan Denny's'de çalışmaya kadar çeşitli konularda pek çok gizem ve sözde popüler kurgu ve kurgusal olmayan. Birçoğunu okumuştı; diğerleri yoktu. Kendi raflarını ve kitap adlarının birisine onun hakkında neler anlatabileceğini düşündü ve artık rahmetli babası hakkında, onunla tanışmış olsa bile bilemeyeceği kadar çok şey bildiğini fark etti.

Millie onu izliyordu. "O da bizim gibi kitapları severdi." Nina başını salladı.

"Ondan hoşlanırdın."

Nina parmaklarını babasının kitaplarının sırtları boyunca gezdirdi ve çok yıpranmış bir kitap nüshasında duraksadı.*İnsan Komedi*si, Saroyan tarafından.

Güldü. "Aslında aynı şey olan kitaplarını seviyorum." Millie aniden ona sarıldı ve Nina da ona sarıldı.

"Babamı her zaman özlüyorum," dedi küçük kız, sesi Nina'nın süveterinin içinde boğuk çıkıyordu. "Ama seni bulduğuma sevindim."

"Ben de," dedi Nina. "Çok memnun."

• • •

Öğle yemeğinden sonra Millie bir ağaç, plastik bir tavşan ve bir oyuncak bebek evi avizesi içeren bir proje üzerinde çalışmaya gitti ve Nina kendini Eliza ile yalnız buldu. Yutkundu ve sormak için can attığı soruyu sordu.

"Beni biliyor muydun? Daha önce, yani?" Sinirle saçlarını kulağının arkasına itti.

Eliza şaşırmış ve biraz da üzgün görünüyordu. Hayır, yapmadım. olsaydı, yapardık

yıllar önce tanıştık.” Biraz su içti ve bardağı masanın üzerinde hareket ettirerek kumda bir yılanın izi gibi yarım daireler çizdi. "Şok oldu çünkü William'ın bana her şeyi anlattığını sanıyordum."

Nina ona baktı. "Herkes onu çok farklı tanımlıyor." Durdu, emin değildi. "Tek bir adamdı, ama nasıl biri olduğu konusunda fikir birliği yok. Peter'ın annesi için, çok fazla içen bir palavracıydı; Millie için, onun için sonsuz zaman yaratan dünyadaki en nazik adamdı."

Eliz omuz silkti. "İnsanlar değişir. Peter'ın annesinin tanıdığı William ile Millie'nin tanıdığı William arasında kırk yıl vardır. Ebeveynler çocukluk kehribarına takılıp kalıyor, değil mi? Ailem beni ne zaman ziyaret etse, kendimi on dört yaşında huysuz biri gibi hissediyorum. William'ı karısı olma merceğinden gördüm; Millie'ye sadece annesi olarak bakıyorum... Ne demek istediğimi anlıyor musun?

"Elbette. Bu yüzden babamı asla doğru düzgün göremeyeceğim, sadece diğer insanların fikirlerinin süzgecinden geçerek.

"Ya da belki ortası gelir ve gerçek onu gören tek kişi sen olursun."

Nina güldü. "Belki kimse için gerçek bir şey yoktur. Belki hepimiz nerede olduğumuza ve kiminle olduğumuza bağlı olarak değişiriz."

"İşte bu yüzden yalnız kalmayı seviyorsun." Eliza ona baktı ve gülümsedi. "Ne demek istiyorsun?"

"Çünkü yalnızken kim olduğunu tercih ediyorsun."

Nina omuz silkti. "Diğer insanlarla birlikte olmak çok fazla enerji gerektirir. Kimse yokken kendim olmak daha kolay."

"Bazı insanlar enerji alır; bazı insanlar enerji verir... Ara sıra, şansın yaver gider ve enerjisi seninkini dengeleyen ve seni nötr hale getiren birini bulursun." Durdu. "Tanrım, Malibu'da çok uzun kaldım. Bunu tamamen ironi olmadan söyledim."

Nina güldü. "Gerçekten inandırıcıydı. Sanırım bir yerlerde küçük bir tapınak çanının çaldığını bile duydum..."

Eliza yüzünü buruşturdu. "Baban benimle olmanın yalnız kalmak kadar iyi olduğunu söylerdi." Eliza güldü. "Bunu bir iltifat olarak kastettiğini düşünüyorum." İki kadın birbirine baktı. Eliza, "Bunu fazla düşündüğümüzü düşünüyorum," dedi. "Daha fazla şarap?"

today is the day

DATE Monday June 10th

M T W Th F S Su

SCHEDULE

- 7>8
- 8>9
- 9>10 will reading
- 10>11
- 11>12
- 12>13
- 13>14
- 14>15 work
- 15>16
- 16>17
- 17>18
- 18>19
- 19>20
- 20>21

TO DO LIST

- ☐ bread
- ☐ jelly
- ☐ peanut butter
- ☐ cotton wool
- ☐ mascara
- ☐ raisins
- ☐ broccoli
- ☐ fritos
- ☐
- ☐
- ☐

GOALS

Big
fat
zero

NOTES

other bookstores?
Back to school?

+ BREAKFAST

+ LUNCH

+ DINNER

+ WORKOUT

Yirmi beş

.....

İradenin okunduğu ve şaşırtıcı olduğu.

Ertesi Pazartesi, sonunda William Reynolds'un vasiyetinin okunma zamanı gelmişti. Nina, Sarkassian'ın ofisinin ağır cam kapılarını itti ve aynı güzel resepsiyon görevlisinin masanın arkasında olduğunu gördü. Kadın baktı ve gülümsedi.

"Günaydın, Bayan Hill. Ailenin geri kalanı zaten burada. Sana konferans odasını göstereyim." Geçen seferki "iyi oynadınız hanımefendi"den bahsetmedi ve tabii ki hatırlamamış olması da mümkündü. Nina bunu hatırladı ve sık sık gece geç saatlerde düşündü, ama en iyisini düşünelim, olur mu?

"Buradalar mı?"

Kadın başını salladı ve Nina'ya yanına oturmasını işaret etti. "Toplantı dokuz buçukta başladı."

Nina başını salladı. "On değil."

"Hayır, dokuz buçuktu."

"Emin misin?"

Kadın ona bir bakış attı ve Nina onun önceki etkileşimlerini hatırladığını ve ses tonunu ayarladığını tam anlamıyla görebiliyordu. "Evet eminim. Simitleri söndürdüm."

"Sağ." Nina içini çekti. Belki bu kadın ve o bir zamanlar arkadaş olabilirdi, ama şimdi Nina diğer kadının zihninde kalıcı olarak sağlamlaşmıştı.

tam bir tuhaf ve önyüklemesi gecikmiş biri olarak. Ayrıca tarçınlı kuru üzümlü simitler muhtemelen çoktan gitmişti.

Konferans odasına yaklaştıklarında Nina yüksek sesler duyabiliyordu ama resepsiyon görevlisi adımlarını asla bozmadı. Belki de bu ofiste sık sık topyekûn kavgalar oluyordu. Nina aniden konferans odası kapılarının uçarak açıldığını ve on beş kovboyun dışarı fırladığını, salon kapılarının sallandığını ve mahmuzların şingırdadığını hayal etti. Kendi kendine gülümsedi; Sarkassian'ın parlak kırmızı bir korse ve saçlarında sarı tüylerle içerde olmasını ummak muhtemelen çok fazlaydı. Her zaman toz bulutları ve etrafta uçuşan yabancı otlar varken, filmlerdeki meyhane hanımlarının ipeksi kıyafetlerini nasıl bu kadar temiz tuttuklarını hep merak etmişti. Çamaşır makinesi, kuru temizlemeci yoktu. Bu onu her zaman rahatsız etmişti ama yine de çok fazla canını sıkıyordu.

O ve resepsiyonist, kapı koluna uzandıklarında garip bir şekilde garip bir şey yaptılar ve resepsiyonist de öyle yaptı ve sonra ikisi de diğerinin yapmasına izin vermek için geri çekildi ve sonra ikisi de tekrar öne uzandı, ta ki Nina teslim olur gibi ellerini kaldırdı ve diğer kadın bir zafer sesi çıkarıp kapıyı açtı.

Nina devreye girdi ve herkes ona bakmak için dönünce gürültü hemen kesildi. Ne yazık ki görünürde tüy yok, tabii ki Sarkassian takımının altına herhangi bir şey giymiş olabilirdi.

Avukat, "Günaydın Nina," dedi.

"Günaydın," dedi ve en yakındaki sandalyeyi çekip oturdu. Kahretsin, yine Lydia'nın tam karşısına oturmuştu. *Cidden, Nina, bir dahaki sefere yeterince saklanmak için etrafa bakmak için beş saniye ayır.*

Lütfen devam edin, dedi Nina kibarca. Yolda bir stratejiye karar vermişti: sessizlik, sadece tek heceli kelimeler ve küçük gülümsemelerle bozuldu. Duygu yok, dram yok, görülecek bir şey yok. Bu odadan canlı çıkacak, güzel akrabaları özenle seçecek ve geri kalanını bir daha asla görmeyecekti. Tamamen sakin ve kontrollüydü.

Lydia öne eğildi. "Merhaba, seni paragöz bin yıllık sahtekar."

Bu plan için çok fazla. "Merhaba, seni çılgın, paralı deniz ineği," diye yanıtladı. Üzgünüm ama karşı çıkmayı beklemeden birine sahtekar diyemezsiniz. Deniz ineği kısmının nereden geldiğinden pek emin değildi.

"Paralı?" Lydia homurdandı. Deniz ineği hakareti ya kayda geçmedi ya da umursamadı. "Kendi payına düşeni almanın çıkarıcı bir yanı yok." Küt parmağını Nina'ya doğrulttu. "Dedemle hiç tanışmadın bile, yani alacağın herhangi bir pay tamamen adaletsiz."

Sarkassian boğazını temizledi. "Üzgünüm Lydia ama yanılıyorsun. William malikanesinde kendi istediği gibi ayrılmayı seçti ve biz de onun seçimlerine uymak zorundayız. Aile ilişkileri devreye girmez. Her şeyi bir köpek barınağına bırakabilirdi ve bu konuda yapabileceğiniz hiçbir şey olmazdı."

Eliza güldü. Ayrıca, başka hangi ailenin bir parçası olabileceğini bilmiyorum. Kitapları ve yalnız bırakılmayı seviyor, bu yüzde yüz babası ve eklemeliyim ki en küçük kız kardeşi Millie gibi." Nina'ya gülümsedi. "Arkadaş olduğunuz için çok mutlu."

Nina da gülümsedi, dokundu.

Archie ekledi, "Nina zeki ve alaycı. Ama aynı zamanda endişeli ve sosyal olarak garip. Benim gibi çok. Artı, tabii ki, saç."

Peter, "Açık fikirli ve iyi okumuş," dedi. Omuz silkti. "Kendi kornamı çalmak istemem ama..."

"Ayrıca gerçeklere ve ıvır zıvır şeylere kafayı takmış durumda ki, açık sözlü olacağım Lydia, senin gibi." Sarkassian sandalyesinde arkasına yaslandı. "Aslında, o hepinize çok benziyor ve bunun genetik mi yoksa tesadüf mü olduğu biraz alakasız, ama işte burada."

Lydia öfkelenmekten başka bir şey söylemedi.

"Yani, kimsenin başka itirazı yoksa, sanırım vasiyeti okumanın zamanı geldi." Sarkassian gözlüklerinin üzerinden yavaşça etrafındaki herkese baktı ama kimse konuşmadı. Anın tadını çıkararak bir dosya açtı ve uzun bir yasal belge çıkardı ve boğazını temizledi.

"Hepinizin bildiği gibi William Reynolds zengin bir adamdı ve malikane

Malibu'daki ev, şehir merkezinde bir apartman dairesi ve Mammoth ve Palm Springs'teki tatil evleri, hisse senedi ve nakit olarak kırk milyon doların biraz üzerinde.

"Vay canına," dedi Nina.

"Ah, bilmiyormuşsun gibi," diye çıkıştı Lydia.

Sarkasyan devam etti. "Yirmi milyon dolar derhal dört meşru çocuğu arasında paylaştırılacak, yetişkin çocuklar paralarını şimdi alacak ve Millie'nin payı emanette tutulacak. Torunlarının her biri bir milyon dolar alıyor. Eliza kalan parayı artı tüm mülkleri elinde tutuyor.

O durdu. Herkes avukata bakan Nina'ya baktı. "Nina hiçbir şey anlamıyor mu?" diye sordu Peter, açıkça şaşırmişti.

Lydia güldü. "Bu harika. Sanırım büyükbabamın düşündüğümde daha fazla beyin hücresi kalmış.

"Hayır, hayır, William Nina için çok özel bir bölüm yazdı." Avukat bir sayfayı çevirdi ve okumaya başladı.

"Şimdiye kadar benden habersiz kalan kızım Nina'ya, 2224 Cahuenga Bulvarı'ndaki garajın içindekileri bırakıyorum." Masanın etrafında mırıldanmalar oldu ama Nina herkese baktığında, Lydia kaşlarını çatsa da onlar kızgın görünmüyordu.

Garajda ne var? diye sordu. İnsanların bir saklama kabının görünmeyen içeriği için teklif verdiği şovu canlandırdı. Ne alıyordu? Birkaç kırık masa lambası ve bir pul albümü mü? Büyük bir cam kavanozda kopmuş bir kafa mı? Nina bunun bir filmde olduğunu anladı ve onu yerleştirmeye çalıştı.

Sarkassian biraz utanmış görünüyordu. "Eh, William alışılmadık bir adamdı, biraz romantik jestlere ve fikirlere düşkündü."

"Garaj çikolata dolu mu?" Nina bunun için tamamen üzgündü.

"Şampanya?"

"HAYIR."

"Güller mi?"

"HAYIR."

Nina'da ani bir umut dalgası oluştu. "Yavru kediler mi?" Bunun işe yaramayacağını anladı; her zaman kedi yavrularını umdu.

Avukat öksürdü. "HAYIR. Garajda 1982 Pontiac Trans Am var."

Nina ona boş gözlerle baktı, sonra aklına bir gerçek geldi. "Bekle, sanki *Şövalye Binicisi*?"

"Tıpkı. Siyah bir Pontiac Firebird Trans Am."

"Bana K.I.T.T.'yi mi bıraktı?" Nina hemen televizyonun önünde yerde yatıp Louise'in David Hasselhoff'un deri pantolonu hakkında mırıldanmasını dinlediği birçok mutlu akşamı hatırladı. "Beni düşündü *mütehlikeli bir dünyada yalnız bir haçlı*?"

"Aman tanrım." Lydia'nın ses tonu inanılmazdı. "Sana bir araba mı bıraktı?"

"İstersen alabilirsin. istemiyorum." Nina gerçekten yapmadı. Arabaları umursamıyordu; zar zor sürdü. Kafası kavanozda olan film, *Kuzuların Sessizliği*, Bu arada; ona geri dönmüştü.

Lydia başını salladı. Açıkça rahatsızdı. "Akıllı bir araba, paradan çok daha eğlenceli."

Nina ona baktı. "Gerçekten akıllı bir araba değil. Bu sadece bir araba. Sarkassian'a döndü. "Gerçek bir com-link kol saati ile gelmediği sürece, bu durumda onu tamamen saklıyorum."

Bunu biliyorum, dedi Lydia küçümseyici bir sesle. "Ama geri kalanımıza sadece para bıraktı."

Bir duraklama oldu.

Eliza sessizce, "Belki de senin sadece parasını önemseydiğini düşünmüştür," dedi. "Eh, o yanlış olurdu. Ama bana hiç sormadığı için hayatımla ilgili herhangi bir şey, nereden bilsin?" Lydia etrafına bakındı.

"Hiçbiriniz bana bir şey sormuyorsunuz."

Başka bir garip sessizliğin ardından Sarkassian öksürdü ve "Peki, Nina arabayı alsın ya da almasın, vasiyet açıkça gösteriyor ki, satmayı ya da başkasına vermeyi seçmeden önce en az bir kez gidip kullanması gerekiyor."

Nina ona kaşlarını çatı. "Bu ne tür bir yasal hüküm? Bu nedir, *Brewster Milyonları?*"

Açıkça görülüyor ki avukat, kaşlarının arasında küçük bir kırıışıkla ona baktığı için Hollywood'un o çılgın hukuk komedisinden hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Anahtarlar burada. Son yirmi yıldır ona mükemmel bir şekilde bakan tamirciye lütfen iyi davranın. Ona vasiyetten bahsettiğimde, seni bulmanın imkansız olacağını umdu." Anahtarları masanın üzerinde kaydırđı ve Nina aniden korkunç bir düşünceye kapıldı.

"Çubuk kullanamam."

Kaşlarını kaldırıp o sinir bozucu kırıışıklığı düzeltti. "Pekala, işte öğrenmen için bir şans."

Nina eve dönerken Lyft'te otururken telefonunu kontrol etti. Hiç bir şey. Aniden Tom'a bir mesaj gönderdi.

"Merhaba, bana bir araba miras kaldı."

Cevap yok. Belki de çalışıyordu.

"Bu bir 1982 Pontiac Firebird. K.I.T.T gibi itibaren *Şövalye Binicisi*" Hala hiçbirşey. Belki meşguldü.

"Yine de William Daniels'ın sesi yok, yani bilirsiniz..." Sessizlik.

Belki başka biriyle birlikteydi.

Pencereden dışarı baktı ve tüm çiftlerin birlikte yürüdüğünü, el ele tutuştuğunu, birbirlerine gülümsediğini ve hatta sadece karşılıklı oturup telefonlarına baktığını fark etti. Olma hissini her zaman sevmişti

herkes eski bir kahve fincanının iç kenarındaki küf gibi birbirine yapışmışken yalnız kalmak. Ama şimdi kendini yalnız hissediyordu.

Öne doğru eğildi. "Hey, varış noktamızı değiştirebilir miyim?"

Sürücü aynada göz göze geldi. "Elbette, ama bunu uygulamada yapmak zorundasın."

"Sana söyleyemem mi? Bilirsin, sözlü olarak?"

Kafasını salladı. "Eh, tabii, sözlü olarak, işaret diliyle ya da bir güvercinin taşıdığı bir parşömen parçasıyla söyleyebilirsin, ama rotamı değiştirmem için, bunu uygulamada da değiştirmen gerekiyor." Omuz silkti, gözleri yola döndü. "Aramızda iki fitlik bir mesafe olmasına rağmen, ilişkimiz hiçbirimizin asla göremeyeceği bir sunucu çiftliğinde barındırılan bir bilgisayar sisteminin aracılığıyla gerektiriyor. Böylece teknoloji bizi daha da ayırıyor, birbirimize olan güvenimizi aşındırıyor ve türümüzü, birbirimizi yalnızca ekrandan tanıdığımız ve birbirimizle yalnızca karakterler üzerinden konuşabildiğimiz ve fikirlerin algoritmalarla yönetilen şirketlere ait olduğu bir geleceğe doğru yönlendiriyor."

Nina bir an için onun başının arkasına baktı.

"Yani... o zaman uygulamada?"

"Evet."

Yirmi altı

.....

*Nina'nın insan kılığında efsanevi
bir Pokémon ile tanıştığı
film.*

Cahuenga'daki garaj, daha büyük bir tamirci işinin parçasıydı ve klasik araba restorasyonu açıkça bir uzmanlık alanıydı. Nina'nın tanıdığı tek kaporta süsü olan bir Mercedes de dahil olmak üzere dışarıda park etmiş birkaç eski araba vardı. Dürüst olmak gerekirse, kaporta süsü olarak adlandırıldıklarını hatırladığı için oldukça etkilenmişti. Arabaları "süslü" ve "normal" veya "kendi yoluna çıkan" veya "bir mahallede çok hızlı giden" gibi geniş kategorilere ayırmasına rağmen, arabaların hepsi ona aşağı yukarı aynı görünüyordu. Arabanın dışındaki insanların sana nasıl baktığı umrunda değilse, sürücü koltuğundan hepsinin aynı görüldüğünü düşündü.

Tamirci yaşlı bir adamdı, belki ellili yaşlarının sonundaydı. Nina söyleyemedi; kenarları bulanıklaştıran bir kırıksık ve yağ tabakasıyla kaplıydı. Onu Knight's'ın arka odasının araba tamircisi versiyonu gibi görünen "ofisinde" izlemişti. Onların kitap yığınlarının olduğu yerde, bu adamda yığınla kılavuz ve Nina'nın tanımadığı küçük makine parçaları vardı. Kendini tanıtmıştı ve hava gözle görülür derecede soğumuştı. Üstsüz garaj tamircisi için üzüldü - eh, arkasındaki takvimde bir İngiliz anahtarı tutuyordu.

Ah, sen yeni sahibi misin? Ona baktı ve açıkça mutlu değildi. "Sık araba kullanır mısın?"

"Neredeyse hiç."

"Arabaları bilir misin?"

"Tekerlekleri olduğunu biliyorum."

"İyi işlenmiş bir motorun doğal güzelliğini, ince ayarlanmış bir zamanlamanın gırtlaktan gelen mırıltısını anlıyor musunuz?"

Nina ona kaşlarını çattı. "Gırtlaktan mırlamanın bir klişe olduğunu anlıyorum ama onun dışında hayır. Bakın Bay..."

Moltres.

Ona baktı. "Moltres?" "Evet.

Moltreler. M-o-l-t-r-e-s."

"Adının aynı zamanda efsanevi bir Pokémon'un adı olduğunu biliyor muydun?" Çoğu zaman olduğu gibi, Nina bunu söylediğine hemen pişman oldu. Ya zaten biliyordu, ki bu durumda hah, ya da neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri olmayacak ve onun muhtemelen tehlikeli olduğunu düşünecekti. Onun gibi insanlar için on iki adımlık bir program olmalı, diye düşündü; Non Sequitur's Anonymous. Sonra NSA'nın temsil ettiği şeyin gerçekten bu olup olmadığını merak etti; ulusal güvenliği hiç umursamıyorlardı. Sonra bunun, tam anlamıyla, sıra dışı bir soru olmadığını, sadece aptalca bir soru olduğunu ve on iki adımlık programının Adsız Aptallar olarak adlandırılmasının daha uygun olacağını ve oldukça büyük bir grup olacağını ve SPA kısaltmasına sahip olacağını fark etti. Sonra Moltres'in hala onunla konuştuğunu fark etti.

Yavaş konuştu. "Arabayı almaya mı geldin?" Bunun faydası olmadı, çünkü Nina onun Pokémon olayını bilip bilmediğini anlayamıyordu, ancak onun dikkatli bir şekilde ele alınması gerektiğini açıkça anlamıştı.

O, başını salladı. "Hayır, eğer uygunsa. Çabuk buradan çıkarmamı ister misin? Garajın faturası mı...?"

Moltres hemen onun sözünü kesti. "Aslında fatura yıl boyunca ödeniyor. Fatura böyleydi, her zaman peşin ödenirdi. 'Otobüs çarparsa diye' derdi. Sonra rahatsız göründü, bu onun utandığını gösterme yolu olabilirdi. "Görmek ister misin?"

Nina onu takip etti ve bazı kıvrımlı ve tamamen pis koridorlardan geçerek arka tarafta, kapıları kilitli birkaç garajın olduğu, şaşırtıcı derecede geniş bir alana geldiler. Ortadakini açtı ve Nina'nın arabası oradaydı.

Nina, Moltres'e döndü. "David Hasselhoff'un televizyonda en çok izlenen adam olarak Guinness Dünya Rekoru sahibi olduğunu biliyor muydunuz?"

ona baktı. "Hayır," dedi.

"Evet," diye devam etti. Pembe dizide oynadığı için zaten başarılıydı, ama *Şövalye Binicisionun* için gerçekten başlangıçtı."

"Böylece?" dedi Moltres. "Ne kadar ilgi çekici değil."

Moltres etrafta dolaşp sürücü kapısını açtı. "Çıkarmak ister misin?"

Nina başını salladı. "Uh... ben araba kullanamam."

Onu şimdiden hayal kırıklığına uğratmıştı ve bu yardımcı olmadı. Nina, yüzmeyi veya bisiklete binmeyi bilmediğini kabul etmek gibi olduğunu fark etti; gerçekten feci değil, insanın neredeyse otuz yaşına geldiğinde edindiği varsayılan yaşam becerilerinden sadece biri. Oh pekala, diye düşündü, kayıt için ikimiz de yüzebilirim *Ve* bisiklete binmek, yani üçte ikisi fena değil. Ayrıca örgü örebilir ve tığ işi yapabilirdi, bu yüzden kıyametten sonra manuel şanzıman kullanabilecekti ama kadının bir atkısı olacaktı, yani kış geldiğinde kim gülecekti?

Moltres sürücü koltuğuna oturdu ve motoru çalıştırdı. Gürültülüydü, gerçekten çok gürültülüydü ve Nina nasıl olduğunu görebiliyordu. *gırtlak mırıltısı* devreye girmişti. Moltres'in araba kullanmaya istekli olduğunu tahmin etti. Dolaştı ve yolcu tarafına geçti ve yavaşça garajdan çıktılar.

Moltres'in pek de Geveze Cathy olmadığı ortaya çıktı. Ancak bazı soruları vardı.

"Baban sana hiç sopa kullanmayı öğretmedi mi?" "Babamla hiç tanışmadım."

Moltres hızla ona baktı. "Gerçekten mi? Ve yine de sana en sevdiği şeyi bıraktı mı?"

"En sevdiği şeyin para olduğunu sanıyordum." Moltres başını salladı.

"HAYIR."

Nina omuz silkti. "Bir sopayı sürmeyi bilmemek o kadar nadir mi? Bu ülkedeki arabaların büyük çoğunluğu otomatik değil mi?"

Moltres kavşağın ortasındaki küçük çamurluk bükücüsünün etrafından dolanarak omuz silkti. Nina, herkesin baktığı gibi ona baktı. Ehliyetini ve sigorta kanıtını çıkarma, varsa karşılıklı hasarın fotoğraflarını çekme ve yola çıkma hızıyla deneyimli bir LA şoförünü anlayabilirdi. Yakında, tek yapmanız gereken telefonlarınızı birbirinize sallamak olacak ve ışıklar değişmeden önce her şeyi fotoğraflamak için bir dron belirecek, diye düşündü. Arabanızdan inmeniz bile gerekmeyecek, ki o noktada muhtemelen araba kullanmıyor bile olacaksınız. Sonra Moltres'in ona bir şey sorduğunu fark etti.

"Üzgünüm, soruyu duymadım..."

Gözlerini devirdi. "Babanı neden tanımadığınızı sordum."

Ona baktı. "Gerçekten mi? Sürüş bilgimi eleştirmekten hemen bana ailem hakkında kişisel sorular sormaya mı atladın?"

Ağzı seğirdi. "Saf ve küstahlığın büyüleyici bir karışımı. Kesinlikle dikkat etmiyorsun ve sonra etrafta dolaşıyorsun ve bir zinger atıyorsun."

"Pekala, çok meraklısın."

İçini çekti. "Bak, babanı yirmi yılı aşkın süredir tanıyorum. Senden bir kez bile bahsetmedi. Alınma."

"Hiçbiri alınmadı. Ben de ondan hiç bahsetmedim. Dikkat edin, benim var olduğumu biliyordu ve bu avantaja sahip değildim, yani, bilirsiniz, makul bir mazeret. Nina, Moltres'e baktı, "Ne hakkında konuştu?"

"Arabalar," dedi Moltres. "Her zaman arabalar." Arabayı köşeye sıkıştırdı,

uzun süredir kayıp bir arkadaş gibi kucakladığı. "O iyi bir arkadaştı." Nina'ya bir bakış attı. "Üzgünüm."

Nina ona baktı, sonra pencereden dışarı. "Ne için?" dedi. "Arabayla ilgili daha fazla sohbet etseydim hayatım daha iyi olmayacaktı."

Moltres, "Ama belki de sana sopa kullanmayı öğretirdi," dedi.

Ya da diğer çocuklarına yaptığı gibi beni de terk ederdi. Kaçmadığı tek kişi benim çünkü zaten orada değildi." Pencereyi indirmek için bir düğme aradı. "Dürüst olmak gerekirse, bir kurşundan kaçmış olabileceğimi düşünüyorum."

Moltres, Laurel Kanyonu'ndan Hollywood Tepeleri'nin zirvesindeki dolambaçlı yollara doğru ilerlerken başını salladı. "O iyi bir adamdı, Bill öyleydi. Onu özleyeceğim."

"Hayatının hikayesi," dedi Nina, uzanıp rüzgarın saçlarını savurmasına izin vererek.

Moltres bir süre sessiz kaldı, sonra aniden sola döndü ve neredeyse boş olan geniş bir otoparka girdi. Arabayı durdurup Nina'ya döndü.

"Sana sopa kullanmayı öğreteceğim."

• • •

Moltres derse Nina'yı en yeni küçük arkadaşı debriyaj pedalıyla tanıştıranak başladı.

"Bir araba motorunun nasıl çalıştığını anlıyor musun?"

Sürücü koltuğunda gergin bir şekilde oturan Nina, "Evet ve hayır," diye yanıtladı. "Pedallara basarsınız ve tekerlekler döner."

Moltres içini çekti. "Motorun gücü şanzıman aracılığıyla tekerleklerle aktarılıyor. Şanzımanı parçalamadan vites değiştirmek için debriyaj anlık olarak şanzımanı devre dışı bırakır. "

"Büyüleyici," dedi Nina. Gerginlik onu acımasız yapıyordu.

Moltres onu görmezden geldi. "Arabayı çalıştır."

Öyle yaptı.

"Ayaklarınızın altında üç pedal var: solda debriyaj, ortada fren, sağda gaz pedalı. Otomatik olmayan bir viteste hareket etmek için, tekerlekleri devreye sokmak üzere debriyajı yavaşça bırakırken şanzımanın gücünü artırabilirsiniz. Anla?"

Nina başını salladı, hiç anlamamıştı.

"Debriyajı yavaşça bırakırken aynı zamanda gaz pedalına da bastığınızda, arabanın hafifçe hareket ettiği bir nokta geliyor. Buna ısırma noktası deniyor ve şimdi bunun alıştırmasını yapacağız."

Nina ona baktı ve kaşlarını kaldırdı.

"Gazı çok hızlı artırırsanız, motoru doldurursunuz ve arabayı stop ettirirsiniz.

Hadi gidelim."

Dediğini yaptı ve motoru çalıştırdı.

Bir an sessizce beklediler. Sonra Moltres, "Peki, iş için ne yapıyorsun?" dedi.

Nina başını direksiyona koymuştu. "Bir kitapçıda çalışıyorum."

"Evet?" dedi Moltres, ilgilenerek. "Okumayı seviyorum. Ben bir gizem tutkunuyum. "Sen?" Nina neden şaşırmış görüldüğünden emin değildi. gizemli okuyucular

her yerdeydiler, doymak bilmez, son derece partizan ve tutkuluydular. onlar arasındaydı

mağazanın en iyi müşterileri ve her zaman kibar. Özel hayatlarında kana susamış bir intikam arzusunu, gizemli zehirlerin kullanımını ve sinsi hafiyeliği benimsiyorlardı, ama toplum içinde çekici ve cömertlerdi. Romantizm okuyucuları eğlenceli olma ve güçlü fikirlere sahip olma eğilimindeydi. Kurgusal olmayan okuyucular pek çok soru sordu ve kolayca eğlendiler. Dikkat etmeniz gereken ciddi roman insanları ve şiir hayranlarıydı.

Moltres başını salladı. "Evet, çocukluğumdan beri. Onlar modern peri

masalları,

Sağ? İyi her zaman kötülüğe galip gelir." "Çoğunlukla. İstisnalar var."

"Tabii ama ben eski kafalıyım. Zaten daha yeni, daha keskin, daha acımasız olanları sevmiyorum. Babanla ben, arabalardan bahsetmediğimiz zamanlarda kitaplardan bahsederdik."

"Gerçekten mi?" Sesi neden bu kadar cılızdı?

"Evet. En sevdiği şey, sahile doğru araba sürerek oturup huzur içinde kitap okuyabileceği ıssız bir kumsal bulmaktı." Sabırla ona baktı. "Şimdi arabayı tekrar dene."

Nina anahtarı kontakta çevirdi. Çok yavaş gitti ve gerçekten de bir an arabanın altında hareket ettiğini hissetti. Pedalları çalıştırmaya devam etti ve aniden ileri doğru hareket ettiler, bunun üzerine debriyayı bırakmadan hemen frene bastı ve arabayı tekrar stop etti.

"Kahretsin. Bu zor."

Moltres başını salladı. "Otomatik şanzımanın neden kalktığını görebilirsiniz." "Neden biri sopa kullanmayı seçsin?"

"Daha eğlenceli," diye yanıtladı. "Daha fazla konsantre olmalısın, daha fazla dikkat etmelisin. Motorla çalışmak zorundasın. Daha kolay her zaman daha iyi değildir."

Nina anahtarı tekrar çevirdi ve bu sefer araba hareket ettiğinde kendini kontrol etti ve olaysız bir şekilde ilerlemeyi başardı. "Şimdi, nasıl vites değiştireceğim?"

Moltres'in sesi sakindi. "Yine aynı şeyi yapıyorsun. Motorun vites değiştirmeye hazır olduğunu duyana kadar gaza basın."

Duymuyorum. Nina'nın sesi daha az sakindi.

Moltres, "Arabayı durdur," dedi. "Başka bir şey deneyelim. Frene bastığınızda debriyayı bırakmayı unutmayın."

Nina arabayı durmadan durdurmaya başardı ve park etti.

Moltres, "Yer değiştirelim," dedi. Ön tarafa gitti, Nina gitti

arka tarafta ve sonra diğerk yönden birbirlerine bakıyorlardı.

Moltres, "Odaklanmana ihtiyacım var. Sana ne yaptığımı anlatacağım ve sen de kulağa nasıl geldiğini öğreneceksin." Nina başını salladı. "Dinle, vites takıyorum, debriyaj kapalı, gaz ekliyorum" - motor notu değişti - "ve şimdi vites geçti ve hareket ediyoruz. Daha fazla gaz, daha fazla hız ve motorun çok fazla çalışmaya başladığını duyabiliyor musunuz?

Nina yapabiliirdi, bir bakıma. "Kulağa çok yüksek geliyor. Demek istediğin bu mu?"

"Eğer sahip olduğun tek şey buysa, bununla devam et. Her neyse, işte başlıyorum, debriyajı bırakıyorum, vites değiştiriyorum, debriyajı tekrar devreye alıyorum, ikinci vites geçiyorum."

Motor daha mutlu geliyordu. Tekrar hızlandılar ve otoparkta hızla ilerlediler. "Ve şimdi tekrar, ikinciden üçüncüye. Debriyaj dışarı, vites değiştir, debriyaj, üçüncü vites.

İki saat sonra Nina şifreyi kırdı.

Üç saat sonra Moltres ona anahtarları verdi, tatmin olduğunu beyan etti ve gitmesine izin verdi. "Birkaç gün sende kalsın," dedi, "sonra geri getir, kırdığın her şeyi tamir edeyim."

Dört saat, iki durak ve çok daha sonra bir park yeri buldu ve Los Angeles'ta neden bir arabası olmadığını hatırladı.

Uzayda gidip gelmek sinir bozucuydu ve Nina arkasındaki arabaya çarpmamak için sürekli frene basmak zorunda kalıyordu. Özellikle sert bir frenden sonra, arabanın torpido gözü hızla açıldı ve bir yığın zarf ve kağıt yolcu koltuğuna ve zemine kaydı.

Nina arabayı durdurdu ve hepsini almak için uzandı. Adını gördü, sonra gördübeki,*Rachel, Archie, Millie, Lidya, Peter...* Her biri William'ın çocuklarından veya torunlarından birine hitaben yazılmış, kapağında küçük metal kelebekler olan türden çok sayıda sarı zarf vardı.

Nina kaşlarını çattı; bu muhtemelen iyi olamaz. Kendininkini buldu ve açtı, hâlâ arabada oturuyordu, motor soğurken tıkır tıkır çalışıyordu. Katlanmış bir kağıt parçası ve 80'lere çok benzeyen bir banka defteri vardı.*İlk Birikim Hesabım*

üzerine altınla yazılmış, gerçek bir gökkuşağı tek boynuzlu atı. Bankacılık eskiden çok daha şirindi. Açtı ve teraziye baktı. İki buçuk milyon dolardan fazla. Şüphesiz bir yanlışlık vardı. Mektuba döndü.

Sevgili Nina,

Bu mektubu klasik bir şekilde açacağım: Eğer bunu okuyorsan, ben zaten ölüyüm.

Nina klişeyi görünce suratını buruşturdu ama okumaya devam etti.

Ölü olmam muhtemelen seni pek rahatsız etmiyor, çünkü yaşadığımı ben ölmeden önce öğrenmedin. Sana birçok kez ulaşmak istedim ve mutlu olduğundan emin olmak için gelip seni okuldan alınışını izlerdim. Annen beni hayatının dışında tutmakta çok haklıydı; Geriye dönüp baktığımda, en büyük pişmanlığım çocuklarımı ne kadar incittiğim ve sen bundan kurtuldun. Ama ürkütücü ve uzaktan da olsa seni sevdim.

Nina pencereden dışarı baktı. Mektubu dış ses olarak hayal edebilmek için babasının sesinin nasıl olduğunu bilmek güzel olurdu, ama bunu yapamadığı için, araba onunla William Daniels'ın sesiyle konuşuyormuş gibi yapmaya karar verdi. Şu an için uygun bir şekilde anormal görünen yağmur yağmaya başlamıştı.

Her neyse, sana bu arabayı ve ayrıca tasarruf hesabını bırakıyorum. Annen benden para almayı reddetti, ben de senin için kaldırdım. Hayatta olduğun her hafta yüz dolar artı faiz ve sonunda bileşik mucizesinin mükemmel bir örneği haline geldi. Eğlenceli bir şeye harcayın. Arabayı satmak istiyorsanız, lütfen önce Moltres'e teklif edin; o bunu sever. Sert dış görünüşüne aldanmayın. o

gerçekten bir kedicik ve iyi bir adam. Onunla evlenmeni falan önermiyorum ama sana makul bir fiyat verecek.

Olay şu, Nina. Senin ve benim birbirimize çok benzediğimize dair bir his var. Kitapları benden daha çok sevdiğini biliyorum ve yalnız kalmaktan hoşlandığını da biliyorum. (Evet, yaşlandıkça seni biraz internette takip ettim. Artık öldüğüme göre yapabileceğin bir şey yok. Üzgünüm.) Ama hayatımda hatalar yaptım ve sana bir tavsiye vermek istiyorum.

Aman Tanrım, tıpkı Becky'nin dediği gibi. Taş tabletler. Mezarın ötesinden tavsiyeler.

Benden hoşlanmayan ebeveynleri olan endişeli bir çocuktum. Babam iri, cesur bir çocuk istiyordu ve annem babamın mutlu olmasını istiyordu. Örtünmeyi ve iyi örtmeyi çok erken öğrendim. Okuldaki diğer çocuklardan öğretmenlerden bile daha çok korkuyordum. Bu yüzden başımı eğdim, tüm A'ları aldım, göz teması kurmadım ve her gece ödev yapmak ve okumak için eve koştum. Üniversite boyunca o ata bindim. O günlerden tek bir arkadaşım yok ve ailem öldüğünde onlar hakkında bir methiye yazacak kadar bilgim yoktu. Bir komşudan yapmasını istedim.

Sonunda içmeyi keşfettim ve bu yardımcı oldu, ta ki bitene kadar. Her ne pahasına olursa olsun rahatsız hissetmekten kaçınmak olan birincil hedefime ulaşmama kesinlikle yardımcı oldu. Zor duygular? İç ve uyuş. Ağrılı ilişki? İç ve git. Bana ihtiyacı olan çocuklar mı yoksa annelerinin bana ihtiyacı olan çocuklar mı? İç, git ve onların yararlanaymış gibi davran. Gerçek bir eziktim Nina, eminim erkek ve kız kardeşlerin de sana söylemiştir.

Nihayetinde, Archie'nin annesi Rosie öldükten sonra hayatım tamamen alt üst oldu. Yüzeyde her zamankinden daha iyiydi. Şirket büyüyordu, banka hesabım çok büyüktü, güzel kız arkadaşlarım vardı.

ve güzel arabalar ve hiç neşe yok. Uyumak için kendimi içtim ve rüya görmediğimi umdum.

Sonra şansım yaver gitti: Eliza bu felaketin ortasına geldi ve beni çıkardı. İçkiyi bırakmama yardım etti, terapiye girmeme yardım etti, yeniden başlamama yardım etti. Onda bir şeyler vardı, tutunabileceğim derin bir sakinlik ve güven kaynağı. İlk kez sadece ben olmak kabul edilebilirdi. Ama arkamda bıraktığım saçmalıkları düzeltmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu ve itiraf etmeliyim: Benim için çekip gitmek, geri dönüp her şeyi yoluna koymaktan daha kolaydı. Ne kadar zarar verdiğimi görebiliyordum ama yine de kendi kendime artık çok geç olduğunu söyledim. Gerçek şu ki, kendi çocuklarımdan ve ne kadar kızgın olduklarından korktum, bu yüzden şehrin diğer tarafında saklandım.

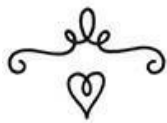
Yalnız kalmaktan zevk almaman gerektiğini söylemiyorum; bunun için söylenecek çok şey var. Ama diğer insanlardan korktuğun için yalnız kalmayı seçiyorsan, bu korkuya diren. İnsanlara gerçeğinizle güvenin ve cesurca onlara hiç de cesur olmadığınızı söyleyin.

Son olarak, aniden edindiğiniz aileye sahip çıkın; onlar benim sana gerçek hediyem. Ve sen, sevgili Nina, onlara hediyeysin.

İmzaladı,

Sevgiler, baba

Kahretsin, diye düşündü Nina. Sanırım pencereyi açık bırakmışım; yüzümün her yerinde yağmur var.

Today is the day

DATE Tuesday June 1st

M T W Th F S Su

○ ○ ○ ○ ○ ○ ○

SCHEDULE

7>8 _____
8>9 _____
9>10 _____
10>11 Deliver letters
11>12 _____
12>13 _____
13>14 _____
14>15 _____
15>16 _____
16>17 _____
17>18 _____
18>19 _____
19>20 TRIVIA FINALS
20>21 _____

TO DO LIST

☐ _____
☐ Lydia
☐ Milne
☐ archie
☐ Becky
☐ Peter
☐ _____
☐ _____
☐ _____
☐ _____
☐ _____

GOALS

Move on!

NOTES

Trans-an club?
Knigh rider
streaming?

+ BREAKFAST

+ LUNCH

+ DINNER

+ WORKOUT

Yirmi yedi

.....

Nina'nın bir mektup teslim ettiği.

Lydia Santa Monica'da yaşıyordu ki bu normalde ondan tek başına kaçınmak için yeterli bir sebep olurdu. Ama şimdi Nina'nın bir görevi vardı, bu yüzden ertesi gün 405'i bir hafta içinde ikinci kez geçti ve Olimpiyat Bulvarı'ndan aşağı buzul yolunu yaptı.

Santa Monica, kelimenin tam anlamıyla Los Angeles'tan ayrı bir şehirdir, ancak algılanabilir bir sınırı veya bir inç fiziksel ayrımı yoktur. Kendi havası bile var. Daha soğuk, daha sisli, daha çok, bilirsin, kıyı. Los Angeles'ın Doğu yakasını, Nina'nın Batı yakasını küçümsemediği kadar küçümseyen şiddetli adanmışları var, ancak onlar daha zengin, daha dik kafalı ve kristaller ve kolonik sulama gibi şeylere derinden meraklı oldukları için, Nina bu konuda endişelenmedi.

Lydia, 16. Cadde'de, muhtemelen komşusunun huzur ve sükunetini alt üst edebileceği güzel bir yerleşim bölgesinde yaşıyordu. Nina'nın niyeti mektubu bırakıp olabildiğince çabuk uzaklaşmaktı ama ön kapıya yaklaştığında kapı açıldı ve Lydia orada dikildi.

"Beni öldürmeye mi geliyorsun?"

Nina yolun yarısında durdu. Bu kadın cidden rock'çıdan çıkmıştı, ancak olası ölümü cüretkar bir şekilde karşılamasına hayran kalmaktan kendini alamadı.

"Evet, Lydia," dedi. "Bu ölümcül zarfı kullanarak seni öldüreceğim ve sonra bağırsaklarından ziyafet çekeceğim."

"Kağıt, düzgün bir şekilde katlandığında gerçekten büyük bir dayanıklılığa sahiptir."

"Farkındayım. Çekme mukavemeti çelikten daha yüksek olan buckypaper denen bir şey var."

Lydia gözlerini Nina'ya dikti. "Bunu nasıl biliyorsun?"

"Okudum." Nina zarfı kaldırdı. "Ancak bu, herhangi bir şekilde zehirlemediğim veya bubi tuzağına düşürmediğim normal bir zarf. Onu babanın bana bıraktığı arabada buldum ve sana yazılmış." Omuz silkti. "Ben sadece haberciyim, yani, biliyorsun, beni vurma."

Kapı eşiğinde, Lydia'nın yanında bir kedi belirmişti. Patikadan aşağı inip ziyaretçiyi selamlayarak sahibini rahatsız etmeye karar verdi. Son derece cana yakındı ve bir leopara benziyordu.

"Bu bir Bengal mi?" diye sordu Nina, başını okşamak için eğilerek. "Evet," dedi Lydia kapıdan izleyerek.

Kedi sevimliden bıkmıştı ve şimdi Nina'nın ayaklarının yanına oturup yıkanmaya başladı.

"Onun adı ne?"

Öklid.

Geometrinin kurucusu mu?

"Hayır, Montana'daki pizzacıda çalışan Euclid O'Hara." Lydia homurdandı. "Evet, geometrinin babası." Aniden döndü ve eve girdi. "Hadi o zaman, içeri gel."

Nina içeri girmeye başladı.

Evin bir yerinden Lydia, "Kediyi getir," dedi ama kedi çoktan geliyordu. Kediler bir şeyi kaçırmaktan nefret eder.

• • •

Lydia'nın evinin koridoru karanlıktı ama arka taraftaki büyük, güneşli bir odaya açılıyordu, bu da Nina'nın duraksamasına neden oldu. Kitaplar her duvara dizilmiş ve birkaç büyük masanın üzerinde yığınlar halinde duruyordu. Bir masanın üzerinde kitaplar açıktı, kitaplar yere yığılmıştı ve potansiyel olarak onunki kadar rahat görünen bir sandalyenin kollarında açılmış iki kitap bile vardı.

"Vay canına," dedi ve şunu söylemekten kendini alıkoydu: *sanırım kitapları seviyorsun*, çünkü insanların onun evine geldiklerinde hep söyledikleri bir şeydi ve bu onu sinirlendiriyordu.

Lydia yüzünü ona döndü ve onun ağzı açık raflara baktığını gördü. "Kitapları severim," dedi Lydia. "İnsanları sevmiyorum."

"Ben de değil."

Lydia başını salladı. "Bu doğru değil. Zaten aileme benden daha yakın oldun ve onlarla daha yeni tanıştın. Utangaç olabilirsin, içine kapanık olabilirsin ama insanları seviyorsun."

Nina itiraz etmek için ağzını açtı ama kapattı. Lydia haklı olabilir. "Şimdi, gerçek bir insan düşmanı," diye devam etti Lydia, "insanlardan nefret eder ve onları hor görür.

ve onlardan nefret etmiyorum. Onları pek sevmiyorum, aynı şekilde ben de istiridye yemeyin. Maalesef istiridyelerden kaçınmak daha zor."

Nina anlayışla başını salladı, hafifçe gülümsedi ve zarfı uzattı. Lydia onu almak için öne çıktı.

"Teşekkürler."

Bir duraklama oldu, sonra Nina, "Açmayacak mısın?" diye sordu.

Lydia uzun bir süre teyzesine baktı, sonra açık iki kitapla birlikte sandalyeye oturdu. Nina kanepeye oturdu ve Euclid onun yanına sıçradı.

"Kedin var mı?" diye sordu. "Evet,"

dedi Nina. "Adı Phil."

Lydia hiçbir şey söylemedi, sadece Nina'nın yaptığı gibi tek kaşını kaldırdı. Bu yüzden

Nina ona karşılık verdi ve Lydia aniden güldü.

"Sonuçta benimle akraba olduğunu kabul etmeliyim. Kitapları seviyorsun, kedileri seviyorsun, gereksiz bir gerçeğin tadını çıkarıyorsun ve aynı benim gibi kaşını kaldırıyorsun." Zarfa baktı. "Bunu neden açacağımı bilmiyorum. İçinde benim için bir fark yaratacak neredeyse hiçbir şey yok."

"Belki de muzlu ekmek için gerçekten iyi bir tariftir." Lydia homurdandı. "Ya da belki bir bombadır."

"Büyükbaban neden sana bir mektup bombası bıraksın ki?"

Lydia ona solgun bir şekilde baktı. "Bana neden muzlu ekmek tarifi bıraksın ki?"

Nina omuz silkti. "Belki bir özürdür."

"Berbat bir büyükbaba olduğun için mi? Çok az, çok geç, sence de öyle değil mi? Bu zarfta Hermione'nin Zaman Döndürücü'sü ve bu sefer gerçekten bana ilgi göstereceğine dair bir söz yoksa, bu sadece bir kağıt."

"Ama görmek istemiyor musun?"

"Hayır," dedi Lydia ama sonra zarfı açtı ve içindekileri kucağına attı. Sessizce oturdu ve baktı, sonra bir doğum günü kartı aldı.

"Bunu ona on yaşımdayken vermiştim." Kırmızı ve sarı ipliklerden oluşan bir dostluk bileziği aldı. "Ve bunu ona çok sonra verdim." Sonunda katlanmış bir kağıt parçası aldı ve açtı.

"Sevgili Lydia," diye okudu, "Eğer bunu okuyorsan, korkarım öldüm."

"Ha," dedi Nina. "Benim notumda da öyle yazmıştı."

Lydia kağıdın üzerinden ona baktı. "Eh, her iki durumda da doğruydu, değil mi?" Okumaya devam etti:

Sen her zaman torunlarımın en zekisi ve beni en çok sinirlendiren sendin. İçimi gördüğünden, ne kadar sığ olduğumu gördüğünden ve bunun için beni yargıladığından endişelendim. Şimdi yanıldığımı düşünüyorum,

ve seni asla daha iyi tanımadığım için söyleyebileceğimden daha çok üzgünüm. Sen çok özel bir insansın Lydia ve umarım beni affedebilirsin. Muhtemelen bunun çok az, çok geç olduğunu söyleyeceğinizi ve haklı çıkacağınızı anlıyorum. Ama yapabileceğim tek şey bu çünkü kimse zamanı geri alamaz. Tabii Hermione hariç.

Lydia, Nina'ya baktı ve ağzı seğirdi. "Bu ürkütücü." Nina omuz silkti. "İnsanlar kitap referansları yapıyor. Ne yapabilirsin?" Lydia okumaya devam etti:

Bu arada, sen ve Nina muhtemelen gerçekten iyi anlaşırsınız. Akşam yemeği falan yemelisin. Zarfin içine AOC için bir hediye çeki koydum. Umarım, hala iş başındadır ve ikiniz arkadaş olmaya başlayabilirsiniz.

Lydia, Nina'ya baktı ve kaşlarını çatı. "Ne kadar manipülatif bir piç, hatta ölü. İnsanların hayatları boyunca kötü davranıp sonra özür dileyebileceklerini düşünmeleri ve her şeyin silinmesi komik. AOC'nin harika bir restoran olmadığından değil." Euclid, Nina'dan ayrıldı ve Lydia'nın kucağına atlamak için dolandı. "Annemi ve kız kardeşini çok gençken terk etti ve annem bu yüzden biraz mahvoldu. Büyükannem tam bir cadı, anladın mı?

Nina başını salladı. "Zayıftı, ama evet, fark ettim."

"Annemin hayatını zorlaştırdı ve annem benim hayatımı zorlaştırdı ve şimdi diğer insanların hayatlarını zorlaştırıyorum ve belki de tüm döngünün durmasının zamanı geldi." İçini çekti. "İnsanları öyle buluyorum ki..."

"Korkutucu?" diye sordu Nina anlayışla.

Lydia uzun süre Nina'ya baktı. "Hayır," dedi. "Son derece rahatsız edici ve eziyet etmesi eğlenceli."

Ah, dedi Nina.

Birdenbire Lydia, William'dan gelen mektubu bir düzine küçük parçaya ayırdı ve

onları havaya fırlattı. "Büyükbabam için çok fazla." Sırıttı. "Bir fincan çay ister misin?"

• • •

Lydia'nın evinin arkasında geniş, kıvrımlı bir bahçe vardı. Orada oturmuş mükemmel bir fincan çayı yudumlarken Nina ihtiyatla gülümsedi. "İş için ne yapıyorsun?" Tüm kitaplara içeriden el salladı. "Öğretmen falan mısın?"

Lydia başını salladı. "Hayır, RAND Corporation'da çalışıyorum. Bunu biliyor musun?"

Nina başını salladı. "Başlangıçta Douglas Aircraft Company tarafından yeni silahlar araştırmak için başlatılan bu şirket, otuzdan fazla Nobel Ödülü sahibi yetiştirmiş uluslararası bir düşünce kuruluşudur." Durdu. "RAND aslında araştırma ve geliştirmenin kısaltmasıdır." Tekrar duraksadı ve tereddüt etti. "Aslında RAND'a biraz takıntılıyım, çünkü tüm bu gizli şeyleri yapıyorlar ve muhtemelen yerde ışıklar ve küçük modellerle dolu büyük haritalardan birinin olduğu bir odaya sahipler."

Lydia tekrar güldü. "İstersen seni oraya götürebilirim."

"Gerçekten mi? Harita ve küçük maketlerin olduğu bir oda mı var? "Hayır, ama makul bir kafeterya var."

Öklid çimenliğin ortasına yürüdü ve herkesin ona hayran olduğundan emin olarak yere yayıldı.

Nina, "RAND'da ne yapıyorsun?" diye sordu.

Ah, çok heyecan verici, dedi Lydia. "Küresel trafik modellerini araştırıyorum." Vay canına, dedi Nina. "Bu gerçekten inanılmaz derecede sıkıcı."

Lydia güldü. "Bana göre değil, bu yüzden yapıyorum. Araba görmüyorum; Desenler görüyorum. Ve sadece arabalar bile değil; insanların genel olarak hareket etme şeklidir. Çayını yudumladı ve bir kurabiyeye uzandı. "Bayıldım. İşini seviyor musun?"

Nina bunu düşündü. "Evet, sanırım biliyorum. Seçmek yerine içine düştüm ama bana çok yakıştı. Çok sakın bir hayat yaşıyorum, işe yürüyerek gidiyorum, çok okuyorum, bilgi yarışması ekibim ve bir kedim var." Ellerini kaldırdı. "Her şey oldukça iyi."

"Hiçbir erkek arkadaşı? Ya da kız arkadaş?"

Nina başını salladı. "HAYIR. Biri vardı ama ben karıştırdım." "Nasıl?"

Nina derin bir nefes aldı. "Endişe alıyorum," dedi.

"Archie gibi mi?" diye sordu Lydia.

Nina başını salladı. "Gerçekten başlamadan önce ondan ayrıldım. Bunaldım ve onu tekneden attım. Birden gözleri karıncalanmaya başladı. "Bu çok aptalca."

"Aptalca değil. Kaygı, kırk milyondan fazla hastayla Amerika'daki en yaygın akıl hastalığıdır."

Nina ona baktı.

Lydia omuz silkti. "Bir ruh sağlığı araştırmacısıyla aynı ofisi paylaşıyorum. RAND aslında bizim gibi insanlarla dolu, güzel anıları olan saplantılı inekler." Bir kurabiye daha aldı ve yemeye başladı. "Ama neden ona açıklayıp tekrar başlatıp çalıştıramayacağına bakmıyorsun? Sen istiyor musun?"

Nina başını salladı, sonra başını salladı. "Bilmiyorum. Ondan gerçekten hoşlanıyorum ve onunla birlikte olmak gerçekten iyi hissettiriyor ama çok fazla şey oluyor. Hemen hemen yalnız olduğumu sanıyordum ve bu benim için sorun değildi. Hatta iyi. Şimdi hepinizle uğraşmam gerekiyor ve bir erkek arkadaş çok fazlaydı.

Lydia ona baktı. "Sen bir salaksın. Biz bir aileyiz; bizi tamamen görmezden gelebilirsiniz. Etli meyveler gibiyiz: Ara sıra küçük bir ilgi tamamen yeterlidir. Onu kesinlikle geri almalısın."

"Mesajlarımı görmezden geliyor."

"Eski moda, yüz yüze görüşmeyi düşündün mü?" Lydia çay fincanını bıraktı.

Hayır, dedi Nina. "Ayrıca, bu akşam bir bilgi yarışmasında yarışıyor; Güney Kaliforniya Bilgi Yarışması'nın finali. Onu ertelemek istemiyorum."

Vay canına, dedi Lydia. "Bu, şimdiye kadar duyduğum eylemsizlik için hem en yavan hem de en inek bahane. Suratına bir tokat mı patlatsam yoksa alkış mı tutsam karar veremiyorum."

Telefonu çaldığında Nina cevap vermek için ağzını açtı.

"Hemen gelebilir misin?" Bu Liz'di ve sesi bitkin görünüyordu. Arka planda, Nina bağırışları duyabiliyordu.

"Neler oluyor?"

"Pekala, Meffo geldi ve mağazanın kapandığını ve yerini Puff and Pout adında esrarlı bir makyaj mağazasının alacağını ilan etti."

"Şaka yapıyorsun. Esrar dispenseri mi?"

"HAYIR. CBD yağı ve yerel kaynaklı organik marihuana ile aşılannmış bir dizi doğal mineral ve pigmentten her müşteri için özel olarak yapılmış zanaatkar makyaj.

"Bunu ezberledin mi?"

"Hayır, duyurudan okuyorum. Onların sloganı *Harika görünün, daha iyi hissedin*"

"Vay."

"Sonra insanlar duyuruyu okumaya başladı ve birdenbire dışarıda pankartlarla dolu bir kalabalık oluştu ve şimdi polis burada ve her şey biraz kontrolden çıktı."

Cam kırılma sesi geldi. "Ah hayatım.

Gitmeliyim."

"O bizim penceremiz miydi?" Nina'nın dükkânı dolduran zombi kalabalıklarının hayalleri vardı ki bu hiçbir anlam ifade etmiyordu ama aklına gelen buydu.

"Hayır, Meffo'nun ön camı. Güvenliği için onu ofise sakladım ama orada

Arabası hakkında yapabileceğim pek bir şey yoktu. Sonra telefonu kapattı.

Nina, Lydia'ya döndü. "Larchmont Bulvarı'na ne kadar hızlı varabileceğimizi düşünüyorsun?"

Lydia sırttı. K.I.T.T.'de mi? Ben sürerken mi? Yirmi dakika."

Nina başını salladı. "Hayır, normal bir Trans Am'da, çünkü K.I.T.T. trafiğin yoğun olduğu saatlerde ve ben araba sürerken kurgusal bir karakter."

Lydia yüzünü buruşturdu. "Kırk dakika." "İyi, sen sür."

Yirmi sekiz

.....

Hangi işlerin biraz kontrolden çıktığı.

İşte işe yarar bir ipucu: Bir hız treninin ön koltuğuna oturup iki kolunu birden havaya kaldırmadan önce beş Red Bull içen ve kola çeken insanlardan biri değilseniz, Los Angeles'ta dahi bir araştırmacıyla hızlı bir arabada araba kullanmak eğlenceli değildir. Nina, Beverly Hills'den hızla geçerlerken "J. Alfred Prufrock'un Aşk Şarkısı"nı okumaya başladı ve Larchmont'a vardıklarında, pantolonların altlarını kıvrırmakla ilgili satırı okuyordu ve bu size ne kadar hızlı gittiklerini gösteriyor. Dahası, görünüşe göre Los Angeles'ta trafiği yenmenin yolu, düz çizgileri iğrenç ve Tetris'i yan sokaklardan geçerken ele almak. Lydia'nın yürürken sokak isimlerini seslenmesinin bir faydası olmadı, tıpkı bir havuz köpekbalığının cep çağırması gibi.

Larchmont Bulvarı'na döndüklerinde, bir şeylerin ters gittiği hemen anlaşıldı. Her iki yandaki yayalar güneşe, kitapçıya doğru bakıyorlardı ve Nina, Han Solo'nun Kötü Duygu dediği şeyi hissetmeye başladı. Araba yolculuğundan dolayı hâlâ midesi bulanıyordu ama bu daha fazlasıydı.

Dükkânın önünde yaklaşık yirmi kişilik bir kalabalık ve iki polis vardı, hepsi de Nina'nın dükkândan tanıdığı orta yaşlı bir kadınla (tarihi kurgu) uzun, püsküllü bir etek, kuş kanatları ve makarnadan yapılmış bir üst ve Poughkeepsie büyüklüğünde büyük bir fötr şapka giyen daha genç bir kadın arasındaki tartışmayı izliyordu. Kuşlar

kuş kanadı korseyi bağışlasalar üzerine rahat tünebilirlerdi.

Nina ve Lydia yaklaşırken genç kadın, "Kültürel olarak makyajın edebiyattan daha az geçerli olduğu varsayımını sorguluyorum," diyordu. Ah, diye düşündü Nina, bu bir Larchmont Liberal Sokak Dövuşü.

Yaşlı kadın kaşlarını çatı. "Kültürel ya da başka bir şekilde ürünlerinizin geçerliliğini hiçbir şekilde sorgulamıyorum ve bir kadının kariyer hedeflerini karalamak bana düşmez ama bu kitapçı yaklaşık seksen yıldır burada ve topluluğumuzun mihenk taşı."

Kadın, "İlerleme kaçınılmaz," diye yanıtladı.

Nina'nın zihninde Okuyucu olarak bahsettiği yaşlı kadın, "Bu hem doğru hem de tartışmamızla alakasız," dedi. "Larchmont'ta başka bir güzellik ürünleri mağazasına ihtiyacımız yok ve kesinlikle bir esrar dükkanına ihtiyacımız yok."

Nina'nın içinden Bird Wing Betty adını verdiği diğer kadın, "Biz bir dispanser değiliz," diye yanıtladı. "Göründüğünüz kadar iyi hissetmenizi sağlayan güçlü botaniklerle aşılannış makyajlar yaratıyoruz. Yüzde yüz organik, yerel ve yasalız."

Kalabalıkta mırıldanmalar oldu. Açıkçası, Bird Wing Betty'nin bazı destekçileri vardı. Sanki bunu kanıtlamak istercesine, benzer şekilde giyinmiş yaklaşık bir düzine gençten oluşan bir grup aniden ortaya çıktı.

Biri, Betty'nin yanına gelip kolunun üst kısmına dokunarak, "Instagram'daki gönderinizi gördük," dedi. "Boomers havasını bozduğu için çok üzgünüm."

"Tam sürüklenme," dedi bir başkası. "Seni alkalileştirmek için sana biraz arı sütü ve elma sirkesi getirdim." Nina'ya onu hatırlatan küçük bir şişe uzattı. *Alice Harikalar Diyarında*.

Polisler bir boşluk hissettiler. "Hanımlar," dedi içlerinden biri, evsizleri sokaklardan uzaklaştırmaktan hoş bir değişiklik gibi görünen bir polis memuru, "korkarım protesto izniniz yok, bu yüzden bu işi bozup eve gitmeniz gerekiyor."

"Hayır," dedi Okur. "Desteğimizi göstermek için burada kalıyoruz."

okuma."

Yeni gençlerden biri, "Dostum, hepimiz okuyoruz," dedi, "ama kitapçılar doksanlı yıllardan kalma. Hikayeler artık bulutta yaşıyor, kuşlar gibi özgür. Onları fiziksel alemde bağlamayın."

Okuyucu ona homurdandı. Kafayı yemişsin.

Kız ona homurdandı. "Sen yaşlısın ama en azından ayılacağım."

Kalabalıktan başka bir adam, "Santa Monica'ya geri dönün, sizi hippî karşı kültürcüleri olmak istiyorsunuz," dedi. Kabul edelim ki bunlar, gereksiz yere uzun dövüş sözcükleri olsa da, savaşılan sözcüklerdir.

Ve sonra oldu. Birisi -hiç kimse onun kim olduğundan emin değildi- bir top kakule, incir ve Brie dondurması fırlattı ve bu da Bird Wing Betty'nin tam ... kuş kanatlarına çarptı. Sonunda dondurma mancınıklarını çalıştırdılar, diye düşündü Nina.

Betty'nin arkadaşlarından biri döndü ve "Gözlerim" diye bağırarak geriye doğru sendeleyerek bir kitapçı destekçisinin yüzüne kırmızı biber ve limon suyu fırlattı. Başka bir dondurma topu tepeden fırladı ve onu pek iyi karşılamayan polislerden birine çarptı. Nina, donmuş topları kimin fırlattığını görmek için döndü ve tam da başka bir kepçe kafasından bakıp Betty'nin bu kez suratına vurdu. Betty ayağını yere vurdu.

"BEN. Am. Laktoz. Hoşgörüsüz!" ağladı.

"Hayır, sen kesinlikle dayanılmazsın," diye yanıtladı Okur ve onu itti.

Nina uzandı ve yapışkan olan kafasına dokundu. Kıkırdama duydu. Lydia eğlenmişti.

"Sende biraz... bir şey var..." Lydia, Nina'nın alnından damlayan küçük bir damlayı sildi ve tadına baktı.

"Hah," dedi. Nane cipsi. Şaşırtıcı." Devam etmek için ağzını açtı ve pasta deliğine glütensiz bir kek aldı ki bu da şaşırtıcıydı. Tükürdü.

Nina sıırttı. "Ağzın doluyken konuşma, Lydia." Mini bir kek ya da bir kek olabilirdi; anlaşılamayacak kadar hızlı hareket ediyordu - vızıldayarak geçti ve Reader'ın gözlüğünü düşürdü.

İyi eğitilmiş polisler (yine de yemek kavgası için değil) kalabalığı yararak sorun çıkaranları aramaya başladılar. Bu, kalabalığın dışında çok iyi göremeyen insanların daha ciddi bir şeyler döndüğünü varsaymasına neden oldu. Koşmaya ya da en azından hızla uzaklaşmaya başladılar. Ne de olsa bu Larchmont'tu; gereksiz paniğe gerek yok.

Dondurma haydutu, seyrelmekte olan kalabalığın üzerinden son bir yayılım ateşi açtı ve hem Nina hem de Lydia ateş hattındaydı. Profesyonel vuruş, çift kepçe.

İşin komik tarafını görmeye karar vermiş olan Lydia, serpintilerle kaplı kolunu tuttu. "Vurulдум," diye bağırdı ve geriye sendeledi.

"Soğuk... çok soğuk..." dedi Nina, pek çok matine idolünün kahramanca ölümünü kanalize ederek. Kitapçının ön kapısına ulaştı ve aşağı doğru güvenilir bir ölüm kaydı yaptı. Sonra neden orada olduğunu hatırladı.

"Hadi," dedi ayağa fırlayarak. "Arkadan dolaşacağız." "Gerçekten mi?" diye sızlandı Lydia. "Ama bu çok eğlenceli."

"Bırak," dedi Nina. "Hadi gidelim."

Yakın dövüşü yarıp geçtiler ve Larchmont Bulvarı'ndaki mağazaların arkasındaki dar şeritte koştular. Nina anahtarlarını çıkardı ve mağazaya girdikten sonra Liz ve Bay Meffo'nun arka odada saklandığını gördü. Dondurma dışarıda olmasına rağmen, odadaki atmosfer kesinlikle buz gibiydi.

"Gittiler mi?" diye sordu Liz.

"Kalabalık dağılıyor, evet."

Liz, Bay Meffo'ya döndü. "Pekala, efendim, gitmekte özgürsünüz."

Bay Meffo güçlükle ayağa kalktı. "Kısa sığınak için teşekkür ederim,

Elizabeth.”

Liz omuz silketti. Vay canına, diye düşündü Nina, eminim burada son bir saat kadar eğlenceli olmuştur. Bay Meffo, Liz'e baktı ve sanki bir şey söyleyecekmiş gibi göründü, ama sadece döndü ve mağazadan ayrıldı.

Liz içini çekti. “Bana daha fazla zaman vermesini istemek istedim ama doğru kelimeleri bulamadım. Kitaplarda her zaman çok kolay ve gerçek hayatta çok zor.

"Gerçek bu değil mi," dedi Lydia. Sonra Nina'ya döndü. "Ancak bu, en azından gidip erkek arkadaşınla konuşmaya çalışmaman için bir mazeret değil." Parmağını kaldırdı. "Ne hakkında konuştuğumuzu unuttuğumu ummuş olabilirsin ama unutmadım. Belinizi kuşanmalı, cesaretinizi sıkıştığınız yere kadar sallamalısınız ve bir kaplumbağanın ancak boynunu dışarı uzattığında seyahat ettiğini unutmamalısınız.”

Liz ve Nina ona baktılar. "Bu bir Kore atasözü," diye açıkladı Lydia, omuz silkerek.

"Haklısın," dedi Nina, kendini daha önce hiç olmadığı kadar cesur hissederek. Lydia bir aksiyon kadınıydı ve Nina ile akrabaydı, yani Nina'nın bir yerlerde aksiyon kadını genleri olmalı. Ayrıca artık Nina'nın bir ailesi vardı. Arkadaşları vardı. Parası vardı. O kahrolası bir arabası vardı. O kahpe arabada korkunç bir sürüşten sağ kurtulmuştu ve yapamayacağı ya da en azından yapmaya çalışamayacağı hiçbir şey yoktu. "Hadi gidelim."

O ve Lydia dönüp gittiler. Liz onların gidişini izledi, sonra kağıt havlu ve pencere temizleyicisi almaya gitti. Neyse ki, tamamen doğal, el yapımı dondurmayı temizlemek, fabrika malzemelerinden çok daha kolaydır.

Yirmi dokuz

.....

Nina'nın her şeyi halka açıkladığı.

Barın dışındaki kalabalığa bakılırsa, muazzam bir şeyler döndüğünü düşünürdünüz. Deniz kızları kremalı mısırdı güreşiyor. Yavru kedi hokkabazlık yapıyor. Anında Pot flash mob. Bir şey. Ama bu gerçekten sadece Güney Kaliforniya Bilgi Yarışması Finaliydi ve on dakikalık kıvrınmanın ardından Lydia ve Nina öne doğru ilerlemeyi başardılar.

Howard the QuizDick, bunun için gerçekten çok ileri gitmişti ve yerel bir bağlı istasyondan bir kamera ekibi bile vardı. Howard gümüş pullu bir smokin giymiş ve uzun gümüş bir çubuk üzerinde yarı bitmiş bir lolipop gibi görünen mikrofonlardan biri için eBay'de başarılı bir şekilde teklif vermişti. Her neyse, onu getiriyordu.

Nina, bir öncekinden daha büyük ve daha etkileyici (ve umarız daha kuru) olan podyumun her iki tarafında iki takımın da oturduğunu görebiliyordu.

"Bayanlar, Baylar ve büyük Kararsızlar, Güney Kaliforniya Quiz Bowl Finaline hoş geldiniz. İlk kez San Diego'dan California Quizzly Bears'tan yerel kahramanlarla karşı karşıya gelen bir rakibimiz var, Sen bir Quizzard'sın, Harry."

Nina, Quizzard takım sırasına baktı... Tom yok.

Yine de Lisa oradaydı ve Nina'yı fark etti. Kaşlarını çattı ve ayağa kalktı.

Howard, "Rakipler yerlerinde kalmalı," dedi.

"Aptal olma Howard," diye yanıtladı Lisa. "Bir dakika içinde geri döneceğim. Neden bir takım kaptanı eksikimiz olduğunu görmeliyim."

Howard işgüzar bir şekilde, "Saat başladıktan sonra oyuncu değişikliği yoktur," diye uyardı.

Lisa omzunun üzerinden, "Külotunu demet yapma," dedi. O ve Nina barda buluştular.

"Tom nerede?" diye bağırdı Nina gürültünün üzerinden. "Bu benim kuzenim Lydia.

Trafik kalıpları konusunda uzmandır."

"Merhaba," dedi Lisa, şaşırtıcı derecede ilgili görünerek. "2010 yılında Pekin'de gelmiş geçmiş en büyük trafik sıkışıklığına rağmen, bunun için iyi bir şehir seçtiniz."

Lydia keyifle, "Biliyorum," dedi. "Altmış iki mil uzunluğunda ve on iki gün sürdü." Lisa'ya dikkatle baktı, daha önce trafiği önemseyen hiç kimseyle karşılaşmamıştı. "Geçen yıl São Paulo'ya tatile gittim. Her zaman çok büyük trafik sıkışıklıkları var; harikaydı."

Lisa sanki bu söylenecek saçma bir şey değilmiş gibi ona gülümsedi, sonra Nina'ya döndü. Tom burada değil ama olması gerekiyordu. Trivia oyununun tamamen dışında kaldı. Ondan neden ayrıldın?"

"Çünkü korktum," dedi Nina. "Özür dilemek istiyorum ama telefonuna cevap vermiyor."

"Biliyorum, ona ulaşmaya çalışıyordum." Lisa biraz endişeli görünüyordu. "Hey, takımımız için oynamak ister misin? O olmadan, yarı güçle oynasa bile hiç şansımız yok."

"Yapamam. İzin verildiğini sanmıyorum." "Peki, soralım."

Nina geri çekildi. "Hayır, Tom'un burada olacağından eminim."

"Buradayım," dedi Tom arkalarından gelerek. Üzgünüm Lisa, çalışıyordum ve zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Nina'ya baktı. "Merhaba Nina." Sonra Lisa'yı kolundan tuttu. "Hadi gidelim. Başlayacaklar."

"Tom, Nina seninle konuşmak istiyor," dedi Lisa.

Tom, Nina'ya baktı. "Bu güzel," diye yanıtladı. "Saçında dondurma var." Sonra uzaklaştı ve Lisa özür dilercesine omuz silkerek onu takip etti. Nina ona her zaman eşlik eden o talaş kokusunu aldı, farkında bile olmadan birkaç adım attığını hissetti.

Böyle bir hata yapmıştı.

Lydia arkasından, "Şirin biri," dedi. "Git yakala onu, kaplan."

Nina, Lisa'nın takım sırasında, bakışlarını dikkatle ondan kaçırarak Tom'un yanındaki koltuğuna geri dönmesini izledi.

"Denerim," dedi, "ama sanırım ben daha çok bir kediye." "

Lydia, "Ev kedileri DNA'larının yüzde 95,6'sını kaplanlarla paylaşıyor" dedi. Durdu. "En azından bir araştırmaya göre."

QuizDick öne çıktı ve sessizlik için elini kaldırdı. "Biçimi gözden geçirelim. İlk turda takımlara çeşitli kategorilerde sorular soracağım. Takımdaki herkes cevaplayabilir, ancak yalnızca bir cevap kabul edilecektir. Doğru cevap iki puan alır. Yanlış cevap, o sorunun karşı takıma sorulacağı anlamına gelir. Doğru yaparlarsa, bir puan alacaklar. Kimse bilmezse seyirciye sunulur ve doğru anlarsa hangi takımı tutuyorlarsa ona bir puan verebilirler.

Seyirci büyük ölçüde yerel takımı desteklediğinden, bu popüler görünüyordu, ancak California Quizzly Bears ayrıca ayı pençesi eldivenleri ve Smokey Bear şapkaları giyen oldukça büyük bir hayran grubu getirmişti. Bu bir bakıştı.

"İki takım da hazır mı?" QuizDick, muhtemelen hiçbirinin gizlice Ken Jennings olmadığını kontrol etmek için rakipleri dikkatle inceledi. "Hile yapma olasılığını azaltmak için kategorileri rastgele çekiyoruz. İlk kategorimiz ABD'de Spor."

Her iki takım da Sports ile oldukça iyi iş çıkardı, ancak TV'de Çiftleri Oynayan Gerçek Hayattaki Çiftler olan bir sonraki turda Quizzard liderliği ele geçirdi. Sonra Quizzly Bears, Hiç Duymadığınız Küçük Ülkelere hükmetti (onlar için geçerli olmayan bir ifade), ancak Quizzard tahtayı süpürdü

Seksenlerin sitcom'ları, final turuna girdiklerinde puanları yükseltiyor.

Nina, Tom'un yüzünü izliyordu ve onu ne kadar etkili bir şekilde görmezden geldiğini fark etmemek imkansızdı. Onunla göz göze gelmemek için gitmeye hazır olduğu mesafeler neredeyse komik hale geldi. Lydia mırıldanarak yorumlar yapmaya ve soruları alçak sesle yanıtlamaya başladı ve Nina Santa Monica'nın rekabetçi ıvır zıvırları olup olmadığını görmek için zihnine not aldı, çünkü Lydia bunu ezerdi.

"Bu son turda, takım üyeleri birer birer, rakipleriyle kafa kafaya ve baştan ayağa mücadele ediyor. Her çifte, her kategoriden ikişer soru olmak üzere altı soru sorulacak ve on iki puan alınabilecek, süslü bir iş yok."

Lisa birinciydi ve görünüşe göre Erken Amerikan Başkanlarının, Periyodik Element Tablosunun ve Karikatür Kediler ve Köpeklerin hayatlarını ezberlemiş olan Quizzly Bear rakibini tamamen alt etti. Quizzard bir sonraki turda o kadar şanslı değildi ve takım üyeleri, Fresno'yu Dünyanın Üzüm Başkenti olarak doğru bir şekilde tanımlayarak yalnızca iki puan toplayabildi. Takım üyesi oyununun son turunda Quizzard, Yumurta Bazlı Tarifler hakkındaki tüm soruları doğru yanıtladı, ancak Quizzly Bears'ı Kokteyller veya Köpek Irkları konusunda yenemedi.

Quizzly Bears kendini beğenmiş ve yaklaşan zaferi kutlamaya başlamıştı. Barın zemini kırık camlar ve birayla doluydu, çünkü ayı pençesi eldivenlerin sevimli olduğu, ancak kaygan bira bardaklarını tutmak için iyi olmadığı ortaya çıktı. Ayılar muhtemelen bu yüzden fiçileri tercih ediyor.

"İşte başlıyoruz," dedi ev sahibi rolüne alışmış olan ve işleri oldukça sorunsuz bir şekilde halleden Howard. "Skorlar berabere kaldığından, sonunda bu gecenin kategorilerinden herhangi birinden çekilen on hızlı soruyu cevaplamak için vızıldamak zorunda olan takım kaptanlarına geldik." Küçük kategoriler çantasını çıkardı ve bir parça kağıt çıkardı. "Aynı kurallar geçerli: onlar alırsa iki puan, takım arkadaşları alırsa bir puan ve her şey başarısız olursa seyirciye açma seçeneği."

Tom ayağa kalktı ve Quizzly Bear kaptanının yaptığı gibi podyuma geldi.

Nina'dan çok daha büyük olmayan bir kadındı. Şapka olarak bütün bir boz ayı kafasını takıyordu. Kendisinden daha büyüktü ve ara sıra destek için podyumu tutması gerekiyordu. Ya başı gerçekten ağırdı ya da daha iyi içmek için ayı pençelerini çıkarmıştı. Her iki durumda da, eğer önce düşmezse, yere atmaya hazırdı.

Howard boğazını temizledi ve ciddi bir ifade takınarak kameranın onun iyi tarafını çektiğinden emin oldu. "NFL'de baş antrenör olarak en çok kazanan kimdir?"

Tom, "Don Shula" diye yanıtladı.

Nina, Don Shula'nın adını hiç duymamıştı ama onun bu kadar iyi olduğunu bilmek güzeldi. Tom takım arkadaşlarına baktı ve sıırıttı ama yine de bir şekilde Nina'ya bakmamayı başardı. Lisa açıkça ona sinirlenmeye başlamıştı, iki parmağıyla gözlerini işaret etti ve ardından onları Nina'ya doğrulttu ama Tom buna sahip değildi.

Sıradaki soru: Chandler'ın babasını kim oynadı?*Arkadaşlar?*"

Tom tekrar cevap verdi. Kathleen Turner. Nina, onun klasikler konusunda bilgili olduğunu görmekten memnun oldu.

Sonra Quizzly Bears arka arkaya beş tane aldı. Sonra Tom sonraki üçünü aldı.

İşlerin bu kadar sürükleyici hale gelmesinden memnun olan ve kameraların hala döndüğünü görmekten memnun olan QuizDick boğazını temizledi. "İnanılmaz bir şekilde berabere kaldık! Şampiyonluk için, kendinizi Güney Kaliforniya'nın Trivia Şampiyonu ilan etme onuru, seçtiğiniz hayır kurumu için beş yüz dolar ve bir yıl boyunca Domino's'tan bedava pizza..."

Muhtemelen Domino's'tan olan bir adam, "Yalnızca ekip üyeleri için..." diye bağırdı. "Tanıdığın herkes için değil."

"Evet, kendinize bedava pizza; zorlu bir tie-break'e gitmemiz gerekiyor." Odaya baktı ve sessizlik için elini kaldırdı. Sonunda anladı ve sessizlik içinde şöyle dedi: "Bana Arthur Conan Doyle'un ünlü son sözlerini kim söyleyebilir?"

"Kim o?" diye sordu Quizzly Bear kaptanı.

“Yazan adam *Sherlock Holmes* diye yanıtladı QuizDick şaşırarak.

Quizzly Bear omuzlarını silktilti. Herkes, kendisi de omuz silken Tom'a baktı. Takımların ikisi de omuz silktilti, tam bir omuz silkme şöleniydi ve sonunda QuizDick seyirciye döndü ve cevabı bilip bilmediğini sordu.

Nina elini kaldırdı. Howard onu işaret etti ve sonunda ona bakan Tom'a baktı.

"Nina cevap veremez," dedi Howard'a. "Rakip bir takımdaydı" Howard,

Nina'ya baktı. "Evet, ama ekibi haftalar önce diskalifiye edildi."

Tom'a baktı. "Oradaydın; onu gördün." Ürperdi. "Dayandım iyileşmesi günler süren bir kağıt kesiği."

Nina konuştu. "Kurallar açık, Howard. Başka kimse cevap veremezse, o zaman seyirciye gider.

"Evet, ama görünüşe göre takım kaptanı cevap vermeni istemiyor." Şaşkın görünüyordu. "İstediğin takıma puan verebilsen de, belki Boz Ayı..." Sesi alçaldı. "Kuralların bu olasılığı kapsadığından emin değilim."

"Oylamaya sunabiliriz." Nina bara baktı. "Ellerini göster?" "Hayır," dedi

Howard. "Bu bir demokrasi değil; bu bir Trivia Bowl Finali."

Takım kaptanlarına döndü. Korkarım bu berabere anlamına geliyor. bizde yok kazanan."

"Beklemek!" Lisa ayağa fırladı. Nina soruyu yanıtlasın, Tom. Takımın tek üyesi sen değilsin." Belli ki iyi bir sebep bulmaya çalışıyordu. "Ben gerçekten... pizzayı seviyorum."

Tom, "Sen bir vegansın," dedi.

"Vegan pizza yapıyoruz!" diye bağırdı Domino's'taki adam. Sarhoş olmalı, çünkü sonra ekledi, "Tadı karton gibi ama vegan!"

Tom tereddüt etti. Nina'ya baktı.

"Lütfen cevap ver," dedi. Tom

içini çekti. "TAMAM."

Howard rahatsız görünüyordu ama başını salladı. “Devam et, seyirci üyesi. Soruyu tekrar edeceğim: Arthur Conan Doyle'un ünlü son sözleri nelerdi?

Nina ayağa kalktı. Son sözleri, 'Korkunç bir hata yaptım, Tom' oldu. Hayatımda sana yer var, bolca yer var. Lütfen bana ikinci bir şans ver.”

Tamamen sessizlik. QuizDick kaşlarını çatı ve elindeki kartı çevirdi. "Eh, burada sahip olduğum şey bu değil."

"Bekle," dedi Tom, "aynı zamanda, 'Bir dahaki sefere çıldırdığında ne olacak? Kendini her kaybettiğinde beni otobüsün altına atmaya hazır biriyle birlikte olmak istemiyorum.”

Haklı, diye mırıldandı Lydia.

Kapa çeneni, dedi Nina.

Quizzly Bear kaptanı, "Bir dakika, iki tahmin hakkınız var mı?" dedi.

"Biliyorum," diye yanıtladı Nina. "Üzgünüm. Sadece daha fazlasını deneyeceğime söz verebilirim.” Yutkundu ve sesini yükseltti. "Seninle olmak, yalnız olmak kadar güzel."

Bir duraklama oldu, sonra Tom podyumdan ayrıldı ve Nina'ya doğru yürüdü. "Bu, birinin bana söylediği en güzel şey," dedi ve kollarını ona dolayıp onu ayaklarından kaldırdı ve derinden öptü. Yakınlarda zıplayan bir kadının, "Conan Doyle'un asıl son sözleri karısınaydı. 'Harikasın' dedi.” Ve sonra, Nina ve Tom durmak için hiçbir işaret göstermediklerinden, “Kayıtlardaki en uzun öpücük elli sekiz saatten uzun sürdü!”

Tom ve Nina yeni bir öpüşme rekoru kırmaları da Trivia Bowl Finali klibinin YouTube'da viral olmasına neden oldular. Haftalar sonra, QuizDick'in Trivia Kanalı YouTube'da açıldığında, bu romantik an olmasaydı başarısının asla olmayacağını kabul etti. Elbette reklam gelirini paylaşmaya hazır değildi, ama bilirsiniz, bu kıyasıya bir dünya, önemsiz şeyler.

• • •

Yarışma bittiğinde ve Quizzly Bears bardaki herkese nezaketle bir bira ısmarladıktan sonra, Tom ve Nina vedalaştılar. Lydia ve Lisa, tarihteki olağanüstü trafik sıkışıklığı hakkında derin bir tartışma içindeydiler ve gittiklerini zar zor fark ettiler.

Tom, "Seni benim evime götürmek istiyorum," dedi. "Aslında buradan çok uzakta değil." Nina başını salladı ve karanlık sokaklarda el ele tutuşup hiçbir şey söylemeden mükemmel bir mutluluk içinde yürüdüler.

Alçak bir binaya ulaştılar ve Tom cebinden bir anahtar çıkardı. "Yaşadığım yerden çok burada çalışıyorum," dedi, "ama sana bir şey göstermem gerekiyor."

Kapının kilidini açtı ve onu dar bir koridor boyunca binanın arkasındaki büyük bir odaya götürdü. Nina onun elini hâlâ tutuyor olmayı dileyerek onu takip etti. Girdikleri oda tahta ve mobilya parçalarıyla doluydu. Harika talaş ve keten tohumu yağı kokuyordu. Tom'un.

"Burası benim atölyem," dedi Tom ışıkları açarak.

"Marangoz olduğunu söylemiştin."

"Ben," diye yanıtladı ona gülümseyerek. "Ama ev yapan türden değil. Ben bir marangozum. Mobilya yapıyorum." İşaret etti. "Özellikle kitaplıklar."

"Şaka yapıyorsun." Nina etrafına bakındı; açıkça şaka yapmıyordu. Odada birkaç büyük, güzel kitaplık vardı. Onlar sadece raflar değildi; kapıları, camları, çekmeceleri ve muhtemelen özel bir adı olan küçük tahta parçaları vardı.

Tom başını salladı. Hayır, gerçekten. O gün Festivalde Peter'la bunun hakkında konuştum ve sana söylemenin çok bayat olacağı konusunda anlaştık. Bir nevi doğru anı bekliyordum ve sonra... bilirsiniz... ayrıldık, bu yüzden önemli değildi."

Nina ona baktı. "Onun ..."

O kızardı. "Biliyorum. Bu çok saçma, kitaplık yapan bir adamla flört eden bir adam.

kitap satan kadın.”

"Evet."

"Dolaplara ve şifonyerlere yeniden odaklanmaya ne dersin?" Güldü. "İşimi bırakabilirim."

"Kitaplık yapmaya devam edebilirdim ama onları gerçekten çok kötü yapıyorum, böylece kitaplar düşmeye devam ediyor."

"Knight's yalnızca sesli kitap satışına geçebilir."

Onlar birbirlerine baktılar. Bak, dedi Nina. "Değişmeye hazırım."

Tom ona yaklaştı ve ellerini tuttu. "Değişmeni istemiyorum, Nina. Sana bakmak istiyorum. Daha az endişelenirsen, harika, ama yapmazsan, o zaman bu da sorun değil, çünkü sen busun. Omuz silktili. "Asla büyük bir okuyucu olmayacağım, senin bildiğin her şeyi asla bilemeyeceğim, ama ben buyum."

Kim olduğun hoşuma gitti, dedi Nina, hiç endişeli hissetmiyordu. "Ve benim bilmediğim bir sürü şey biliyorsun. Don Shula gibi. Don Shula'nın kim olduğunu bile bilmiyorum."

"Değil mi? Eh, belki de bu işe yaramaz." Sırıttı. "Bak, sana bir köşe açtım." Tom büyük bir pencerenin yanındaki bir alanı işaret etti. O zamanlar hava karanlıktı tabii ama gündüzleri bol ışık alırdı. "Sana sürpriz yapacaktım ve ben çalışırken sen oturup okuyabilesin diye oraya rahat bir sandalye koyacaktım ve biz de, bilirsiniz, takılabılırız." Onu daha yakına çekti ve öptü. "Olduğun gibi, olacağın ve sonunun geldiği gibi seninle olmak istiyorum. Senin her halin benim için güzel."

Öpüştüler ve ardından Nina, "Bu şimdiye kadar duyduğum en sevimsiz şeydi," dedi. Sanırım şeker komasına girmek üzereyim."

Tom güldü. "Gerçekten mi? Günlerce kafamda bunun üzerinde çalıştım."

Nina onunla yine dalga geçecekti ama yapmadı. Şair değildi ama neyse. Rekabetçi bir kayakçı değildi. Ne olmadıkları önemli değildi; sadece kim oldukları önemliydi.

"Sana aşık olabilirim," dedi.

"Ben de sana aşık olabilirim," diye yanıtladı.

"Biz çok romantikiz, değil mi?"

"Çok," dedi ve onu tekrar öptü. "Eve gidelim ve birlikte yalnız kalalım."

Otuz

*Liz'in aklını kaybettiği, bir arkadaş
bulduğu ve bir ortak
kazandığı.*

Ertesi sabah, Nina uyandığında Tom'un çoktan uyanmış ve ona baktığını gördü.

"Günaydın, ürkütücü erkek arkadaş," dedi. "Uzun zamandır mı bakıyorsun?"

"Yaklaşık otuz saniye," diye yanıtladı. "Kedin göz küremin üzerinde durarak şikayette bulundu."

Phil sandalyede oturmuş, kanadını tımar eden melek havasıyla pençesini yıkıyordu.

Nina sıırttı ve onu beslemek için ayağa kalktı. Kahveyi doldurmaya gitti ve kahvenin hazır olduğunu, haznede su, filtrede kahve olduğunu gördü. Durdu.

"Bunu yaptın mı?"

Tom yatakta döndü ve başını salladı. "Ağabeyimin evlilik yemininden ilham aldım."

Telefonu çaldığında Nina bu konuda olumlu bir yorumda bulunmak için ağzını açıyordu. Saate baktı. Ah. Saat on. Tam olarak şafak vakti değil.

Bu onun arkadaşı Vanessa'ydı.

"Hey, bence kitapçıya gitsen iyi olur."

"Neden kitapçıdasın? Ve neden fısıldıyorsun?"

"Değilim." Vanessa sanki ya gülecek ya da ağlayacakmış gibi bastırılmış görünüyordu. "İş yerinde telefonda olmamamız gerektiği için müdürden saklanıyorum ve bence acele etmelisin çünkü mağazanın dışında bir kalabalık var ve ara sıra Liz gelip kitap dağıtıyor."

"Satıyor mu?"

"Hayır, onları ele veriyor." Vanessa duraksadı. "Heyecanla."

"Hemen orada olacağım."

• • •

Nina geldiğinde, o ve Tom, Liz'i dükkânın ortasında, Bay Meffo ile kaostun ortasında otururken buldular. Mağazanın envanterindeki her kitap raflardan inmişti ve Liz mantarının üzerindeki Tırtıl gibi ortada oturuyordu. Nina'ya Beyaz Tavşan'ı daha çok hatırlatan Meffo kasanın yanına tünemişti. İkisi de harika vakit geçiriyor gibiydi.

Ah, Nina! dedi Liz. "Tam zamanında geldin."

"Ne için?" dedi Nina dikkatle. "Mağazayı alt üst eden ana etkinliği kaçırmış gibiyim."

"Hiç de bile! Açıklama gerektiren edebi bir tartışma yapıyoruz," diye yanıtladı Liz akıcı bir şekilde. "Birden çok cilde atıfta bulunmak gerekliydi."

"İyi misin?" Nina, yer açmak için bir yığın kitabı kenara iten Liz'in yanına gitti. Yanındaki halıya hafifçe vurdu.

Ben harikayım, dedi Liz. "Biraz kilim çekin ve bir çömelme yapın." Bay Meffo kıkırdadı, bu endişe vericiydi.

"Kahvaltı yaptın mı?" diye sordu Liz, bir fırın kutusu uzatarak. İçeride çeşitli kekler, kekler ve kekler vardı.

Nina mini bir kek aldı ve ağzına attı. "Vay canına bunlar

iyi." Bir tane daha aldı. "Onlar nereli?"

Hatırlayamıyorum. Liz yaklaşıp devam etti, "kitapların hayatımın mihenk taşı olduğunu biliyor musun?"

"Evet," dedi Nina çiğneyerek.

"İlk kez bir kitap tavsiye ettiğim zamanı çok net hatırlıyorum;*Kar Kazası*, yazar Neal Stephenson ve bunu tavsiye ettim çünkü müşteri hem William Gibson'ı hem de S. J. Perelman'ı beğendi ve ben de, hey,*Kar Kazası* fütüristik ve komik..." Burada bir an ipi kaybetmiş gibi göründü, ama bir saniye sonra tüm bunlarla nereye varacağını hatırladı. "Dükkana geri döndü ve onu sevdiğini söyledi ve ben bağımlısı oldum."

"Bilimkurgu üzerine mi?"

"Hayır, insanları kitaplarla tanıştırmak üzerine. Kitap okumak, insanları tanımak ve onları bir araya getirmek. *Aşk Bridget Jones* *Erebecca*? Romantik gerilim türünü ezip geçen ve bir düzineden fazla fantastik kitap yazar Mary Stewart'ı deneyin." Aniden uzandı ve Nina'nın kolunu tuttu. "Dünyadaki en iyi duyguyu biliyor musun?"

"Uh..." Nina bazı fikirleri olmasına rağmen başını salladı.

Liz parladı. "Bir kitap okumak, her saniyesini sevmek, sonra öne dönüp yazarın on dört zilyon kitap daha yazdığını keşfetmek."

"On dört zilyon?"

"Ya da bir düzine!" Liz, Bay Meffo'ya döndü. "Bay. Meffo yardıma geldi - ne kadar hoş değil mi?"

Liz kesinlikle aklını kaybediyordu. Nina ev sahibine baktı. Eski ev sahibi. Utangaç görünüyordu.

Biraz savunmaya geçerek, "Geçiyordum," dedi ve "sesler duydum ve araştırdım. Liz'di. Boğazını temizledi. "Şarkı söyleme." Liz'e gülümsedi. "Ve beni içeri davet etti, hamur işleri ve kahve içtik ve kitaplar hakkında konuştuk." Neredeyse mutluydu. Nina onu hiç böyle görmemişti. "Birçok ortak yönümüz olduğu ortaya çıktı."

Örneğin, ikimiz de Meraklı George için endişeleniyoruz, dedi Liz. "Sarı Şapkalı Adam neden sorumluluğunu ciddiye almıyor? Neden bu bariz tehlikeli durumlarda George'u bırakıp duruyor ve sonra çekip gidiyor?"

"Hayır, hayır," dedi Bay Meffo. "Yanlış bakıyorsun. Sarı Şapkalı Adam kurbandır. George uslu duracağına söz vermeye devam ediyor ama asla yapmıyor. Meraklı George'un temelde çocuklara, sonradan sevimli bir şey yaptığınız sürece mülke zarar vermenin kabul edilebilir olduğunu öğrettiğinden bahsetmiyorum bile. Ellerini havaya kaldırdı. "Bu ne tür bir mesaj?"

Nina kapı eşiğine yaslanmış sessizce dinleyen Tom'a baktı. Kısık gözlerle Liz ve Meffo'ya bakıyordu.

"Bu kekler nereden geldi?" O sordu.

"Dükkânımı çalan sevimli, hoş bayandan," dedi Liz ona. "Sanırım kavga ve dondurma konusunda kötü hissetti, bu yüzden dün gece geldi ve bir barış teklifi bıraktı." Son mini muffine uzandı. "Akşam yemeği için biraz yedim ve sonra kitapları yeniden düzenlemeye karar verdim." Etrafına baktı. "İyi başladım ama sonra dikkatim dağıldı."

Bir duraklama oldu.

Kafayı yemişsin, dedi

Nina. Aptallaşma, Nina.

Liz, esrarlı makyaj malzemeleri satıyor. Tencerenin göz farında olması gerektiğini düşünen biri, unlu mamuller söz konusu olduğunda kesinlikle geri durmayacaktır.

"Ha," dedi Liz. "Pekala, bu benim keçi yetiştirme ve doğayla uyum içinde yaşama isteğimi açıklayabilir." Bay Meffo'ya döndü. "Özür dilerim, Bay Meffo, görünüşe göre size katkılı kekler vermişim."

"Adulterated Muffins harika bir grup adı," diye yanıtladı tekrar kıkırdayarak. "Ayrıca, biz yetişkiniz, bu yüzden tağşiş tamamen uygun."

Komiksin, dedi Liz. "Seni asla aramamalıydım.

Mefisto.”

"Ben de sana Kaygan Liz dememeliydim." Gözleri yumuşadı. "Aylık kedi ve faremizi özleyeceğim. Tüm suçlu kiracılarım arasında en sevdiğim sendin.

"Ama bekle," dedi Nina ev sahibine. "Gerçekten bu kadar çabuk kapatmak zorunda mıyız? Şimdi param var. Mağazayı satın almak, sana borcumu ödemek ve Liz'in Knight's'ı yirmi yıl daha yönetmesine yardım etmek istiyorum." Patronuna baktı. "Şu ana kadar emin değildim ama okuyucuları ve kitapları da seviyorum ve çalışma hayatımı tanıtım yaparak geçirmekten daha çok istediğim bir şey yok."

"Emin misin?" Liz endişeli görünüyordu. "Yani, evrenin gizemli yada yada içinde dönmesini anlıyorum ama dünyayı dolaşmayı tercih etmez miydin?"

"Hayır, evde kalıp kitap okumayı tercih ederim."

"Gayrimenkul yatırımına ne dersiniz?" diye sordu

Meffo. "Bu pazarda deli misin?" Nina'yı yanıtladı.

"Fotoğrafçılığınız ne durumda?" diye sordu Liz.

"Daha güzel bir fotoğraf makinesi alacağım ama günlük işimden ayrılmayacağım." Nina iyice sinirlendi. "Herkesin nesi var? Seyahat etmek istemiyorum, ev almak istemiyorum, kitapçı işletmek istiyorum ve işletmek istediğim kitapçı burası." Tom'a döndü. "Bana inanıyorsun, değil mi?"

Tom başını salladı. "Bebeğim, sen yapıyorsun."

"Şey, bilmiyorum..." Bay Meffo kaşlarını çatmıştı. "Puff ve Pout bir kira sözleşmesi imzaladı."

"Sizi uyarmadan kafayı bulmuşlar! Güçlü bir şekilde ifade edilen bir konuşmanın onları geri adım atmaya teşvik etmesi gerektiğini düşünüyorum.

Liz etrafına bakındı. "Bütün bunları yeniden organize etmek biraz zaman alacak."

Nina muzaffer hissetti. "Sorun değil, Tom ve ben zaten bir yolculuğa çıkıyoruz."

"Biz?" Tom'a sordu.

"Evet," diye bağırdı Nina. "Meksika'ya. Sadece karar verdim. Olmayı seviyorum

doğal!"

"Aman Tanrım," dedi heyecanını kaybettiği açıkça belli olan Liz. "Bir kitaptaki bir karakter gibisin."

Lizzy Bennet mi? Katniss Everdeen?"

"Hayır, inatçı adam*Yeşil Yumurtalar ve Jambon*. Tüm rahatsız edici ve saplantılı planlamalardan sonra, her şeye rağmen onu kanatlamaktan hoşlandığın ortaya çıktı." Şarkı söyleyen bir ton benimsedi. "Evet! Esnek olmayı seviyorum! Ve bunu bir trende yapacağım ve bunu yağmurda yapacağım. Tom'a döndü. "Sanırım bu seni Sam-I-Am yapıyor."

Omuz silkti. "Onu alayım. Kalıcı ve sadık, oldukça iyi karakter özellikleridir.

Nina yüksek sesle güldü. Amacını bulmuştu - mümkün olduğu kadar çok iyi kitap okumak değil, diğer insanların bunu yapmasına yardım etmek. Knight'ı büyük bir başarıya ulaştıracaktı; büyük, parlak bir kahve makinesi ekleyecek ve fotoğraflarını duvara asacaktı ve bir dükkan köpeği alıp ona Admiral Frontispiece adını verecekti... ya da belki de sadece kekler tekmeliyordu.

"Hadi," dedi Tom'a zıplayarak. "Hadi gidelim!"

• • •

Yani sevgili okuyucu, yaptıkları tam olarak buydu. Ve bunu yapmayı bitirdikten sonra sonsuza dek mutlu yaşadılar.

Today is the day

DATE GRAND OPENING DAY! M T W Th F S Su

SCHEDULE

7>8 Pick up Len @ airport
 8>9
 9>10 Finish decorating
 10>11
 11>12 Pick up cakes - Polly
 12>13
 13>14
 14>15 DOORS OPEN
 15>16
 16>17
 17>18 PARTY!
 18>19
 19>20
 20>21

TO DO LIST

☐ Cupcakes
☐ WINE
☐ CHEESE
☐ bread
☐ Rocky!!
☐
☐
☐ KNIGHTSHILL
☐ BOOKS Find a designer!!
☐
☐

GOALS

Don't run out of wine!!
Taco Truck Guy
323 477,2419

NOTES

Tom
Peter - bring dog
Lydia + Lisa?
Lili + kids + Guy?
Berky + John

+ BREAKFAST

+ LUNCH

+ DINNER

+ WORKOUT

TEŞEKKÜRLER

Kitap yazmak hem tek kişilik bir iş hem de bir ekip çalışmasıdır. asla bitirmezdim *Nina Hill'in Kitap Gibi Yaşam* ilk okuyucularım ve harika editörüm olmadan. Leah Woodring, Candice Culnane ve Ali Gray kitabı daha hazır olmadan okudular ve onu ölçülemeyecek kadar iyileştiren yorumlar ve değişiklikler yaptılar. Sonra editörüm Kate Seaver, bitiş çizgisinin üzerine sürükledi. Dördünüz de tanrıçalar ve şık giyinenlersiniz ve sizi tanıdığım için şanslıyım.

Nina'nın kullandığı güzel planlayıcı şablonları happy digitaldownload.com'dan alınmıştır ve P.S.'ye teşekkürlerimi sunarım. Bunları burada kullanma izni için Lau.

*Bookish Life of
Nina Hill*

Tartışma için sorular

1. Romanın başında, Nina gerçekten yalnız kalmayı tercih etse de çok mutlu görünüyor. Romanın sonunda bu nasıl değişir? Yalnızlık hayatınızda nasıl bir rol oynuyor?
2. Nina kitapları sever ve kendini içe dönük ilan eder. Okumanın nesini bu kadar çekici buluyor? Hem dışa dönüklerin hem de içe dönüklerin kitap okuma konusunda tutkulu olabileceğini düşünüyor musunuz? Her iki kişilik tipi için deneyimin nasıl benzer ve farklı olduğunu düşünüyorsunuz? Neden okumaktan zevk alıyorsun?
3. Nina'nın planlayıcısından sayfalar kitaba dahil edildi. Bunun anlatıya eklendiğini hissediyor musunuz? Nina'nın planlayıcı sayfaları onun ruh halini nasıl yansıtıyordu? Planlama ve düzenlemenin daha kontrollü hissetmenize yardımcı olduğunu düşünüyor musunuz?
4. Nina'nın zihni sürekli hareket ediyor, fikirler, gerçekler ve bilgilerle doluyor. Bu, Nina'ya nasıl yardımcı oluyor ve engel oluyor? Sizce bu kadar aktif bir beyne sahip olmanın artıları ve eksileri nelerdir?
5. Nina kitaplara, önemsiz şeylere ve popüler kültüre olan sevgisini paylaşan bir grup arkadaş buldu. Romanın başında bu insanlar onun seçilmiş ailesidir. Hangi ilgi alanlarına tutkulusunuz? Sahip misin

benzer düşünen insanlardan oluşan seçilmiş bir aile mi yoksa arkadaşlarınız daha geniş bir havuzdan mı çekiliyor?

6. Nina, biyolojik ebeveyni olmayan ama onu derinden seven ve ona değer veren dadı Louise tarafından büyütüldü. Nina, Lou'yu aile olarak görüyor mu? Biyolojinin ailenin oluşumunda nasıl bir rol oynadığını düşünüyorsunuz?

7. Nina, babasını keşfettikten sonra, onun kişiliğinin birçok yönden kendisinininkine benzediğini fark eder, bu konuda çelişkili hisseder. Nina babasıyla hangi özellikleri paylaşıyor? Onunla belirli kişilik özelliklerini paylaşmanın nesini seviyor? Bunda neyi zor buluyor? Anne babanla hangi özellikleri veya kusurları paylaşıyorsun ve bu, kendin ve onlar hakkında sana ne hissettiriyor?

8. Nina'nın ailesini keşfetmesiyle kalıcı olarak değişeceğini mi yoksa özünde aynı mı kalacağını düşünüyorsunuz?

9. Nina, genellikle oldukça zayıflatıcı olan kaygıyla kötü bir şekilde mücadele eder. Başa çıkma mekanizmaları neler? Onun stresiyle başa çıkmanın sağlıklı yolları olduğunu düşünüyor musunuz? Kendi hayatınızda kaygı ve korkularla nasıl başa çıkıyorsunuz?

10. Nina için bir kitapçı veya kütüphane sığınağı temsil eder. Neden bu olduğunu düşünüyorsun? Siz de benzer hissediyor musunuz? En sevdiğiniz kitapçılardan ve kütüphanelerden bazıları nelerdir? Hayatınızdaki diğer mutlu yerler neler?

11. Tom kitap düşkünü biri değildir ama karakteri Nina'ninkini tamamlar. Sizce Nina ve Tom bir çift olarak neden bu kadar iyi çalışıyor? Birbirlerini nasıl tamamlarlar? Birbirinize ne kadar “uyum sağladığınız” için ilişkileriniz hangi yönlerden başarılı veya başarısız oldu?

12. Nina bağımsız bir kitapçıda çalışıyor ve kitapların fiziksel, kağıt versiyonundan hoşlanıyor gibi görünüyor. Fiziksel kitapları mı yoksa e-kitapları mı okumayı tercih edersiniz? Kâğıt üzerinde okuyup okumamanız kitaplardan aldığınız zevki etkiliyor mu? Romanın sonlarına doğru kitap yüzünden çıkan sokak savaşında siz hangi tarafta olurdunuz?

13. Los Angeles büyük bir şehirdir, ancak Larchmont, küçük bir kasaba atmosferi ile açıkça çok tanımlanmış bir mahalledir. Los Angeles'ın bu yönü sizi şaşırttı mı ve bu, şehrin normalde popüler kültürde tasvir edilme biçimiyle çelişiyor mu?

14. Nina, kitaplara olan derin sevgisine ek olarak, filmler ve TV şovları da dahil olmak üzere her türlü popüler kültürü sever. Bunun yaygın olduğunu mu düşünüyorsunuz yoksa çoğu insan birini diğerine mi tercih ediyor? Hangisini tercih edersin?

OKUYUCU KILAVUZU

Bir sonraki harika
okumanızı bulmaya
hazır*

Yardım edelim.

prh.com/nextread adresini ziyaret edin

Pengue
nrastgel
eEv